

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MULTI-MILLION BESTSELLER

ROBERT BRYNDZA DEVIL'S WAY

'A masterly
storyteller'
LJ ROSS

THE HEART-RACING
NEW KATE MARSHALL
THRILLER



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GİRİŞ

Perşembe Haziran 21st 2007

Jean Julings küçük çadırın içinde diz çöktü ve üç yaşındaki torunu Charlie'yi uyku tulumunun içine soktu. Dağınık beyaz-sarı saçları vardı ve yüzü temiz havanın ve eğlencenin yorgunluğundan kızarmıştı. Bir gözü eksik olan küçük, kahverengi bir oyuncak ayıya tutundu.

Jean, "Büyükannenle eğlenceli bir gün mü geçirdin?" diye sordu. Charlie uykulu bir şekilde başını salladı ve mükemmel beyaz süt dişlerini göstererek sırıttı. 'Aferin oğlum. Peki ya Button-Eye? Dişlerini fırçaladı mı?'

"Üst ve alt" dedi Charlie, oyuncak ayıyı havaya kaldırarak. Jean güldü ve kalbi küçük çocuğa duyduğu sevgiyle doldu.

'İyi. Bir oyuncak ayının dişlerini fırçalaması da aynı derecede önemlidir. Bütün o balı yiyorlar.' Sırt üstü oturup yumuşak sarı bir ışık yayan, pille çalışan küçük lambaya uzanırken dizleri tıkırdadı.

Hayır, ışık açık, diye sızlandı Charlie. Küçük kaşı kırıştı ve ayaklarını uyku tulumunun içine attı. Jean onu kapattı ve içeride yumuşak bir parıltı kaldı. Ay dolunaydı ve tuvalin içinden parlıyordu.

'Şuna bak. Işığa ihtiyacımız yok. Gökyüzünde Tanrı'nın gece lambası var, dedi Jean yumuşak sarı saçlarını okşayarak.

"Geceleri ay bu kadar parlakken korkutucu değil, değil mi?" Charlie başını salladı ve Düğme-Göz'ü kolunun altına sıkıştırdı.

"Ben sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım" dedi, şortunun ceplerine hafifçe vurup sol cebindeki sigara paketini ve çakmağı yokladı. 'HAYIR...'

'Sadece birkaç dakika kalacağım. Sonra tekrar içeri gireceğim ve hâlâ uyanıksan sana bir hikaye anlatacağım. Tamam aşkım? Ben dışarıda olacağım ve sen "Büyükanne" diyebilirsin, ben de seni duyup içeri döneceğim. Evet?'

Charlie başını salladı.

"Aferin oğlum." Jean onu yanağından öptü ve çadırdan dışarı çıkarken Charlie'nin gözlerinin çoktan kapalı olduğunu gördü. Bütün gün hareket halindeydiler, nehirde oynuyor ve kürek çekiyorlardı. Bir anda uykuya dalacaktı.

Jean çadırın kapısından dışarı çıkıp dışarıdaki uzun, keçeleşmiş çimlere çıktı ve arkasındaki fermuarı indirdi. Çadır, devasa, kadim bir meşe ağacının geniş gölgesinin altına kurulmuştu ve ağacın kalın, çıplak dalları, çimenlerin üzerinde biçimsiz gölgeler oluşturan yırtık pırtık kollar gibi çok uzaklara uzanıyordu. Jean dizlerinin tekrar tıkırdadığını duyarak ayağa kalktı. Bir sigara çıkardı ve yaktı, nefesini gece gökyüzüne doğru üfledi. Yıldızlar yukarıda parlıyordu ve yakındaki nehrin geçide doğru akmasını dinledi. Geceleri daha yüksek görünüyordu. Bozkır, kayalarla noktalı mavi saten bir battaniye gibi uzanıyordu ve çukurlara ve ova alanlarına hafif bir sis yapışmıştı.

Hemen sağında, kısa bir çimenlik alanın üzerinde Şeytan Toru her şeyin üzerinde yükseliyordu. Görkemli yüksekliğine rağmen, kaya yığını çok zen ve sakinleştirici görünüyordu, sanki bir dev çimenli bir platformun üzerine büyük, pürüzsüz taşlardan oluşan bir yığın yığılmıştı. Tabanında, parlak ay ışığının gölgesinde, Jean'in kızı Becky ile ortağı Joel'e ait başka bir çadır vardı. Tuval karanlıktı ve çoktan uyumuş gibi görünüyorlardı.

Tanrım, burası çok güzeldiye düşündü. Sigarasını bitirince ayakkabısının tabanıyla dikkatlice söndürdü ve kararmış izmaritini pakete attı. Hafif bir sesin adını çağırdığını duyduğunda çadıra geri dönmek üzereydi.

'Jean!'

Tor'un arkasında darmadağın bir figürün belirdiğini ve çimenli platformun üzerindeki bir ay ışığı parçasına doğru sendeleyerek ilerlediğini gördü. 'Evet!'

Bu, uzun yıllardır ortağı olan Declan'dı. Jean içinden küfretti ve çadırın fermuarının kapalı olup olmadığını kontrol etti. Aciliyete kapılan kadın, Declan'ın aileyi uyandırıp olay çıkarmasından korkarak uzun çimenlerin üzerinden hızla geçti.

Onun aşağı inmesini engellemek için çimenlik kıyıda platforma doğru koştu ve ona ulaştığında nefesi kesilmişti. Declan, o öğleden sonra nehir kıyısına geldiğinde giydiği yırtık kot pantolon ve çizgili tişörtün aynısını giymişti.

'Ne yapıyorsun sen? Sana bu öğleden sonra burada istenmediğini söyledim!' diye tısladı.

Gülümsedi ve kalın sakalının arasından sarı dişleri belirdi. Adamın içinde yalnızca birkaç santimlik kehribar rengi sıvı kalmış bir şişe viski taşıdığını görünce soğuk bir korkuya kapıldı. Ayakları üzerinde sallandı ve şişeyi ağzına götürerek ona içirmeyi denedi.

"Yapma!" dedi ve tokat attı. 'Charlie uyuyor, Becky ve Joel de öyle.'

"Biliyorum" dedi ve göğüslerini kavramak için uzandı. Sendeleyerek ileri doğru ilerledi ve onu Tor'un yüksek taşlarının yanındaki gölgelere doğru itti. Ona doğru bastırırken onun ekşi, pis nefesinin kokusunu alabiliyordu. Onu itmeyi ve kendini özgürleştirmeyi başardı, ay ışığında yeniden ortaya çıktı. Şaşırılmış görünüyordu. "Artık gerçekten hiç eğlenceli değilsin, artık ayıksın..." şişeyi ağzına götürdü ama elini hızla uzaklaştırdı. Korku hissetmiyordu. Artık ondan korkmuyordu. Jean, Charlie'yi ondan koruma konusunda şiddetli bir ihtiyaç hissetti. Şişeyi aldı ve onun itirazlarını görmezden gelerek elinden çevirdi.

"Araban nerede?" diye sordu. Gözleri geriye döndü ve dudaklarını büzerek belli belirsiz çim platformun diğer tarafını işaret etti. Jean onu yakasından yakaladı ve Tor'un etrafında gezdirdi.

'Kolay, kolaydiye bağırdı. Tor'un diğer tarafındaki küçük bir çalılık otoparkı çakıllı bir yola çıkıyordu. Jean, eskimiş mavi Renault'sunun ortaya park edildiğini gördü. Sürücü kapısını açık bırakmıştı.

Declan onu sığ çim yokuştan arabasına doğru sürüklerken, "Yarın gelip seni görebilir miyim?" diye sordu. 'HAYIR. Sana söylemiştim. İşte bu. Bitirdik.'

Arabasından birkaç metre uzakta, engebeli kayalık yüzeye tökezledi ve yüz üstü düştü. Bir inleme çıkardı. Jean geride durdu ve onun ayağa kalkmasını kayıtsızca izledi. Ayaklarının üzerinde sendeledi, sert, donuk bir bakışla ona baktı ve tekrar ona yaklaştı.

'Orospu kızınızın çadırında olduğunu duydum. vidalamadedi, yüzü bir hırlamaya dönüşerek. "Bundan senden daha çok keyif alıyormuş gibi görünüyordu, eminim."

Jean onun suratına bir tokat attı ve o da ters bir tokatla karşılık verdi. Sendeledi ve takılıp sert kayanın üzerine düştü. Declan'ın sarsılmadan, sakinleşmesini izledi. Yüzünün yan tarafı acıdı ve elini dudağına götürdü. Kan yoktu ama kulakları çınlıyordu. Bu ona yaptığı en kötü şey değildi.

Jean öfke duydu. Saf öfke. Ayağa kalktı, başının arkasındaki saçtan geriye kalanları yakaladı ve onu açık kapıdan arabasına doğru itti.

'Anahtarlarınız nerede?'

"Ne?" diye sızlandı. Kabaca ceplerini aradı ve arabanın anahtarlarını çıkardı.

"Ben gitmiyorum" dedi kollarını kavuşturarak.

'Öylesin. Şimdi gidiyorsun. Gece yarısı."

'İçecek var mı?'

'HAYIR.'

'Sen çirkin bir kaltaksın' dedi.

'Ve sen de gevşek bir yer israfısın.' Bunu onu incitmek için yapmıştı ama o gülümsedi ve gülmeye başladı, sararmış dişleri sakalının arasından yeniden görünüyordu.

'Saat kaç?'

Yerlilerden biri bana, yolun yukarısındaki barın kilitli olduğunu söyledi. Acele edersen zamanında yetişebilirsin, dedi, bir ilham parıltısı hissederek. Bunu aldığına inanamıyordu ama Declan öfkeli bir alkolikti. Adam kapıyı kapattı ve kadın onun içki tutkusunun hakimiyetini ele geçirmesini izledi. Işıkları açtı ve araba viraja girerken uzun çimler kısa bir süreliğine aydınlandı. Gölgelede bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü sandı, sonra da gitti.

'Lütfen Tanrım, onun bir hendekte ölmesine izin ver. Kendinden

başka kimseye zarar vermesine izin verme" dedi. Jean farların yolda ilerleyip gözden kaybolmasını izledi. İçini bir rahatlama kapladı ve omuzları çöktü. Elini ağrıyan başının yanına koydu. Nehrin uğultusu karanlıkta daha yüksek görünüyordu.

Charliediye düşündü. Jean hızla Tor'un etrafından dolaştı ve yokuşun diğer tarafından aşağı indi. Ne kadar süre yalnız kalmıştı? Sadece birkaç dakikaydı. Sahada herkes sessizdi. Bir baykuş öttü, devasa ağacın dalları hafif esintide gıcırdıyordu ve iki çadır hareketsizdi.

Çadırlarına yaklaştığında içeride gece lambası yandı. Etrafını dönünce rahatladi ve kızı Becky başını dışarı çıkardı. Üzerinde pijamaları vardı ve yüzü makyajsızdı. Kaşları endişeyle kırışmıştı.

'Anne. Charlie seninle mi?' dedi.

"Çadırda değil mi?" dedi Jean, paniğinin geri döndüğünü hissederek. 'HAYIR.'

Jean onu itip içeri baktı. Her iki uyku tulumu da boştu ve midesinin bulandığını hissetti. Geri gelip Becky'nin endişeli yüzünü görünce, "Joel'le birlikte olmalı" dedi.

'Hayır anne, öyle değil. Onu çadırımızın dışında duyduğumu sandım. Bu yüzden onu aramaya çıktım. Neden onunla değilsin?'

'Sigara içmeye gittim. Sadece bir dakikalığına," dedi Jean. Yalan hiçbir hazırlık gerektirmeden ağzından dökülüyor.

'Ya nehre inerse? Yağmur yağdı mı bilmiyorum, suyun ne kadar gürültülü olduğunu duyabiliyor musun?' dedi Becky. Sesinde bir histeri tonu vardı.

'Hadi bakalım. Jean sakın olmaya çalışarak, "Charlie uzağa gitmiş olamaz" dedi. Becky'nin kızgın olmaktan ziyade korkmuş olması onu korkutmuştu.

Becky, Joel'i uyandırdı ve hepsi meşaleler bulup nehri, Tor'daki kayaları ve çevredeki tarlaları araştırarak aramaya başladılar. Meşalelerden çıkan ışık yayları karanlık manzarayı tarayarak araştırıyordu. Nehir bir önceki güne göre daha yüksekti ve Jean meşalesini karanlık, azgın akıntının üzerine doğrultup Charlie'nin adını haykırırken sesi karanlık tarafından yutulmuş gibiydi. Dakikalar geçtikçe kendini hasta hissetti; bir saate, sonra ikiye döndü. Charlie

hiçbir yerde bulunamadı. Sabah saat 4 civarında gökyüzü aydınlanmaya başladı ve bu sırada polisi aradılar.

Güneş kırların üzerinden yükselirken bir polis arabası geldi, ardından iki tane daha.

Arama ciddi bir şekilde başladı ama Charlie'yi asla bulamadılar.

OceanofPDF.com

ON BİR YIL SONRA

7 Haziran 2018 Perşembe

Sabah her zamanki gibi sıradan başlamıştı. Özel dedektif Kate Marshall saat altıda, alarmından hemen önce uyandı ve otomatik olarak yatağının yanındaki sandalyede asılı duran yüzme kostümüne uzandı.

Kate yılın her günü, yağmur çamur demeden denizde yüzerdi ama en çok sevdiği şey, esintinin hafif olduğu ve şafağın gümüşü parmaklarının ufukta henüz belirmediği o uykulu yaz sabahlarıydı. Evi, İngiltere'nin güney kıyısındaki Thurlow Körfezi'nde bir uçurumun tepesine tünemişti. Üniversite kasabası Ashdean'ın beş mil dışında sakin bir yerdi. Mutfaktaki musluktan hızlıca bir yudum su içtikten sonra Kate küçük bir terasa ve kumlu bir patikaya açılan arka kapıyı açtı ve gözleri kararmığ bir Ėekilde sahile doğru ilerledi.

Kum yumuşaktı ve uçurumun dibinde düzleşirken ayaklarının altındaki marram otunun karıncalanmasını hissetti ve kum tepelerinin arasından yürüdü. Çimenler

Uzun boylu, yüksek tümsekleri örten ve onu sudan gelen esintiden koruyan.

Sahile çıktığında güneşin ilk ışıkları ufukta belirmiş, kumsaldaki büyük bir deniz suyu havuzuna ısıltıyla vurmuştu. Solunda, sarp Jurassic kıyı şeridi boyunca at nalı şeklindeki küçük bir koyda yer alan Ashdean'ı görebiliyordu. Sağında, ara sıra evlerle süslü kayalıklar vardı ve denize doğru uzanan siyah bir kaya parçası batıda bir engel oluşturuyordu. Kate evinin karşısındaki karavan parkında kalan sörfçülerden birkaçının çoktan suya girmiş olabileceğini düşündü ama hayır, plaj ona kalmıştı.

Islak kum ayaklarının altında sert ve serindi. Havluyu dalgaların kırıldığı yerden birkaç metre öteye bıraktı ve sörfün içine adım attı. Dalgalar diz hizasındaydı ve suyun zonklamasını teninde hissetti.

Dalgakıranların arasından geçerken kumlar döküldü ve derin bir nefes alarak suya daldı. Kate ilk kez hava almak için yukarı çıktığında bir Geylerin ters gittiğini fark etti ve görünmez ama sağlam parmaklar gibi bir akıntının belini çektiğini hissetti.

Ve sonra her şey çok hızlı oldu; kıyıya, deniz suyunun parıldayan geniş havuzuna baktı, büyük havuzdan denize doğru akan beyaz suyun derin kanalını gördü ve bacaklarında şiddetli bir çekilme oldu. Kate suyun altına sürüklendi, bacakları başının etrafında dönüyordu ve ölümcül bir akıntıya doğru yüzdüğünü çok geç fark etti.

Denizde yüzdüğü onca yıl bir anda yok olup gitmiş ve kör bir hayatta kalma paniğine kapılmıştı. Akıntının hızı ve gücü ani ve dehşet vericiydi. Kate kıyıdan uzağa sürüklendi, defalarca yuvarlandı. Gökyüzünün, boş kumsalın ve şimdi çok uzakta olan kayalıklardaki evinin bir anlık görüntüsünü gördü ve sonra şiddetle geri çekildi. Öksürdü, öğürdü ve boğazı deniz suyuyla doldu.

Şehrin diğer ucunda, Kate'in dedektiflik bürosundaki ortağı Tristan Harper, Mini Cooper'ının sürücü koltuğunda kıpırdanıyordu. Sırtı ağrıyordu ve poposu uyuşmaya başlamıştı. Saatini kontrol etti ve sabah 6.10'a yaklaştığını gördü.

'Hadi, lütfen. İşe git,' dedi Tristan, gözlerini Walker Caddesi'nin ilerisindeki teraslı bir evin sarı ön kapısından ayırmadan. Ashdean'ın 'lüks' kesiminde teraslı evlerden oluşan düzgün bir yoldu. Ev Terrance Trent adında bir mimara aitti. Ellili yaşlarının başındaydı ve karısı, bir ilişkisi olduğunu kanıtlamaları için Kate ve Tristan'ı tutmuştu.

Solunda bir kapının çarptığını duydu ve döndüğünde park ettiği evin kapısından yaşlı bir kadının çıktığını gördü. Soluk pembe bir eşofman giymişti ve kısa simsiyah saçları çok sıkı bir perma ile toplanmıştı.

Pencereye geldi, cama vurdu ve sonra kollarını kavuşturarak geri çekildi.

Tristan sarı ön kapıya baktı. Terrance Trent her an işe gitmek üzere yola çıkabilirdi. Camını indirdi.

"Lütfen bana bu sabah saat üçten beri neden evimin önünde oturduğunuzu söyler misiniz?" diye sordu kadın. "Eee? Büyük bir edayla konuşuyor ve rastgele kelimeleri vurguluyor gibiydi. Yakından bakıldığında yüzü kalın, soluk bir fondötenle kaplıydı ve dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Başındaki sımsıkı simsiyah buklelerden oluşan taç, Tristan'a parıldayan bir tabak kırıksıklığı anımsattı. Bunun bir peruk mu yoksa berbat bir boya işi mi olduğunu merak etti. Kapalı duran sarı ön kapıya tekrar baktı. Tristan saat 11'den beri Walker Caddesi'nde park halindeydi. Arabayı iki kez hareket ettirmiş ve bu kadının evinin önüne, kadın onu fark etmeden bir saat önce, saat 2'de yerleşmişti. Bir araba geçti ve ön kapıdan yaşlı bir adam çıktı.

Yolun karşı tarafında daha da aşağıda, aynı derecede yaşlı kahverengi bir köpek tarafından takip ediliyor.

"Birini bekliyorum," dedi Tristan ve ekledi, "Burası halka açık bir cadde.

Kadının kaşları havaya kalktı.

'Bilginiz olsun, burası özel bir konut sokağı. Neden evimin önüne park ettiniz?'

"Çünkü boş bir park yeri vardı," dedi Tristan, bu oldukça deli görünümlü işgüzar karşısında kendini kaybetmemeye çalışarak.

Dudaklarını büzdü ve arabasına bakmak için eğilerek yaklaştı. Tristan'ın yanındaki koltuk boş sandviç paketleri ve uzun objektifli bir fotoğraf makinesiyle doluydu. Bardak tutucusunda bir şişe şeftalili buzlu çay vardı ama Tristan sabah dört buçukta içine işemek zorunda kaldıktan sonra artık buzlu çay içermiyordu.

"Şüpheli görünüyorsun. Sanki iyi bir şey yapmıyormuşsun gibi. Sen bir Gazeteci mi?'

Tam o sırada Tristan sarı ön kapının açıldığını ve Terrance Trent'in kolunda genç kadınla hızlı adımlarla yürüyerek çıktığını gördü. Adamın üzerinde keskin mavi çizgili bir takım vardı. Kadın dün gece saat on birde giydiği beyaz mini elbiseyi, yüksek topuklu ayakkabıları ve kürk mantoyu giymişti. "Burada olup biten her şeyi biliyorum," diye gürledi kadın. "Ben yerel mahalle bekçisinin başkanıyım.

Tristan'ın kalbi göğsüne düştü. Kamerayı alıp fotoğrafı çekmek istedi ama bu çok riskliydi. Eğer bu yaşlı kadın onun özel dedektif olduğunu anlarsa, Terrance'ı ihbar edebilir ve onun izlendiğini söyleyebilirdi, bu da ajansın yüklü bir ücret kaybetmesi anlamına gelirdi. Terrance ve genç kadın onun arabasına bindiler ve sonra ters yöne doğru gittiler.

Tristan içini çekti ve koltuğuna geri gömüldü.

"Eee? Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?" dedi kadın.

'Belediye için çalışıyorum. Kimsenin çöp kutularını topladıktan sonra dışarıda bırakmadığını kontrol ediyorum' dedi.

"Ah," dedi kadın gülümseyerek ve başını onaylarcasına sallayarak. Burnunun kenarına hafifçe vurdu ve bu açıklamayı kabul etmiş görünüyordu. Daha yakına eğildi. "Karşı tarafta, dört numarada, bu konuda çok suçlu olan ve sabit bir ceza ihbarnamesini hak eden bir grup öğrenci var," dedi.

'Dört numara,' dedi Tristan.

"Ve tabii ki, tekerlekli çöp kutum toplanmadan bir saatten az bir süre önce dışarı çıkıyor ve boşaltıldığı anda tekrar içeri atıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim.

Terrance Trent bütün gün çalıştığı için akşama kadar evde olması mümkün değildi. Tristan sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, gülümsedi ve gayretli muhbire teşekkür etti. Motoru çalıştırıp sokağa çıktığında. Kadını dikiz aynasından görebiliyordu, uzaklaşırken onu izliyordu.

OceanofPDF.com

Kate gözlerini açtığında küçük bir hastane odasıındaydı. Yattığı yatak beyazlarla çevrili gibiydi ve sallanıyordu. Boğazı ağrıyor ve cildi nemli hissediyordu. Başını oynattı ve acı en kötü akşamdan kalma gibi patladı. İçki mi içmişim? Lütfen, hayır, diye düşündü. Derin nefesler aldı ama bu bir çaba gibi geliyordu ve göğsünde ıslak bir tıkırtı vardı.

Ve sonra aklına geldi. On üç yıllık ayıklık döneminden sonra bile kendini kaybetmemişti. Son anısı, boğulacağı korkusuyla yaşadığı panik olmuştu. Kate yatakta kıpırdandı ve kolunda bir serum ve göğsüne bağlı kablolar gördü. Yatağın sağ tarafındaki kalp monitörünün ekranında renkli çizgilerden oluşan bir orman sessizce hareket ediyordu. Sarhoş olmadığı için duyduğu rahatlama yerini suya sürüklenişinin anısına bıraktı.

Bir dizi cam pencere dışarıdaki koridora bakıyordu ve açık kapı aralığında bir doktor belirip çerçeveye vurdu. Yirmili yaşlarının sonlarında, kalın siyah saçlı ve gözlüklü, genç görünüyordu. Gülümsedi.

"Merhaba Kate," dedi odaya girip yatağının ucunda durarak. Adını söyleyiş biçimi Kate'e birbirlerini tanıdıklarını düşündürdü.

"Merhaba," demeye çalıştı ama sesi kısık çıktı. Yutkundu, ama boğazı kurudu ve boğazına bir şey doldu.

İğneler.

'Bir süredir bilinciniz kapalı. Sizi yoğun bakıma aldık,' dedi doktor. Yatağın ucundan Kate'in dosyalarının bulunduğu panoyu aldı ve sayfaları çevirdi. Kate boğazını ovuşturdu ve yüzünü buruşturarak yutkundu. Yatak onun altında sallanıyor ve kayıyor gibiydi. 'Ciğerlerinizde deniz suyu vardı. Entübe etmek zorunda kaldık,' diye ekledi. Kate öksürdü, bu da kafasının içindeki senfoniye eklenen donuk bir acıyı harekete geçirmiş gibiydi.

"Ne kadar zaman var?"

"Neredeyse yirmi dört saat oldu," dedi. Kate'in sağındaki kapalı perde dalgalandı ve diğer taraftan mırıldanan sesler duydu. Perde bir aralık açıldı ve bir hemşire bağıını içeri soktu.

'Affedersiniz, Doktor Harris, bir dakikanız var mı? Bayan Julings biraz keyifsiz,' dedi. Elindeki panoyu yatağın üzerine bıraktı, başını salladı ve onu boşluktan takip etti. Hemşire de ona başıyla selam verdi ve perdeyi arkalarından kapattı. Kate panoya uzanmak için öne doğru eğildi ama bu efor başını döndürdü. Arkasına yaslandı, terliyor ve nefessiz kalıyordu. Doktor ve hemşire perdenin diğer tarafından alçak sesle konuşurken, yaşlı bir kadının tiz sesi araya girdi.

'Doktor, lütfen, bana daha güçlü bir şey verin. Çok acıyorlar. Onlara istediğiniz kadar bakabilirsiniz ama bu acıyı durdurmuyor!

Kate'in burnu yeniden açılır gibi oldu ve iğrenç bir irin kokusu aldı, ardından diğer hastane kokuları duyularını doldurur gibi oldu; dezenfektan, yer cilası ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığı başka bir klinik kokusu. Kadın çılgılık attığında sıçradı.

"Tanrım! Bir dahaki sefere beni uyar!"

Lütfen, Jean. Sakin ol. Doktor birazdan her şeyi halledecek,' dedi hemşire şarkı söyler gibi bir sesle.

"Bana sakın olmamı söyleme!"

'Tamam. Jean, işimiz bitti,' dedi Dr Harris.

Lütfen. Üzerimi örtün. Üzerlerindeki hava bile acıtıyor,' diye inledi kadın çaresiz bir sesle. Bir süre daha itişip kakıştıktan sonra Dr. Harris perdeyi araladı, ardından hemşire kirli sargı bezleriyle dolu bir karton kâse taşıdı. Kate perdenin aralığından, yüzünde ter damlacıklarıyla yatakta arkasına yaslanmış, saçları güçlkle başına toplanmış, ufak tefek bir kadın gördü.

"Nerede kalmıştık?" dedi yatağın etrafında dönerek. Hemşire odadan çıktı ve irin ve enfeksiyon kokusu göz yaşartıcı bir yoğunlukla üzerlerine yayıldı. Adam cebinden küçük bir kalem fener çıkarıp ışığı Kate'in gözlerine tuttuğunda Kate güçlkle yutkundu. Işık başının arkasında alev alev yanıyor gibiydi. Dr. Harris tatmin olmuş görünüyordu ve feneri cebine koydu.

'Akciğer enfeksiyonu, zatürre başlangıcınız var, akciğerlerinizdeki sudan sonra bu beklenirdi. Sana çok güçlü bir damar içi antibiyotik tedavisi uyguluyoruz ve seni birkaç gün boyunca izlemeye devam etmemiz gerekiyor," dedi Kate'in bağlı olduğu ekranı göstererek. Kate hâlâ meşaleden gelen altın ışığını görebiliyordu.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordu, birdenbire akıntıya kapılıp denize sürüklenişini hatırladı. "Peki burası neresi?"

"Ah, sanırım birkaç sörfçü tarafından çekildiniz?" dedi, haritaya tekrar bakarak. "Sanırım acil servisi aramışlar.

"Hangi acil servis?"

"Cankurtaran botu.

Kate bunu duyunca kendini mahcup hissetti. "Sörfçüler kimdi?" "Üzgünüm. Bilmiyorum. Ama çok şanslıydınız.

Kate cep telefonunun dolabın üstünde, bir kutu mendil ve birkaç su şişesinin yanında durduğunu gördü. Dr Harris onun bakışlarını takip etti.

"Siz baygınken oğlunuz buradaydı. "Jake burada mı? Eve mi uçtu?"

Dr Harris tereddüt etti.

"Bilmiyorum. Burada Tristan adında bir adam vardı, sizin oğlunuz değil mi?

"O benim iş ortağım," dedi Kate. "Oğlum iyi olduğumu biliyor mu?

"Eminim hemşireler yakın akrabalarınızla temasa geçmişlerdir. Dr Harris tekrar dosyasına baktı. "Mesleğinizin özel dedektiflik olduğunu görüyorum. Bu bir ilk. Daha önce hiç özel bir dedektifi tedavi etmemiştim," dedi ve gülümseyerek ona baktı. 'Birkaç saat sonra sizi tekrar kontrol edeceğim. İyi gidiyorsun ama zatürreyle uğraşmamalısın. Çabucak kötüleşebilir.

Kate duygularının onu ele geçirdiğini hissetti. Yüzünden sıcak gözyaşları akmaya başladı ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, çenesinden aşağı büyük bir sümük damlası aktı. Dr. Harris uzun dolaptan bir kutu mendil uzattı ve Kate bir tane alıp yüzüne bastırdı. Doktor beceriksizce başını salladı ve odadan çıktı. Kate bir mendil daha almak için uzandı ama baş dönmesi ve mide bulantısı onu vurdu. Nefes nefese ve terlemiş bir halde arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Denizde yüzmek her gün yaptığı bir şeydi. Ne olmuştu ki? Bir akıntıya kapılacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

OceanofPDF.com

Yoğun bir Cuma gecesi idi ve Ashdean sahili dışarı çıkan gürültücü gençlerle dolup taşıyordu. Tristan dairesinin önündeki kordonda arabasında oturmuş, kendini bitkin hissediyordu. İki günden fazladır uyanıktı ve dışarı çıkıp kaldırımını geçerek ön kapısına gidecek enerjiyi toplayamıyordu. Bir an için iskeledeki dönme dolabı izledi. Ortasında büyük bir video ekranı vardı, döndükçe saykodelik desenler dönüyor, çılgın bir çizgi film gözü gibi kesişiyordu. Gözleri dalarken ekran bir odaklanıp bir kayboluyordu.

Kate'in evine tam da Kate sedyeyle sahilden taşınırken varmış ve sağlık görevlilerinin Kate'in kalbini yeniden çalıştırmak için verdikleri mücadeleyi uzun, dehşet verici iki dakika boyunca izlemişti.

Tristan ve Kate yedi yıl boyunca birlikte çalışarak yakınlaşmışlardı; önce Kate onu üniversitede kriminoloji dersleri verirken araştırma asistanı olarak yanına almış, sonra da geliştirmekte olan dedektiflik bürolarında ortağı olmuştu. Gününü hastanede geçirmiş ve Kate'in annesi Glenda'ya Kate'in yoğun bakımdan çıktığı ve durumunun stabil olduğu müjdesini vermişti ve şimdi uykusuz geçen bütün günün ardından onu ayakta tutan adrenalin azalmıştı.

Arabanın camına bir ses geldi ve Tristan sıçrayarak gözlerini açtı. Ashdean'daki barları dolaşacakları bir gece için giyinmiş bir grup genç yanından geçiyordu ve gençlerden biri sırtarak ona orta parmağını gösterdi. Arkadaşları gülüşerek kordon boyunca iskeleyle doğru ilerlemeye devam etti. Tristan telefonunu aldı ve kendini arabadan dışarı sürükledi.

Dairesinin ön kapısını açtığı anda, parmağını dudaklarına götüren kız kardeşi Sarah tarafından karşılandı.

Abartılı bir sahne fısıltısıyla, "Leo'yu daha yeni yatırdım," dedi. Tristan onu, bebek kıyafetlerinin ve bezlerinin her yere yığıldığı oturma odasına kadar takip etti. Sarah'nın kocası Gary yeni evlerini yeniden dekore ediyordu, bu yüzden Sarah ve dokuz aylık Leo birkaç günlüğüne kalmaya gelmişlerdi. Sarah'nın sehpanın üzerinde bir fincan bitki çayı ve Kindle'ı olduğunu gördü. "Televizyonu kapalı tutuyorum çünkü buradaki duvarlar kağıt inceliğinde. Her sesi nasıl duyabildiğini unutmuşum. Bu seni delirtmiyor mu?"

Tristan kısık bir sesle, "Gerçekten fark etmiyorum," dedi. Karanlık mutfığa gitti, buzdolabını açtı ve bir bira çıkardı. Arkasını döndüğünde Sarah kapının girişinde duruyordu. Işık odayı aydınlattı ve Sarah'nın Gary ile tanışmadan önce onunla birlikte yaşadığı zamanlardaki gibi her şeyin temizlenmiş ve yeniden düzenlenmiş olduğunu gördü.

"Yemek yedin mi, Tris?" dedi, sahne fısıltısını sürdürerek. Tekrar buzdolabına baktı. En üst raf artık bebek maması kavanozlarıyla doluydu.

"Henüz değil.

'Bir şey kapmış olabileceğini düşündüm. Bu yüzden mutfığı kapattım," dedi Sarah, garip bir yüz ifadesiyle. Saat yüksek sesle işliyordu. Tristan tam bir şey söyleyecekti ki yan komşularının kapıyı çarptığını duydular. Gürültülü değildi ama bir dakika sonra Leo'nun uyanmasıyla üst kattan bir feryat yükseldi.

"Tanrı aşkına!" diye tısladı Sarah. "Onu daha yeni indirdim! Öfkeyle, tepinerek merdivenlerden yukarı çıktı. Tristan içini çekti, dondurucuyu açtı ve bir paket patates kızartması çıkardı. Dört tanesini ekmek kızartma makinesine koydu ve birasıyla birlikte oturma odasına gitti.

Birkaç dakika sonra Sarah, yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuş Leo'yu kucağında taşıyarak aşağı indi. Birayı yere bırakarak kollarını uzattı ve Sarah onu teslim etti.

Tristan kanepeye oturdu ve kucağındaki küçük çocuğu salladı.

"Küçük Leo'muzun nesi var?" dedi, ona bakıp komik bir yüz ifadesi takınarak. Leo aniden ağlamayı kesti ve ona düşünceli bir şekilde baktı ve sonra küçük kırmızı yüzü sakızlı bir sırtışa dönüştü. Son bir kez daha ağladı, hıçkırdı ve tişörtünün kumaşıyla oynamaya başladı. Leo minik parmaklarıyla Tristan'ın kollarındaki dövmelerin ve sol trisepsindeki siyah bant dövmesinin üzerinde gezindi.

"Senin yanında her zaman çok sakın, Tris," dedi Sarah. Ekmek kızartma makinesi mutfaktan fırladı.

Tristan hemen ekledi: 'Duygularınızı anlıyorlar - genel olarak yani,' dedi.

"Sadece yanlış yapmaktan korkuyorum," dedi Sarah. Parmağını uzattı ve Leo onu yakaladı. Tristan onun yorgun yüzüne baktı. Leo'dan önce iki kez hamile kalmış, bebeklerini önce üç aylıkken sonra da dört aylıkken kaybetmişti. Leo'yla olan üçüncü hamileliği stresli ve karmaşık geçmişti ve şimdi, dokuz aylıkken, hâlâ yanlış bir şey yapabileceğini düşünerek gergin bir enkaz gibiydi.

'Onu yapmakla zaten zor bir iş yaptınız. Ve ne mükemmel bir çocuk. Seninle kalıpları kırdılar Leo, değil mi?" dedi Tristan.

"Ağlamayı bırakmıyor. Sürekli ağlıyor. Doktor iyi olduğunu söylüyor ama...'

"Sarah. Bebekler ağlar, köpekler kaka yapar, su ıslaktır ve dünya dönmeye devam eder'.

Sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Evet, biliyorum.

"İnsanlar başka ne yapar biliyor musun?" "Ne?

"Ye. Patateslerim yeni çıktı. Başını mutfak kapısına doğru eğerek sırttı. Sarah gülümsedi ve gözlerini devirdi.

"Kahverengi sos ister misin?" "Bu harika olur.

Tristan, Leo omzunda uyurken yemek yedi ve ona gününü ve Kate'e ne olduğunu anlattı. Sarah ciddiyle dinledi.

'Şanslıymış ki suyun içinde biri varmış. İyi olduğuna sevindim,' dedi.

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Sarah Kate'den hiç hoşlanmamıştı ve her fırsatta onun hakkında yorum yapıyordu. Kate kızgın bir yüz ifadesi takındı.

"Onun en büyük hayranı olmayabilirim ama boğulmasını istemekle sınırı çiziyorum.

'Çok nazıksınız,' dedi Tristan.

'Yine de, her zaman orada yüzmenin tehlikeli olduğunu söylememiş miydim? Yanına düzgün bir şamandıra alıyor mu? Pamela Anderson'ın Baywatch'taki gibi.'

Tristan, boş tabağını sehpaıa koymak için öne doğru eğilirken uyuyan Leo'yu tutarak, "Pamela Anderson'a hiçbir zaman ilgi duymadım," dedi.

Sarah, "Eminim Kate o kırmızı şamandıralardan birine sahip olsaydı, başı belaya girmezdi," dedi.

"Kate güçlü bir yüzücüdür.

"Evet, ama kaç yaşında? Elli mi?' 'Kırk yedi.'

Öyle mi? Çok daha yaşlı görünüyor... Sanırım o artık çalışmadığı için ajanstaki boşluğu senin doldurman gerekecek? Peki ya karavan sitesi? Yaz tatili yaklaştığı için en yoğun zamanınız. Jake yardım etmek için üniversiteden dönecek mi?

Neyse ki Kate aynı zamanda evinin karşısındaki karavan parkının da sahibiydi ve buradan elde edilen gelir, zor zamanlarda ajansı desteklemek için kullanıldı.

'Hayır. Karavan sitesinin yöneticisini bulduk. Bildiğim kadarıyla Jake yaz boyunca Kaliforniya'da kalacak.

Sarah bir kaşını kaldırdı.

'Bildiğim kadarıyla derken ne demek istiyorsun? Ona Kate'den bahsettin mi?'

"Numarası bende yok. Kate'in annesiyle konuştum ve onu bilgilendireceğini söyledi.

Sarah tekrar Leo'ya baktı.

'Korkularımdan bir diğeri de bu, Leo'nun büyüyünce benden nefret etmesi' dedi.

"Jake'in Kate'den nefret ettiğini sanmıyorum.

"Ama garip bir ilişkileri var. Babası hüküm giymiş bir seri katil. Kate, içki sorunları yüzünden küçükken onun velayetini kaybetmiş.

"Kate'in annesi ona baktı. "Evet, ama yine de velayetini kaybetti.

Tristan, 'Hayır, Kate ve Jake şimdi iyiler,' dedi.

"Öyle mi? Neden Amerika'da üniversiteye gitmeyi seçti?'

'Bilmiyorum, Sarah. Bir sürü insan yurtdışında okuyor.'

Sarah başını salladı. Tristan onun Kate'e sataşma havasında olduğunu anlayabiliyordu.

"Devam eden kaç davanız var?" diye sordu. "Meşgulüz,"

diye yalan söyledi Tristan. Sahip oldukları vaka sayısı

her zaman bir endişe kaynağı olmuştur. Hiçbir zaman yeterince yokmuş gibi görünüyordu. Bu gece dönüp

Terrance Trent'in fotoğrafını çekmeyi tekrar denemeyi düşündü ama uyuması gerektiğini biliyordu. Leo kıpırdadı ve omzundaki küçük bedenin sıcaklığı ve yumuşak bebek

kokusu Tristan'a nasıl olduğunu hatırlattı

Çok yorulmuştu.

"Arkadaşın Ade ile aranızdaki sorunları çözebildin mi?" diye sordu Sarah.

"Hayır.

"Çok yazık. Ondan hoşlanıyorum. Sanırım arkadaşınızın sarhoş olup size asılması garip bir durum.

Tristan başıyla onayladı. 'İçkiyle ve polisteki işinden dolayı yaşadığı travma sonrası stresle ilgili sorunları var. Tüm bunlar için üzülüyorum, gerçekten.

'O senden çok daha yaşlı. Ve sen onun liginin çok dışındasın.'

"Sarah, bu hiç hoş değil.

"Sen bir avsın. Dışarı çıktığımızda kaç kişinin başını döndürdüğünü görmelisin. Sadece birini bulmanı istiyorum, benim Gary'yi bulduğum gibi.'

"Şu anda pek bakmıyorum. "Oh.

Sana bir şey sorabilir miyim?

"Ne demek istiyorsun? Eve geldiğimden beri bana sorular sorup duruyorsun. Kendimi bir yarışma programındaki yarışmacı gibi hissediyorum. Bana yeniden bir randevu ayarlamak istemezsin, değil mi?" dedi Tristan, düşüncesi kalbine batarak.

"Hayır. Leo'nun Gary'nin burnunu alacağını mı düşünüyorsun? Tristan güldü.

"Büyük ihtimalle öyle olacak.

Sarah yüzünü buruşturdu.

"Gary'nin her şeyini seviyorum, bunun dışında.

"Peki ya burnun?" diye sordu Tristan.

'Benimki iyi ama senin çok güzel bir Roma burnun var. Ailenin bizim tarafından gelen genlerin kazanacağını umuyorum.

Tristan omzunda uyuklayan küçük, sevimli düğme burunlu Leo'ya baktı.

"Bence piyango gibi ama her halükarda çok yakışıklı olacak. Sarah başını salladı ve gülümsedi. Tristan Leo'yu nazıkçe ona geri verdi. 'Şimdi, eğer bu görüşme bittiyse, uyumam gerek. Neredeyse iki gündür ayaktayım.

'Kate için endişelenme. O hastanede emin ellerde,' dedi Sarah. Tristan başıyla onayladı.

"Teşekkür

ederim. Peki

ya Tris?

"Evet?

'Klozet kapağını indirdiğinden emin olur musun? Yukarıda bırakman beni deli ediyor.'

Tristan bir selam verdi ve yukarı çıktı. Tam yatağa uzanırken Leo'nun tekrar çığlık atmaya başladığını duydu ama yorgunluk onu derin ve rüyasız bir uykuya sürükledi.

OceanofPDF.com

Kate uyandı, kafası karışmıştı ve loş ışıktaki öksürüyordu. Nefes alamıyordu. Hıçkırdı, öğürdü ve sonra biraz hava yutmayı başardı. Nefes nefese arkasına yaslandı, gözleri ve burnu akıyordu ve bir mendile uzandı. Düzgün nefes almaya çalıştı. Gözlerini kapattığında, suyun içinde dönüp durduğunu ve denizin dibindeki kayalara baktığını hissedebiliyordu. Gözlerini açtı. Yatağının yanındaki ekran, hayati belirtilerini gösteren farklı renklerde çizgilerle parlıyordu. Kate, hızla yükselmeleri durana kadar dikkatini buna verdi. Boğazını temizledi ve bir mendile tükürmek zorunda kaldı.

"Gyi misin, canım?" diye sordu karanlıktan bir ses. Kate döndü ve yorganın altında iki büküm yatan yaşlı kadının şeklini seçebildi. Küçük başı battaniyenin üzerinde süzülüyor gibiydi.

"Evet.

"Sesin iyi gelmiyor.

"Uyandırdıysam özür dilerim.

Beni uyandırmadın, aşkım. Uyuyamıyorum. Ne için buradasın?"

Kate yatağın kenarlarını kavradı, hâlâ denizin sallanma hareketini hissediyordu.

"Ben..." Olanları itiraf etmek zor geldi. "Neredeyse boğuluyordum, bu utanç verici.

"Neden?

"Her gün yüzüyorum.

"Yüzme havuzunda mıydın?

'Hayır. Deniz. Her gün denizde yüzüyorum.'

Yaşlı kadın yorganın altına girdi ve küfretti. 'Yine de iyi olacaksın. Doktoru duydum.'

Kate onun sesinde bir parça acı duyabiliyordu. Komşusuna neyle karşı karşıya olduğunu soracaktı ama yaşlı kadın konuyu değiştirdi.

"Dışarıdaki ışığı görüyor musun? Büyük cam pencere koridora ve karşıdaki hemşire istasyonuna bakıyordu. Yüksek tezgahın üzerinde yeşil gölgeli bir lamba vardı. 'Beni uyanık tutuyor. Hemşireden kaldırmasını istedim ama kaldırmıyor. Tam bir kaltak. Kate kadının bu Çekilde konuğtuğunu duyunca yüreği ağzına geldi ve aralarına perde çekilmesini diledi. Yaşlı kadın onun cevap vermesini beklemedi. "Giysilerimi değiştirirken hep çekiştiriyor. İçinde bir sadist kokusu var ama çok ince, çok ince.

Sesi çakılıtlıydı ve Kate onun yüzünü göremediği için memnundu. Yatağa uzandı ve gözlerini kısarak duvarlara baktı. Saat yoktu ve Kate telefonunun ya da saatinin nerede olduğunu bilmiyordu.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" "İkiden hemen önce.

"Sadece mi?" dedi Kate. Artık tamamen uyanıktı.

Güneğin doğmasına kalan saatleri düğünmek içini korkuyla dolduruyordu.

"Hiç uyuyamıyorum.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Kate.

Bu sefer mi? İki hafta oldu. Bacaklarımda ülserler var ve enfeksiyon kan zehirlenmesine yol açtı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm. "Ben Jean, bu arada. Ben de Kate. Merhaba.

Kate bir hışırtı ve ardından bir küfür duydu ve Jean yatağının yanındaki zili çaldı. Bir süre sonra, yirmili yaŖlarda görünen bir hemŖire kapıya geldi.

"Her şey yolunda mı Jean?" diye sordu sertçe.

"Lütfen. Şu ışığı masanın üzerinden çekebilir misin?" diye sordu Jean.

Hemşire içini çekti ve yakasına ilıştirdiğı saati kontrol etti.

Jean. Sana daha önce de söyledim, hemşire odasında bir ışık olması gerekiyor. Görebilmemiz lazım. Işığın bir gölgesi var; en düşük watt gücünde. Perdelerini çekmemi ister misin?"

'Hayır! Bu kadar dar bir alanda uyuyamam. O pencerelere neden panjur takmadığınızı anlamıyorum.

"Sizinle ilgilenebilmemiz için sizi görebilmemiz gerekiyor," dedi hemşire. Sesini hafif tutuyordu ama Kate bunun daha önce de yaptığı bir konuğma olduğunu anlayabiliyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı Kate?" diye ekledi, sesi daha yumuşaktı.

"Hayır. Teşekkür ederim.

"Tamam. Ben burada olacağım.

HemŖire odadan çıktı ve masaya oturmak için geri döndü. Tezgâh çok yüksekti ve hemŖire bilgisayarda çalışırken Kate onun sadece başının üst kısmını görebiliyordu.

Jean tekrar yalnız kaldıklarında, "Mızımızlanmıyorum," dedi.

"Tabii ki hayır," dedi Kate, tam tersini düğünerek. "Evli misiniz?"

"Hayır.

"Çocuklar mı?"

"Bir oğlum var, Jake. Kaliforniya'da üniversitede üçüncü yılında.

'Amerika'ya hiç gitmedim. Pek bir yere de gitmedim. Birkaç yıl önce bir pound karşılığında Fransa'ya gitmiştim. Gazetelerin arkasındaki anlaşmayı hatırlıyor musun? Calais'ye gitmiştim. Fransızları saymazsak oldukça güzeldi.

"Evet, Calais oldukça güzel.

Bir an sessizlik oldu ve Kate gözlerini kapattı.

"Doktorun özel dedektif olduğunuzu söylediğini duydum?

Kate tereddüt etti. Sadece uyumak istiyordu.

"Evet. Öyleyim.

'Daha önce hiç tanışmadım. Özel dedektiflerin hep erkek olduğunu sanırdım.

Jean'in 'erkekler' kelimesini kullanış şekli Kate'e karşı cinsle olan geçmişinin pek de mutlu geçmediğini gösteriyordu.

'Birçoğu öyle,' dedi Kate.

"Çok sayıda dava çözdünüz mü?"

"Birkaç tane.

"Hiç kaybolan birini bulmak zorunda kaldığınız bir vaka oldu mu?"

"Evet. En son genç bir kadın.

Jean bir an sessiz kaldı, sonra kısık bir sesle, "Onu buldun mu?" diye sordu.

"Evet.

"Evet? Jean umutlu bir sesle cevap verdi. Kate iç çekti.

"Ah.

"Ölmüştü, değil mi?" "Evet, ölmüştü.

'Onu nasıl ve nerede buldunuz? Bana anlatabilirsin.

"İskeletini bir ormanda gömülü olarak bulduk.

Uzun bir sessizlik daha oldu ve sonra Jean ağzından kaçırdı: "Torunum kayboldu. Bir kamp gezisindeydi ve yeşil bir çadırımız vardı. Bu yüzden hemşire odasındaki o lambadan nefret ediyorum. Kate lambaya tekrar baktı. Işık, kanvas gibi hafif benekli yeşil kumaştan gölgelikte parlıyordu. Gerçekten de bir çadıra benziyordu, ahÇap zemine kurulmuş küçük bir çadıra. "Onu sadece birkaç dakikalığına bıraktım... Geri döndüğümde gitmişti.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Kate, ilgisini çekmişti. "On bir yıl önce," dedi Jean ve yüzündeki hüznün sesi Kate'in kalbini kırdı. "Uzun bir süre, onun dışarıda bir yerlerde, hala hayatta olabileceğini düşündüm, ama o sadece

Kaybolduğunda üç yaşındaydı. Üç yaşındaki bir çocuk orada tek başına nasıl hayatta kalabilir? Ve tabii ki üç yaşındaki bir çocuğu bir sebepten dolayı kaçırarak pek çok insan var. Son sözleri uzun bir süre karanlıkta asılı kaldı.

"Kızınız ne olduğunu düşünüyor?" diye sordu Kate. "O öldü. Dört yıl önce kendini öldürdü. Baş edemedi kaybettim. Beni suçladı. Becky... Adı buydu. Becky'ydi."

Uzun bir sessizlik oldu ve Kate hikâyesinin içine çekildiğini hissetti.

'Doktorlar neden bu ülserlere sahip olduğumu ve neden iyileşemediklerini anlayamıyorlar. Bağışıklık sistemimden kaynaklandığını düşünüyorlar ama bence içimdeki zehir dışarı çıkıyor. Asit gibi, gelmeye devam edecek gibi görünüyor.

Kate yatakta doğruldu ve yorganı üzerinden sıyırdı. Başının dönmesine aldırmadan ayaklarını dışarı uzattı ve Jean'e uzanmak için yatağının kenarına doğru kayd. Onun elini buldu ve sıktı.

"Oh, beni zıplattın.

Kate biraz direnç hissetti, bu yüzden bıraktı ve yatağa geri döndü.

"Sağ ol canım," dedi Jean. Kate onun bu sevgi gösterisiyle çok ileri gittiğini düşündü ama Jean boğazını temizleyerek, "Sana olanları anlatabilir miyim?" dedi.

'Eğer kendini iyi hissediyorsan,' dedi Kate.

"Hayır, ama sana söylemek istiyorum," diye yanıtladı Jean.

OceanofPDF.com

'Şeytan Yolu, Dartmoor Ulusal Parkı'nın doğu kesiminde, Bovey Tracey kasabasına birkaç mil uzaklıktadır. Adını Devil's Tor'un yanındaki nehirden alıyor. Kızım Becky ve ortağı Joel'in aklına hep birlikte kamp yapma fikri geldi.

"Joel, Charlie'nin babası mı?

Evet. Joel oldukça varlıklı bir aileden geliyor. Becky'mle birlikte olmasından pek hoşlanmadılar. Sonra Charlie'ye hamile kalınca da onu evlatlıktan reddettiler. Para sıkıştıktı. Tüm bunlar olduğunda onlar daha gençti, yirmili yaşlarının başındaydılar. Ben kırklı yaşlarımdaydım. Biliyorum. Olduğumdan daha yaşlı görünüyorum,' dedi Jean, Kate'in tepkisini görünce. 'Ben sadece elli beş yaşındayım, ama hayatımın son on bir yılını yaşamayı deneyin. Ve her şey olmadan önce de işler hiç kolay değildi.

Kate, Jean'in kendisinden sadece sekiz yağı büyük olduğunu öğrenince Gağırarak bağıını salladı. Altmışlı yaşlarının sonlarında görünüyordu.

"Kamp yapmaya böyle başladık. Hiç paramız yoktu ama kırların güzel kırsalı ile kutsanmıştıktık... Joel yeri seçti. Ortak tuvaletleri, küçük bir dükkanı ve Charlie'nin oynayabileceğı diğer çocukları olan güzel bir kamp alanında kalacağımızı düşünmüştüm. Açık bozkıra vardığımızda şok oldum. Tuvalet yoktu. En yakın bar ve dükkan 6 mil u z a k t a y d ı . Çadırlarımızı

Devil's Tor. Çok güzeldi ve Charlie heyecanlıydı. Gerçekten de ilk kez bir yere gidiyordu.

"Nerede yaşıyorlardı?" diye sordu Kate.

"Benimle birlikte, Exmouth'daki tek yatak odalı dairemde. Becky hamile kaldığında onları yanıma almıştım ve Joel'in ailesi onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bir belediye dairesi için listedeydiler.

"Hepiniz aynı çadırı mı paylaşıyordunuz?" diye sordu Kate.

"Hayır, o zaman ayak diredim. Becky ve Joel bir çadırda, ben ve Charlie de diğer çadırdaydık. İlk gece kütük gibi uyuduk ama ertesi sabah Charlie'yle birlikte erkenden kalkmıştık ve Charlie hâlâ heyecanlıydı. Çok heyecanlıydı. Derede kürek çekmek ve kurbağa aramak istiyordu. Kurbağalara kafayı takmıştı. Becky ve Joel'in uyumasına izin verdik. Sonra on bir buçuk civarında arabanın gittiğini fark ettim. Becky'yi aradım, kilometrelerce uzakta Dartmoor'un diğer tarafında bir müzik festivalindeydiler ve Becky çoktan sarhoş olmuştu. Charlie ve beni sadece biraz ekmek ve margarinle bırakmışlardı. Hiçbir yere gidemezdik. Joel'e son dakikada bir grupta çalması için bir konser teklifi geldiğini ve daha sonra döneceklerini söyledi. Ona fazla yiyeceğimiz kalmadığını söylediğimde, bana gidip böğürtlen toplamamı söyledi!

'Böğürtlenler Temmuz ya da Ağustos'a kadar olgunlaşmaz,' dedi Kate. "Biliyorum. Buna inanabiliyor musun? Aptal kız. Konuşmamalıydım

Jean bir an sessiz kaldı ve yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Her neyse, sonunda bir önemi kalmadı. Charlie her şey ve her şey için çok heyecanlıydı, oynadık ve kürek çektik. Saat iki oldu, sonra üç, dört, beş, altı! Becky ve Joel nihayet sekizden hemen önce barbekü için yiyeceklerle çıkageldiler.

Jean içini çekti ve yatağında tekrar kayarken bir gıcırta duyuldu.

"Geri döndüklerinde ne oldu?" diye sordu Kate. Duraklama yeterince uzun sürünce, rahatça araya girdi.

"Çok kızmıştım ama yemek yiyene kadar ağzımı açmadım. Becky'yi derenin kenarına çektim ve tam ona bırakacaktım ki Joel'in bu grup için gitar çalarak yüz sterlin kazandığını söyledi. Gitaristleri bir hastalığa yakalanmış. Paranın yarısını temizlik için bana verdi ve sonra sorun kalmadı. Dereden döndük, Joel ateş yaktı, şekerleme kızarttık ve bir sürü çikolata yedik. En sevdiğim içecek olan Babycham'dan almışlardı...' Jean içini çekti. "O geceyi hala çok canlı bir şekilde görebiliyorum, hepimiz ateşin başında birlikteydik. Mutluyduk. Güneş battıktan sonra saatlerce devam eden yaz gecelerini bilirsiniz.

Kate başını salladı. "Evet.

'Gökyüzü yanık turuncu renkte kaldığında ve güneş ufukta alçakta parladığında. O gece orada sadece Tanrı ve biz oturuyormuşuz gibi hissettim. Ve ben dindar bile değilim... Yılın en uzun günüydü, Haziran'ın yirmi biriydi. Her neyse, saat dokuz buçuk civarında, hava kararmaya başladığında, Charlie nihayet yorulmuştu ve hepimiz gece için yattık. O yattıktan sonra ben sigara içmeye gittim. Charlie gitmemi istemedi ama ben sadece çadırın dışında olacaktım. Bu noktada Jean'in sesi kesildi ve yatakta doğruldu.

"İyi misin?

Evet. Sadece rahatlamaya çalışıyorum. Charlie'den ayrıldım ve Şeytan Tor'a çıktım. Çadırdan sadece yirmi ya da otuz metre uzaktaydı. Ve...'

Jean sanki hikâyenin bu kısmı midesini bulandırmış gibi elini ağzına götürdü.

'Sorun değil,' dedi Kate.

Hayır. Sorun yok. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim ve çadıra geri döndüğümde Becky yeni çıkıyordu. Charlie'nin uyku tulumunun boş olduğunu söyledi. Hava hızla değişmişti. Her şeyin üzerinde garip bir sis vardı, diz hizasında ve çok kalındı. Önce Charlie'nin beni aramaya geldiğini ve o sisin içinde kaybolduğunu düşündüm. Çadırın etrafına baktık, sonra Becky ve Joel'inkine.

Tor'a geri döndüm ve tabanını araştırdım. Üst üste yığılmış bir dizi taş gibiydi, çok düzgündü, tırmanmış olmasına imkân yoktu. Zirveye tırmandım, yolda kollarımı tırmaladım ve oraya vardığımda onu görüp göremeyeceğimi görmek için her şeye baktım. Becky ve Joel dereyi aradılar. Hiçbir şey bulamadılar.

Kate, Jean'in nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. "Sorun yok.

"Bunca zaman sonra bile hissedebiliyorum. O gecenin kokusunu alabiliyorum. Hani bronzlaşmış bir tenin vardır ya? Havadaki soğuk sisle karışık o yaz kokusunu hala alabiliyorum. Neredeyse dilimin üzerindeki nemi hissedebiliyorum.

"Polisi ne zaman aradınız?" diye sordu Kate.

'Bunu hemen yapmalıydık ama hiçbirimiz ciddi olduğunu kabul etmek istemedik. Birkaç polis geldi ve bölgeyi aramaya başladılar... Sonra hava aydınlandı. Güneş doğdu ve hava çok sıcaktı. Daha fazla polis vardı ve sonra Dartmoor Ulusal Parkı bir arama ekibi oluşturdu. Hiçbir şey yoktu. Sanki sırra kadem basmış gibiydi.

"Ve bunun on bir yıl önce olduğunu söylemiştiniz?" diye sordu Kate. "Evet," dedi Jean. 'Ve ben iyi bir gece uykusu çekmedim.

O zamandan beri. Charlie yaşasaydı şimdi neredeyse on dört yaşında olacaktı. Nehre düşüp sürüklenmiş olabileceğini düşünüyorlar ama biz bilmiyoruz. Öylece ortadan kayboldu. Becky'yi uçurumun kenarına iten de buydu. Cevapların eksikliği. Kapanış yok. Sonunda Joel'den ayrıldı ve uyuşturucuya başladı.

Karanlıkta uzun bir sessizlik oldu ve sonra Jean, "Onu bulmama yardım edebileceğini düşünüyor musun?" dedi.

OceanofPDF.com

Kate garip, canlı rüyalarla dolu bir gecenin ardından kafası karışmış bir halde uyandı. Terden sıırılsıklamdı ve inanılmaz bir susuzluk hissediyordu. Oda aydınlıktı ve bir grup genç kadın ve erkek pencerenin önünden geçiyordu. Kate nemli alnına yapışmış saçlarını geriye doğru itti ve her şey aklına geldi. Hastanedeydi ama uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Onun yatağının yanındaki yatak şimdi boştu ve yatak takımları şilteden çıkarılmıştı.

Bir gıcirtı ve alçak bir gümbürtü duyuldu ve önceki günden tanıdık gelen bir hemşire elinde bir ilaç arabasıyla koşturarak odaya girdi. Mavi üniformasının üzerine kırmızı bir tabard giymişti ve üzerinde beyaz harflerle İLAÇ ROUNDU DEVAM EDİYOR, RAHATSIZ ETMEYİN yazıyordu.

"Merhaba Kate. Bugün nasılız?" diye cıvıl cıvıl sordu, arabayı yatağın yanında durdurdu ve Kate'in çizelgesini ucunda asılı olduğu yerden çıkardı.

"Jean nerede, yan yataktaki kadın?" diye sordu Kate, sesinin uykudan boğuk ve kalın olduğunu duyarak. "Ölmedi, değil mi?"

Hemşire başını çevirip baktı ve yüzünde dikenli bir sırıtışla tereddüt etti.

"Veri koruma nedeniyle diğer hastalar hakkında konuşamam."

Kate, "Eğer öldüyse, korunacak veri de kalmadı demektir," dedi. Bir önceki akşamın vardiyasındaki hemşire kapıya geldi.

Şafak. Jean Julings. Kayıtlarını The Lawns'a göndermek zorunda kaldım. Bu sabah erkenden onun için bir yer boşaldı.'

Hemşire gitti ve Dawn küçük bir kâğıt bardağa birkaç hap koyup Kate'e uzatırken bir çingirak sesi duyuldu.

"Çimenler nedir?" diye sordu Kate. Jean'in bir gece önceki hikâyesini hatırlıyordu ve bunun bir rüya olup olmadığından emin değildi.

"Orası yatılı bir bakım evi," dedi Dawn.

"Onu neden taşıdıklarını biliyor musun?"

"Muhtemelen daha hasta biri için kullanılabilecek bir yatağı engellediği içindir.

"Bu nedir?" diye sordu Kate, bardağın dibinde duran tabletlere bakarak. Dawn çizelgeye baktı.

'Levofloksasin göğüs enfeksiyonunuz için bir antibiyotiktir. Yaşadığınız taşıt tutması için bir antihistaminik ve dinlenmenize yardımcı olması için hafif bir yatıştırıcı var. Dinlenmek çok önemli ve bol sıvı almalısınız. Dawn yatağın yanındaki boş plastik sürahiyi aldı, köşedeki lavaboya gidip doldurdu ve Kate'e bir bardak su doldurdu. "Al, iç.

Kate uzun bir nefes çekti, klor kokusu varmış gibi görünen ılık sudan yüzünü buruşturdu.

"Ne zaman gidebilirim?"

'Bu doktora ve bir sonraki göğüs röntgeninizin sonuçlarına bağlı. Akciğerlerinizde deniz suyu vardı. Deniz suyunda her türlü bakteri bulunur, normalde sorun olmaz ama ciğerlerinize girdiğinde birçok soruna yol açabilir. Seni gözlem altında tutmamız gerekiyor. Dawn Kate'in çizelgesine göz gezdirdi ve kaşları çatıldı. "Hımm. Karaciğerinde önemli bir yara izi var. Kate'e baktı. "Haftada kaç birim alkol alıyorsun?"

"Hiç. On üç yıldır ayığım.'

"Ah," dedi Dawn başını sallayarak. "Tamam, anlıyorum..." Kaşları saç çizgisine doğru kalktı ve mırıldandı, "Ona Diazepam reçete edilmiş."

'Uyuşturucu ile hiç sorunum olmadı. Alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışıyorum,' dedi Kate. Dawn'ın lavabonun yanındaki büyük el dezenfektanı şişesine baktığını fark etti.

'Doktor birazdan gelir. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın. Çizelgeyi yatağın ucuna geri koydu ve yüzündeki sırtış geri geldi. Dawn el arabasını döndürdü ve çıkarken el dezenfektanı şişesini aldı.

Kate çaresizlik içinde bir süre oturdu. Hemşire el dezenfektanını içeceğimi sanıyor. İki bardak daha su içti ve odanın köşesindeki tuvaleti kullanmak için ayağa kalktı. Geri dönerken, artık serum hattına ve kalp monitörüne bağlı olmadığını fark etti. Yatağın kenarına oturdu, efordan biraz başı dönüyordu ve bir gece önce Jean'le yaptığı konuşma hakkında hatırlayabildiklerini gözden geçirdi. Olan olmuştu. Olmamış mıydı?

Kate yatağın yanındaki dolabına uzandı ve alttaki bölmenin kapağını açtı. Cep telefonu içerideydi ve Tristan'ın ona getirdiği küçük bir çamaşır çantasını gördü. Kate telefonunu açtı ve tam Google'da 'Charlie Julings kayıp' diye aratacağı ki telefon çaldı. Arayan Tristan'dı.

"Merhaba," dedi, onun cevabını duymaktan mutlu olmuş gibiydi. "İyi misin?"

"Sanırım öyle. Makinelerden ve serumdan çıktım."

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Kate tereddüt etti. Artık vücudunu iyi hissetmiyordu ama zihni karmakarışıklı. Kara bir depresyon bulutunun oluştuğunu hissedebiliyor, utanç ve başarısızlık duygusu ağır basıyordu.

'Evet,' diye yalan söyledi.

"Ne zaman taburcu olacağınıza dair bir ipucu var mı?"

"Bilmiyorum. Umarım birkaç gün içinde. Ofiste işler nasıl?"

Tristan telefonun ucunda tereddüt etti.

"Sonunda Terrance Trent'in fotoğrafını çektim. Bir şansımı denedim ve bu sabah erkenden kalktım. Tamamen şans eseri, evinin önünde bir park yerine çektim ve bam, bu genç kızla birlikte el ele tutuşarak dışarı çıktı. Karısına e-posta ile gönderdim.

"İyi iş," dedi Kate.

"Biraz daha konuşabilir miyiz?" "Elbette.

"Exeter'de yaşayan Steve Dexter adlı bir avukattan az önce bir e-posta sorgusu aldık. Jean Julings adında bir kadını temsil ediyor. Onu tanıdığınızı söyledi?"

Kate yatağında arkasına yaslandı ve bir rahatlama ve heyecan dalgası hissetti. Olan olmuştu. O konuşmayı yapmıştı. Kate, Jean'in bir gece önce ona anlattıklarını hızlıca özetledi.

'Bir kayıp vakası. Onunla bir görüşme ayarlamamı ister misiniz?'

"Salı gününe ayarla. Umarım o zamana kadar taburcu olurum.

OceanofPDF.com

Kate Pazar gününü uyuyarak geçirdi ve yanındaki yatağın boş kalmasından memnundu. Pazartesi sabahı saat 8'de başka bir doktor onu muayene etti. Kate'in son röntgenini inceledi ve eve gitmeye uygun olduğuna karar verdi.

Her şey çok hızlı gelişti ve saat dokuzda Kate kalkmış, giyinmiş, bir torba ilaç almış ve sıcak güneşin altında kendisini eve götürecek bir taksi bekliyordu. Kate, Tristan ona eski bir eşofman ve spor ayakkabı getirdiği için minnettardı. Yine de hiç iç çamaşırı yoktu - muhtemelen iç çamaşırı çekmecesini karıştırmaya utanmıştı.

Taksi Goförü sefil tiplerdendi ve Kate bundan memnundu. Kısa eve dönüş yolculuğunda sohbet etmeyi göze alamamıştı. Sürücü otoyoldan çıkıp Kate'in evine ve ofisine doğru giden uçurumun kenarındaki yola girdiğinde, pencereden ılık bir esinti süzülüyor ve aşağıda deniz parlıyordu.

Kate genellikle ufka doğru uzanan uçsuz bucaksız suları gördüğünde kendini huzurlu hissederci ama bugün bu onu huzursuz ediyordu. Tatil amaçlı kiralanan, her ikisinin de dığarında arabaları olan iki ahğap kayalık evini ve daha ağğıdaki karavan sitesini geçtiler. Tam kapasite doluydu ve birkaç kampçı güneşin altında oturuyordu. Onu sudan çıkaran sörfçüler

bir karavan kiralyorlardı ve onlarla karşılaştırmaktan utanıyordu. Kate eğildi ve yerdeki ilaç torbasıyla uğraşmaya başladı; üst katında acente ofisi bulunan kamp alanı dükkânının önünden geçerlerken başını öne eğdi.

Kate şoföre parasını ödedikten sonra aceleyle eve girdi. Koridor geniş bir oturma odasına açılıyordu. Arka duvar boyunca uzanan resimli bir pencere denize bakıyordu. Diğer duvarlar, düzensiz bir şekilde istiflenmiş romanlarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Mobilyalar eski ve ağırdı: yıpranmış bir kanepeler, sehpa ve bir duvara dayalı, Kate'in çalmadığı bir piyano. Ev, Kate'in Ashdean Üniversitesi'nde kriminoloji okutmanı olarak çalışmaya başlamasıyla birlikte gelmişti. Arkadaşı Myra yandaki kamp alanının sahibiydi ve iki yıl önce öldüğünde, hayallerinin peşinden gidip kendi dedektiflik bürosunu kurması şartıyla her şeyi Kate'e bırakmıştı.

Myra, Kate'in Adsız Alkolikler'deki sponsoru ve aynı zamanda arkadaş olmuştı ve şu anda, bu savunmasız durumunda, Myra'yı her zamankinden daha fazla özleyordu. Mutfığa gitti ve sessizce durup saatin tik taklarını dinledi.

Biliyor musun, bir kadeh viski içebilirsin? dedi kafasının içindeki ses. Son birkaç gündür sesi daha da yükselmiş gibi görünen ses. Kendine güzel bir sıcak içki hazırlarsan ne kadar iyi hissedeceğini düşün. Kendine onsuz da yapabileceğini kanıtladın. Bu neredeyse bir ilaç - ve sen hastaydın. Al şunu. Kate yan pencereden dışarı baktı. Kamp alanındaki dükkânda alkol ve limon satılıyordu... Ve dolabın arkasında bir kavanoz bal vardı.

Telefonu çaldı ve dikkatinin dağılmasına sevindi. Facetime'daki Jake'ti.

"Merhaba anne," dedi Jake, yüzü ekranı doldururken. Sanki yurt odasındaymış gibi görünüyordu.

'Merhaba aşkım. Saçına ne oldu?" diye sordu. Bir hafta önce konuştuklarında, kahverengi saçları

omuz hizasındaydı ve sakalı vardı. Şimdi saçları çok kısa kesilmişti ve sinekkaydı tıraş olmuştu.

'Değişiklik olsun istedim,' dedi elini başının üzerinde gezdirerek. 'Daha da önemlisi, sen iyi misin? Büyükanнем beni sürekli bilgilendiriyor. Seni birkaç kez aramaya çalıştım. Adamın kağıları çatıldı ve Kate ilişkilerinde ilk kez dengenin değiştiğini hissetti. Küçük bir çocukken onun için duyduğu endişenin aynısını ona da duyuyordu.

"Ben geldim.

Jake başıyla onayladı. İyi görünüyordu ama o pasaklı, dağınık çocuk gitmişti. Bir erkek gibi görünüyordu. Bu Kate'i bir an için şaşırttı.

'Ne oldu anne? Sen çok güçlü bir yüzücüsün,' dedi.

'Ben güçlü bir yüzücüyüm. Akıntı vardı ve ben dikkat etmiyordum.

"Hala toplantılara gidiyor musun?

'Elbette. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok,' dedi Kate, sesindeki savunma tonunu duyunca. Jake ellerini kaldırdı.

"Sadece soruyorum.

'Ve size söylüyorum, bu bir kazaydı. Kaza geçirmeye iznim var. Bunun başka bir şeyle bağlantılı olması gerekmiyor.

Jake başını salladı.

Biliyorum. Ama uzaktayım ve endişeleniyorum. Seni birkaç kez aramaya çalıştım. Büyükanнем telefonunun hastanede olduğunu söyledi ama senden haber alamadım.

Jake, beni azarlamayı bırakabilirsin. Büyükanнем yoğun bakımda olduğumu da söyledi mi? Ve nefes almayı bıraktığımı?

"Hayır.

İşte böyle. Hangi gün olduğunu bilmiyordum. Ancak şimdi evdeyim ve iyileşiyorum.

Jake başıyla onayladı ve sessiz kaldılar. Arka planda bazı sesler duydu, insanlar gülüyordu.

"Eve gelmemi ister misin?" dedi.

"Hayır, ama yaz için döneceğini sanıyordum?

Kaşları çatıldı.

"Los Angeles'ta bir yaz stajı teklifi aldım... Bir film şirketinde. Çok prestijli bir şirket. Ücretli de. İngiliz Edebiyatı okuduğumu biliyorum ama Los Angeles'ta bu kadar filmci ve yaratıcı insanın arasında olmak sanırım beni etkiledi. Ya da en azından bu staj, sinema ve televizyon alanında kariyer yapmak isteyip istemediğime karar vermeme yardımcı olacak.

Kate kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu ama yüzünü nötr tuttu.

'Bu harika. Tabii ki almalısınız.'

"Gerçekten mi? Senin için endişeleniyorum ve olanlardan sonra..." 'Endişelenmemelisin. Burada işler iyi gidiyor. Meşgulüm ve Mutluyum. Seni görmeyi çok isterdim ama Noel'de evde olacak mısın?

'Elbette,' dedi. 'Ve her zamanki gibi bol bol konuşacağız. Yaz sonunda bir hafta kadar geri gelebilirim.

"Jake. Bu senin geleceğin.'

"Bana bir söz verebilir misin?"

"Ne?"

'Yüzmeye özen göstereceksin. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama yaşılanıyorsun.

"Haklısın. Bunu duymak istemiyorum. Ben kırk yedi yaşındayım, yetmiş dört değil!"

"Özür dilerim anne. Bunu sadece seni sevdiğim için söylüyorum'.

Kate telefonu kapattıktan sonra kendine bir fincan çay yaptı, üst kata çıktı ve yorganın altına girdi. Tavana bakarak yattı ve Jake'le yaptığı konuşmayı anlamaya çalıştı. Mutlu olmalıyım, diye düşündü. Jake için hep istediğim şey bu değil miydi? Onun başarılı olmasını ve

Mutlu mu? Hayata zor bir başlangıç yapmıştı ve babasının mirasını taşımak zorundaydı. Tüm bunlara rağmen yurtdışında okuyor ve kendine bir hayat kuruyordu.

Yine de Kate'in bencil bir yanı onun eve dönmesini diliyordu. Bu düşünceyi kafasından silkeledi ve biraz uyumaya çalıştı.

OceanofPDF.com

Ertesi gün Kate ve Tristan Exeter'deki Dexter Solicitors ile buluştular. Avukatın ofisi, şehir merkezine birkaç yüz metre uzaklıktaki sakin bir sokakta bulunan bir fırının üzerindeki iki küçük odadan oluşuyordu. Sıcak bir gündü ve ofis havasızdı.

Avukat Steve Dexter, "Jean bize hoparlörden katılacaktı ama iyileşmekte olduğu bakımevinde cep telefonu sinyali çok kötü," dedi. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen uzun boylu, sıska bir adamdı. Siyah saçları yağlanmış bir şekilde toplanmıştı ve kalın çerçeveli gözlükler takmıştı. Siyah takım elbisesi daha iyi günler görmüştü, dirsekleri parlıyor, manşetleri yıpranmıştı. Ofisi düzensizliğe bir övgü niteliğindeydi. Her duvar sarkık kollu dosyalarla dolu kitap raflarıyla doluydu ve büyük masasının her iki tarafı da evraklarla doluydu. Masaüstü ekran koruyucusu Roy Orbison'ın bir görüntüsüydü. Önündeki masada karton bir klasör vardı.

"Bir pencere açabilir miyiz?" diye sordu Kate.

"Üzgünüm, açmıyorlar," dedi. 'Jean bugün gelemediği için özür dilememi istedi. Her şey oldukça hızlı gelişti.

"Burada olmaktan ve Jean için çalışmaktan memnunuz," dedi Kate, kendini hâlâ keyifsiz ve hasta hissediyordu. Daha bir gün önce bir hastane yatağında yatıyordu ve şimdi

Yeni bir davayı görüşmek üzere en iyi pantolon takımını giymişti. Siyah ceketinin düğmelerini açtı ve yeni bir öksürük krizine girmemeyi umarak boğazını temizledi.

"Jean benim için bir müşteriden çok daha fazlası," diyor Steve. 'Rahmetli kızı Becky ile yakın arkadaşlık. Becky öldüğünde cenazesıyla ve evrak işleriyle ben ilgilendim...' Derin bir nefes aldı ve onlara dikkatle baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Jean'in elinde kalan birikimi bu soruşturma için harcamasına şüpheyle yaklaşıyorum. Aile Charlie'nin kaybı ve ardından Becky'nin ölümüyle çok acı çekti.

"Ben de en az senin kadar şaşırdım," dedi Kate. "Jean'le sadece bir kez konuştum, o da hastane yataklarındayken.

'Ve Jean ile hiç tanışmadım,' diye ekledi Tristan. 'Umarım ajansımızın web sitesine bakmak için zaman ayırmış ve üzerinde çalıştığımız davaları Google'da aratmışsınızdır.

Steve, Kate ve Tristan'ın arasına baktı.

"Charlie'yi canlı bulma olasılığının neredeyse sıfır olduğunu anlıyorsunuz.

'Evet, biliyoruz,' dedi Kate. 'Ama Charlie'ye ne olduğunu öğrenebilirsek, bu Jean'e bir kapanış ve huzur verecektir. Biraz hassas bir konu ama Becky'nin nasıl öldüğünü sorabilir miyim?

Kapı açıldı ve bir gümbürtüyle duvara çarptı. Yaşlı bir kadın, elinde ağzına kadar dolu ve dumanı tüten yuvarlak bir tepsi dolusu uyumsuz kahve fincanıyla telaşla odaya girdi. Üzerinde bol gri bir pantolon takım, beyaz bir bluz ve bir çift parmak arası terlik vardı. Geniş göğsünün üzerinde bir çift gözlük asılıydı ve burnunun üzerinde kalın yağlı camları olan ikinci bir gözlük daha vardı. Sıcaktan Kate'den daha fazla acı çekiyor gibi görünüyordu. Yanlarına doğru yürürken nefes nefese kalmıyordu ve fazla doldurulmuş kupaları dökmemeye çalışıyordu.

"Becky'yi bulan Jean'di. Kendini oturma odasındaki aydınlatma armatürüne asmıştı,' dedi kadın, kendini ve tepsiyi masaya doğru yönlendirerek. "Armatür

çöktü. Taç pervazlar onun ağırlığıyla çöktü. Şişman olduğundan değil. Becky ufak tefek bir kızdı, değil mi Steve?'

Steve sözünün kesilmesinden memnun görünmüyordu. Kadın tepsiyi yere bıraktı ve konuşmaya devam etti.

"Ölmeden hemen önce Becky uyuşturucunun dibine vurmuştu. Bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Jean ona pek çok kez yardım etmeye çalıştı. Steve de onun için gerçek bir kaya gibiydi... Ben de elimden geleni yaptım. Müdahaleye ev sahipliği yaptım.

'Ev sahipliği' deyince sanki yemekli bir etkinlikmiş gibi geldi.

'Bu arada ben Sadie, ofis müdürü ve Steve'in annesiyim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Elini uzattı. Kate ve Tristan onunla tokalaştılar ve Kate ondan hemen hoşlandı. Kibirli oğluyla gerçek bir tezat oluşturunuyordu. "Olanları araştırarak olmanıza çok sevindim. Charlie, çok sevimli bir çocuktur. Jean'in gözbebeği idi. Hayatında başa çıkmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra Charlie'nin başına gelenler çok acımasızca. Çocukların kaybolduğu vakaları okursunuz ve bunun çok iyi tanıdığınız birinin başına gelmesini asla beklemesiniz. Jean'e yıllardır özel bir dedektif tutması gerektiğini söyledim. Polis hiçbir işe yaramıyor... Sanırsınız ki çocuklar her gün kayboluyor.

"Ne yazık ki öyle," dedi Kate. 'Birleşik Krallık'ta her yıl 112.000'den fazla çocuğun kayıp olarak bildirildiğini biliyor muydunuz?

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Sadie, dehşete düşmüş bir halde.

"Birçoğu bulundu, ancak yine de korkunç bir istatistik.

"Charlie'yi bulma şansın nedir?

Yalan söylemeyeceğim. Zayıf. Ama kayıp insanları bulma konusunda güçlü bir sicilimiz var,' dedi Kate. Bir sessizlik oldu. "Jean'i iş dışında tanıyor musun?

"Evet. Ben ve Jean'in geçmişi çok eskiye dayanıyor. İkimiz de o korkunç çocuk yurdunda beraberdik. Bu bizi birbirimize bağladı ve

İşte buradayım. Geçen yıl 50 yaşındaydım ve çok yakındık. Steve ve Becky eskiden birlikte oynarlardı.

Steve dudaklarını büzdü ve tepside damlayan fincanlardan birini yavaşça kaldırdı.

"Teşekkür ederim Sadie," dedi. Kate ve Tristan birbirlerine baktılar. Ebeveynlerine ilk isimleriyle hitap eden o tuhaf insanlardan biri miydi?

'Dağınıklık için üzgünüm. Kapsül makinesi bozuldu. Umarım bir sakıncası yoktur? Sadie fincanları toplayıp altlarını bir tomar kâğıt mendille silerek ekledi.

Tristan, 'Anlık iyi, teşekkür ederim,' dedi.

"National Geographic'in ikiniz hakkındaki makalesini internette okudum. O gazeteciyi kimin öldürdüğünü bulmanız çok etkileyici. Buralı olmanız da hoşuma gitti,' dedi Tristan'a. 'Jean ikinizle doğru seçimi yaptı. Umarım yakında iyileşir ve evine dönebilir. Ülserle ilgili korkunç sorunları var. Onları görmelisiniz. Hiç venöz ülser gördünüz mü?'

Kate ve Tristan başlarını salladılar. Sadie elini kaldırdı.

'Korkunçlar, çok acı veriyorlar ve bazen hiç iyileşmiyorlar! Jean'in korkunç varisleri var. Eminim söylememe kızmayacaktır. Yaptığı tüm işler onu bütün gün ayakta tuttu; temizlikçi, barmaid ve daha neler neler. Ve uyluklarının arkasındaki damarlar kırıldığı için bu ülserler oluştu. Düşünebiliyor musunuz? Onlar patladığında zar zor oturabiliyor ya da hareket edebiliyor.

Steve Sadie'ye bir bakış attı.

Her neyse. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Bakalım Jean'i üfleyiciye bağlayabilecek miyim. Bu toplantıya katılabilmesi için onu hoparlöre almamızı istedi ama The Lawns'ta cep telefonları çok kötü çekiyor ve hemşireler de sabit hattı kullanmasını yadırgıyor.

Steve boğazını temizledi ve yüzündeki kızgınlık ifadesi Kate'i neredeyse güldürecekti.

"Peki, bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım. Kadın gülümseyerek odadan çıktı. Steve devam etmeden önce kapı kapanana kadar bekledi.

"Bunun için üzgünüm," dedi ve yontulmuş Smarties markalı iki kahve fincanını Tristan ve Kate'e verirken Cadbury's Crunchie markalı olanı kendine sakladı. 'Sadie... annem iyi bir sekreterdir. Sadece bazen sınırları korumak...' Dosyayı eline aldı.

"Charlie'nin babası Joel şimdi ne yapıyor?" diye sordu Kate.

"Dartmoor'un diğer tarafında, Belstone yakınlarında bir bar işletiyor.

"Evli mi?

'Evet. İkinci eşinden iki genç kızı var. Ailesiyle birlikte İspanya'da tatilde.'

"Jean'in bizi işe aldığını biliyor mu?" diye sordu Tristan.

"Bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Yanındaki yığından bir kağıt parçası aldı. "Şimdi. İş sözleşmenizin bir kopyasını aldım. Her şey kabul edilebilir görünüyor, ancak mali konularla ilgili olarak benimle muhatap olacaksınız. İç cebinden gümüş bir kalem çıkardı ve sözleşmeyi bir çırpıda imzaladı. "Jean bazı gazete kupürlerini ve o meşum kamp gezisi sırasında çektiği fotoğrafları saklamış. Çok fazla bir şey yok ama bunları almanız gerektiğini düşündüm.

'Peki ya bağlantılar? Dava üzerinde çalışan polis memurları hakkında herhangi bir bilgi var mı?' diye sordu Tristan.

Steve başını salladı.

"Jean polisten nefret eder. Dürüst olmak gerekirse, davada çalışan polis memurlarının hiçbirisiyle iyi bir ilişkisi olmadı. Hatta baş dedektife çekip gitmesini bile söyledi. Dosyayı masanın üzerinden onlara doğru kaydırды. Kate dosyayı eline aldığı anda çok ince olduğunu hissetti.

"Jean'in avukatı değil de arkadaşı olarak konuşmak için bir dakikanızı ayırabilirsem, lütfen onun hassasiyetini göz önünde bulundurun. Aktardığınız istatistikler korkunç. Ve Charlie'yi bulsanız bile, bunun Jean'in içini rahatlatıp rahatlatmayacağını bilmiyorum.

istiyor. Lütfen onu umutlandırmayın ve onu ne zaman nazikçe hayal kırıklığına uğratacağınızı bilin.

"Elbette," dedi Kate.

Başını salladı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. İkinize de bol şans diliyorum ve elimden geldiğince yardımcı olacağım.

OceanofPDF.com

"İyi misin?" diye sordu Tristan. Onları Steve Dexter'la yaptıkları toplantıdan geri götürüyordu ve Kate'in yanında çok solgun görüldüğünü görebiliyordu.

'Her şeyden sonra arayı kapatmak için biraz zamana ihtiyacım var,' dedi.

Özel olarak, Tristan Kate'in işe dönmesi için biraz erken olduğunu düşünüyordu ama bunu kendine sakladı. Yatakta kalmasının söylenmesine iyi tepki vermezdi. Boğazını temizledi ve boğazından tıklar tıklar öksürükler gelmeye başladı.

"Biraz su ister misin? Arkada bir spor içeceği olmalı. Kate bir mendil çıkardı, emniyet kemerini çözdü ve hâlâ öksürürken şişeyi bulup açtı ve bir yudum aldı.

"Bu daha iyi," dedi, gözleri hâlâ sulanıyordu. "Sanırım arabanın kliması beni öksürtüyor.

Tristan telefonu kapattı ve camları açtı. Kate'in ceketinin içinde, koltuğunun arkasında asılı duran telefonu çaldı. Döndü, ceplerini karıştırdı ve telefonu çıkardı.

'Oh, ben Jean,' dedi.

Tristan, "Onu hoparlöre ver," dedi. Kate cevap verdi.

'Tamam mı aşkım? Beni duyabiliyor musun?' dedi Jean, sesi

teneke gibi ve uzak geliyor.

"Evet. Ajanstaki ortağım Tristan'la birlikte arabadayım," dedi Kate.

"Merhaba Jean," dedi Tristan, "merhaba" dememeye özen göstererek. Okulda Jean adında bir yemekçi kadın olduğunu ve öğrencilerin her fırsatta "hijyen!" diye bağırarak onu nasıl sürekli kışkırttıklarını hatırladı.

"Merhaba Tristan," dedi Jean. 'Buralı mısın yoksa taşralı mı?

"Buralı," dedi Tristan. "Ashdean'da doğdum ve büyüdüm. Sesindeki West Country tınısı onunkinden daha belirgin ve daha güçlüydü.

'Toplantıyı kaçırdığım için özür dilerim. Personel tuvaletinde oturuyorum,' diye ekledi. 'Cep telefonunun düzgün çektiği tek yerin orası olduğuna inanabiliyor musun? Steve'le her şey yolunda mıydı?

"Çok uzlaşmacı davrandı," dedi Kate. 'Ve sizin için bu konuda çalışmaktan ne kadar memnun olduğumuzu söylemek istiyorum.

"Evet, pekala. Bana her şeyi açık açık anlatmaya devam et. Her şeyin şekerle kaplanmasına ihtiyacım yok. Steve sana fotoğrafların olduğu dosyayı verdi mi?

"Evet," dedi Kate, kucağında tutarak. Gözden geçirmişlerdi, içinde birkaç gazete kupürü ve Devil's Tor'un yanına kurulan çadırların fotoğrafları vardı. "Toplantıdan önce internette biraz araştırma yaptık ve birkaç makale daha bulduk.

İnternette pek bir şey bulamazsınız. Sadie benim için bakıyordu. Sadie ile tanıştın mı?"

"Evet," dedi Kate.

"Sadie'm iyi bir dosttur. Geçmişimiz çok eskiye dayanır. Charlie kaybolduğunda, hikaye yerel haberlerde yer aldı ama sonra her şey sessizliğe büründü.

'On bir yıl önce bu hikayeye yer verebilecek çok daha fazla yerel gazete vardı. Exeter'deki mikrofilm arşivlerini kontrol etmek istiyoruz,' dedi Kate. Bundan Tristan'a bahsetmemiştii ve Tristan ona baktığında Kate soru sormak için bir kaşını kaldırdı ve o da başını salladı.

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Jean, sesi kasvet doluydu.

'Gelip seninle konuşabilirsek bunun da yardımı olur, birkaç gün içinde senden tam olarak ne olduğunu öğreneceğim. Ayrıntılı olarak.'

"Neye ihtiyacınız varsa söyleyeceğim. Ben ödüyorum, değil mi? Sinyal alabildiğim zamanlarda hep telefonla konuşuyorum. E-postam ya da başka bir şeyim yok.

"Telefon iyi," dedi Kate. "Ama gelip sizi ziyaret edebilir miyiz?"

'Tabii ki! Ben hapiste değilim,' diye tersledi. Uzun bir duraklama oldu. Tristan, Jean'in sesinin neden bu kadar düşmanca çıktığını merak etti. Belki de sinirleriydi.

'Joel ile ilişkiniz nasıl? Charlie'nin babası,' diye sordu Kate.

Joel'in kim olduğunu biliyorum! Yeniden evlendi. Karısıyla birlikte Belstone yakınlarında bir bar işletiyor. İki genç kızları var. Pek görüşmüyoruz. İspanya'da tatilde olduğunu biliyorum.'

"Charlie'nin kayboluşunu araştırmamız için bizi tuttuğunuzu söyler misiniz? Onu soğukkanlılıkla aramak zorunda kalmazsak yardımı olur. Ya da Steve'in onu aramasını sağlayabilirsiniz?"

'Evet. Steve'e onu aramasını söyleyeceğim. Ona haber vereyim,' dedi Jean. Onun iç çektiğini duydular. "Şimdilik benden istediğin bu kadar mı?" diye ekledi.

"Evet. Gelip sizinle konuşabileceğimiz bir zaman önerebilir misiniz?" dedi Kate. Arama kesilirken bir klik sesi duyuldu.

"Sence telefonu mu kapattı, yoksa sinyal mi kötüydü?" dedi Kate, Tristan'a bakarak. Omuz silkti. "Hastanede konuştuğumuzda bana karşı çok açıktı.

'Belki de hoparlörden konuştuğu için kendini mahcup hissetmiştir. Onunla henüz tanışmadım,' diye yanıtladı Tristan. 'Ve bizi Charlie'yi "bulmamız" için tuttu, ama bizim yapacağımız şey ona bir sonuç vermek, ne demek istediğimi anlıyor musun? Ve büyük olasılıkla Charlie... öldü.

Tristan ana yoldan Kate'in evine doğru çekildiğinde, onun eğilip kendini meşgul ettiğini fark etti

uzun süre anahtarlarını aramakla geçirdi. Tristan evinin önündeki otoparka girene kadar yerinden kalkmadı. Kate uzun bir iç geçirdi ve gözlerini kapadı. Tristan camları açtı ve motoru kapattı.

"Bunu sürekli sormak istemiyorum ama iyi misin?" dedi.

Kate tereddüt etti ve sonra başını salladı. Tristan onun ofise gidemeyecek kadar yorgun olduğunu görebiliyordu, bu yüzden evde çalışmalarını önerdi.

İçeri girdiklerinde 'Çayı ben yaparım,' dedi.

"Bir kahve lütfen. Sert olsun," dedi Kate, resimli pencerenin yanındaki rahat sandalyelerden birine çökerek. Tristan mutfığa gidip çaydanlığı doldururken Kate dosyayı kucağında tutup açtı.

PRONTAPRINT logolu bir fotoğraf paketi vardı. Paketi açtığında, ön taraftaki cepten çıkan negatifleri gördü. Bir paket fotoğraf görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Üstteki fotoğraf küçük bir kareydi. Kenarı yırtılmış ve sonra yapışkan bantla tekrar yapıştırılmıştı. Başının üzerinde gümüş kapı kolu olan bir kapının önünde duran küçük bir çocuğun resmiydi. Beyaz-sarı saçları vardı ve bir gözünün üzerinde siyah bir yama bulunan bir korsan kıyafeti giymişti. Melek gibi bir çocuktı, bir sıra bembeyaz, düz dişleri ve pembe yanaklarıyla yüzünü buruşturuyordu.

Kate fotoğrafı ters çevirdi ve arkasında "Charlie'nin ilk süslü elbise partisi" yazıyordu.

Devil's Tor'daki kamp alanına ait diğer fotoğraflara göz gezdirdi. Biri ağacın altında, diğeri de Tor'un yanında iki çadır kurulmuştu. Ağaç dalları her yöne birkaç metre uzanıyor gibiydi ve fotoğraflar Haziran ayında çekilmiş olmasına rağmen yaprakları yoktu. Çadırların arasındaki çimler uzundu. Tor'un yanına kırmızı bir Renault park edilmişti.

Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ve Led Zeppelin tişörtü giyen genç, tıknaz bir adamın başka fotoğrafları da vardı. Adam arabanın bagajına yaslanmıştı, yanında da sırtı kameraya dönük zayıf, kızıl saçlı bir kadın vardı. Kadın daracık bir kot şort ve kolsuz bir tişört giymişti. Charlie birkaç metre ötede durmuş, elinde uzun bir sopayla onları izliyordu. Başka bir fotoğrafta Jean ağacın altında duruyordu ve Charlie onun omuzlarında oturuyordu. Çok genç görünüyordu; uzun, gür kızıl saçları ve gümüş bir hızması vardı. Kate bunun yan hastanedeki yatakta gördüğü yaşlı kadınla nasıl aynı kişi olduğunu düşünemiyordu.

Tristan elinde iki fincan kahveyle oturma odasına geldi ve omzunun üzerinden fotoğraflara baktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Bunlar Charlie kaybolmadan önce çekilmiş fotoğraflar," dedi Kate, genç Jean'in Charlie'yle gülümseyen fotoğrafına takılarak. Bir sonraki resme doğru ilerledi. "Bir tane de polis var.

Üç polis memurundan oluşan bir grubun çadırların ve Devil's Tor'un etrafındaki bozkırda arama yaparken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Ekip arabaları Renault'nun yanına park edilmişti. Tristan fotoğrafa daha yakından baktı. Polis memurlarından biri kameraya yakındı ve muhtemelen sıcakta alnını silmek için şapkasını çıkarmıştı.

Uzun boylu, sert görünümlü bir adamdı ve kısa siyah saçları kafasına dökülmüştü. Yüzü etli domatese benziyordu. Sıcak bir gün olmalı, diye düşündü Kate.

"Vay canına. Bu Ade,' dedi Tristan, fotoğrafı ondan alarak.

"Ade, arkadaşın Ade mi? Emekli eski polis memuru mu?" diye sordu Kate. Onun soyadını bilmediğini fark etti.

"Ona benziyor.

Kate fotoğrafı geri aldı ve adama baktı.

"İyi tespit edilmiş. Çok farklı görünüyor. Daha ince ve daha az gösterişli. Ona dava hakkında soru sorabilir misin?"

Tristan, 'O sadece müdahale eden memur olabilir,' dedi.

"Evet ama sormaya değer. Tristan'ın yüzüne baktı. "Ne?

"Şu anda onunla gerçekten konuşmuyorum. "Neden

konuşmuyorsun?

"Her hafta onunla bara içmeye giderdim. Birkaç hafta önce sarhoş oldu ya da normalden daha fazla sarhoş oldu ve benimle birlikte olmayı denedi.

"Ah," dedi Kate, etkisi altındayken yaptığı Geyleri düğünerek ve onları çabucak aklından çıkararak.

"Ona kibarca fırça atmaya çalıştım ama o bunu iyi karşılamadı.

Kate duraksadı ve fotoğrafa tekrar baktı.

"DCI rütbesine sahipti, bunu bilmiyordum," dedi Ade'in üniformasındaki çentikleri göstermek için elindeki kâğıdı kaldırarak. 'Bu davada çalışabilirdi. Şu anda elimizde fazla bir şey yok ve Steve, Jean'in davada çalışan polis memurlarından hiçbirisiyle iyi bir ilişkisi olmadığını söyledi. Bu bize çok zaman kazandırabilir.

"Pekâlâ," dedi Tristan. "Gidip onunla konuşacağım.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah Tristan erkenden kalkıp spor salonuna gitti. Akşamın erken saatlerinde Kate'le birlikte Şeytan Yolu kamp alanını ziyaret etmeyi planlamıştı, bu yüzden antrenmandan sonra eve gelip üstünü değiştirdi ve ardından Ade'i ziyaret etmek için kendini hazırladı.

Ade, Ashdean'ın uzun sahil şeridinin karşı ucunda, eski bir Viktorya dönemi konağının bodrum katında yaşıyordu. Deniz kıyısındaki sondan ikinci binaydı, üniversite binasına yakındı. Tristan kapıya ulaştığında ön penceredeki perdelerin kapalı olduğunu gördü. Merdivenlerden inerek duvara dayalı dökme demir bir bankın bulunduğu küçük avluya çıktı ve ön kapının eşiğinde çeşitli şekil ve boyutlarda altı paket vardı.

Tristan bir an durdu, aniden kendini gergin hissetti. Kapı açıldığında elini piriñ kapı tokmağına götürdü. Ade'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve bir elini göğsüne götürdü.

Tanrım, Bayan Marple. Bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun? Ne yapıyorsun, kapımın eşiğinde mi dolaşıyorsun?'

Ade artık gazete haberindeki polis memuru resminden farklı bir adamdı. Daha inceydi ve saçları sırtından aşağı dökülen kestane kahverengisine boyanmış muhteşem bir yeleydi. Ade'nin düzgün kesilmiş bir saçı vardı.

Sakallıydı ve zümrüt yeşili kadife bir sabahlık giyiyordu. Bayan Marple, Ade'in Tristan'ın özel dedektif olarak çalıştığını duyduğunda ona taktığı lakaptı.

Ade sinirlenmiş görünmüyordu, hatta yanlış bir şey olduğunu bile kabul etmemişti. Tristan ağzını açtı ama nereden başlayacağını bilemedi.

'Kapıyı çalacaktım,' dedi.

"Şimdi miydin? Seni durduran neydi?" diye sordu Ade, gökyüzüne bakıp parlak güneş ışığında gözlerini kırıştırarak. Tekrar Tristan'a baktı ve ona meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

'Kapının önündeki tüm paketler için endişelendim. Ölmüş olabileceğini düşündüm.'

'Ölü canım? Ben mi canım? Hayır canım. Benim zamanım çoktan doldu. Bu bir Çarşamba sabahı için olağan bir durum,' dedi kapısının önündeki paketleri göstererek. "Bunlar benim son eBay vurgunum. Şimdi bir işe yara ve içeri girerken birkaç tane kap.

Ade'nin dairesi çok renkli minderlerle döşenmiş koyu renkli ahşap mobilyalarla dekore edilmişti. Duvarlarda gece mavisi, yıldızlar ve aylarla kaplı flok duvar kâğıdı vardı. Bodrum katındaki bu küçük daire, her yüzeyde yedi adet Tiffany lamba yandığı için hiç de pis hissettirmiyordu. İki büyük kitap rafı, yere ve büyük sehpaye taşan kitap ve DVD'lerle doluydu. Küçük bir mutfak oturma odasına açılıyordu ve Tristan Ade'i takip etti. Mutfak son derece temiz ve düzenliydi. Pencere kenarındaki küçük toprak saksılarda otlar yetişiyordu ve Ade bir şekilde küçük alana bir Aga sığdırmayı başarmıştı. Yaz havasına rağmen, Tristan onun biraz ısı yaydığını hissedebiliyordu.

"Paketleri şuraya koyabilirsin," dedi Ade, kapının yanındaki küçük, yuvarlak ahşap masayı göstererek.

çarkıfelek meyveleri ve avokadolarla dolu bir kase. Duvarın üstünde Jonas Brothers'ın bir posterı vardı. "Çay ya da kahve ister misiniz?

"Çay çok güzel olur.

"Çay o zaman," dedi ve su ısıtıcısını doldurmak için hareket etmeden önce Tristan'ı bir anlığına bakışlarıyla sabitledi.

"Dinle Ade," dedi Tristan.

"Evet. Olanlar hakkında konuşmamız gerek. Ade topukları üzerinde döndü ve çaydanlığı Aga'nın üzerine koydu. Ellerini havaya kaldırdı. "Yanlış yaptım. Özür dilerim.

"Sorun yok.

Hayır. Değil. Ciddiyim. Özür dilerim. Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor olmalısın, Tris?' Tristan ne diyeceğini bilemedi. "Evet, öylesin. Ama bu bir mazeret değil. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum. Ve seninle birlikte olmak için her şeyimi vermeme rağmen, senin sadece arkadaş olmak istediğin çok açık. Ve senin arkadaşlığın daha önemli.

Garip bir duraklama oldu ve Ade lavaboya döndü.

"Size yanlış bir fikir verdiysem özür dilerim," dedi Tristan. Ade elini kaldırdı.

Sen yapmadın. Ben ve şeytan içkisiydi. Campari'ye asla dokunmamalıyım. Tüm çekingenliğimi kaybediyorum.'

"Evet," dedi Tristan, olanları düşünerek, Ade onu öpmeye çalıştığında bardan eve yürürken. Tristan'a döndü ve gözlerinde yaşlar vardı. Bu anı Ade için de acı verici gibi görünüyordu.

Özür dilerim, Tris. Bunu yapmamalıydım. Arkadaş olmaya geri dönebilir miyiz? Buraya gelip işleri düzeltmek için ilk adımı attığın için sana minnettarım.

'Elbette,' dedi Tristan.

"Güzel," dedi Ade gülümseyerek ve gözlerini sildi. "Zencefilli fındık sever misin?" diye ekledi.

"Eğer bisküvilerden bahsediyorsanız, evet.

Ade güldü ve Tristan tekrar eşit seviyeye geldiklerini hissetti. Yine de, hassas bir konu vardı.

Ade'i görmeye sadece bir şeyler uydurmak için gelmemiştir. Çaylarını içtikten sonra gelip ön kapının önündeki banka oturdular.

"İşler nasıl?" diye sordu Ade, kocaman bir Jackie-O güneş gözlüğü takarak. Tristan ona Kate'e ne olduğunu anlattı.

"Tanrım, ama şimdi iyi mi?"

Sarsılmış durumda. Ama bundan iyi bir şey çıktı. Hastanede kayıp torununu aramak için bizi tutan bir kadınla tanıştı.

"Nasıl istersen."

"Şaka yapmıyorum."

Tristan davayı kısaca özetledi ve Ade'ye göstermek için cebinden gazete makalesini çıkardı.

"Bir dakika bekle," dedi Ade. Güneş gözlüklerini çıkardı ve sabahlığının kıvrımlarını karıştırarak bir paket sigara, bir çakmak ve ardından bir çift kalın, kahverengi çerçeveli gözlük çıkardı. Onları taktı, Tor'dan Jean'in fotoğrafını aldı ve ona baktı.

Ah, canım. Evet. Bu benim. Ne domuz ama. Saçımı kim kesti? Sanki kim yaptıysa kafama bir kase koymuş ve etrafını kesmiş gibi görünüyor.

"Dava hakkında bilgi almak istedim. Hatırlıyor musun?" dedi Tristan. "Charlie Julings on bir yıl önce kaybolmuştu."

Kordondaki kahkahaların ve sahilde kırılan dalgaların sesi avluya kadar süzülüyordu.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Ade, fotoğrafı geri verip gözlüklerini çıkararak. Paketten bir sigara çıkardı ve yaktı.

"Soruşturma üzerinde çalıştın mı?" diye sordu Tristan, dumanı dışarı verirken onu izliyordu.

"Bugün buraya bunun için mi geldin?" dedi Tristan'ı keskin bakışlarla süzerek.

"Evet. Ben de işleri yoluna koymak istedim."

Ade kl yere savurdu, dudaklarını büzdü, sonra aniden ayağa kalktı, içeri girdi ve n kapıyı çarptı.

Lanet olsun, diye düşündü Tristan. Yine sinirlenip gitti mi?

OceanofPDF.com

Tristan ayağa kalktı, kapıya gitti ve kolu denedi. Kapı açıktı.

"Hemen şuradayım, Tris," diye bağırdı Ade. Tristan dairenin arka tarafında daha önce görmediği küçük bir odaya doğru ilerledi. Burası metal raflar ve her türlü klasör ve evrakla dolu küçük bir ofisti. Tristan, Ade'in en üst raftaki bir yığın dosyayı incelemesini izledi. "Bunlar eski cep defterlerimin kopyaları.

"Neyin defterleri?

"Polis memuru olduğunuzda size verilen not defteri. Resmi bir belge," dedi Ade, bir klasörü yerine koyup alttaki raftan sarı bir klasör çıkardı. Tristan ona yardım etmek için hareket etti, klasörün üstündeki yığını kaldırarak onu çekip çıkardı.

"Bir polis memurunun not defterlerinin kopyalarını çıkarması kesinlikle yasal değil, ama ben onun defterlerini değiştiren kaypak bir başkomiserle çalıştım... Şimdi bu konuya girmeyeceğim," dedi. Dosyayı açtı.

'İşte başlıyoruz! Haziran 2007,' dedi muzaffer bir edayla. Bir sürü fotokopi kâğıdı çıkardı. Tristan onu oturma odasına kadar takip etti. Karşılıklı sandalyelere oturdular ve Ade onun düzgün el yazısıyla dolu sayfaları incelemeye başladı.

"22 Haziran sabah saat 4'te bir cep telefonu çağrısı geldi," diye okudu. "Arayan küçük çocuğun babası Joel'di. Sesi çok üzgün geliyordu ve oğlunun birkaç saattir kayıp olduğunu söylüyordu.

"Charlie'nin kaybolduğunu gece ikide mi fark ettiler?" diye sordu Tristan. Ade başını salladı.

"Çalıştığım yer olan Okehampton'dan çağrıldık ve oraya varmamız yaklaşık kırk dakika sürdü. Meslektaşım çok gergin bir şofördü. Bozkırda hiç sokak lambası yoktu; hava yeni yeni aydınlanıyordu. Saat dört kırk civarında Devil's Way'e vardık,' dedi doğru sayfayı bularak.

Tristan telefonuna notlar almaya başlamıştı. "İş arkadaşınızın adı neydi?

"Hatırlayamıyorum, üniformalı bir subaydı, oldukça sevimliydi," dedi Ade.

"Hala görüşüyor musunuz?

"Adını hatırlayamıyorum, yani hayır. Ade bir süre sessizlik içinde okumaya devam etti. "Ah, evet! Büyükanne. Tanrım, tam bir baş belasıydı.

"Jean Julings?

"Evet. Oraya vardığımızda gerçeküstü bir manzarayla karşılaştık. Güneş yeni doğuyordu ve Jean ile kızı Becky kavga ediyorlardı. Fiziksel olarak dövüşüyorlardı, çadırlardan birinin yanındaki uzun çimlerde iki WWE dövüşçüsü gibi yuvarlanıyorlardı. İkisi de kanlar içindeydi ve yara bere içindeydi. Joel onları ayırmaya çalışıyordu.

"Neden kavga ediyorlardı?" diye sordu Tristan.

"Becky çocuğun kaybolmasından Jean'i sorumlu tuttu. Biz onun kırlarda dolaştığını düşünüyorduk. Ancak Becky, Charlie'nin kaybolmasından Jean'in erkek arkadaşının sorumlu olduğuna ikna olmuştu.

"Erkek arkadaş mı?

"Evet," dedi Ade notlarına bakarak. 'Declan Connolly adında bir adam. Çocuk kaybolmadan hemen önce Jean'le birlikte oradaymış. Declan Connolly polis tarafından zaten tanınıyordu.

Birkaç hafta önce, bir polis memuru onu reşit olmayan bir kızla bir barda yakalamıştı. Birisi polisi arayıp bu kıza içki ısmarladığını söylemişti. Kız sadece on iki yaşındaydı. Polis kötü bir şey olmadan önce oraya varmıştı ve kız gönüllü olarak onunla birlikte görünüyordu. O sırada kızın reşit olmayan bir fahişe olup olmadığı konusunda bazı karışıklıklar vardı," dedi Ade, siyah mürekkeple düzgünce yazılmış notlardan okuyarak. 'Declan'ın ayrıca bir hapisane kaydı vardı. Hırsızlık ve adam yaralama suçlarından içeride yatmış. Jean Julings ile gençliklerinden beri bir dargın bir barışık ilişkileri varmış. O sabahın ilerleyen saatlerinde, aramaya yardımcı olmak için gelen destek ekip arabalarından biri onu arabasının içinde Devil's Way'den bir mil ötede bir çukurda buldu.

Ade notlarından başını kaldırdı.

"Büyükanne Jean Julings tarafından işe alındığınızı mı söylediniz?

'Evet,' dedi Tristan. "Polis Declan'ı bulduğunda ne yaptı?

"Onu Exeter A&E'y e götürdüler ve orada kontrol ettiler.

Biz vardı içinde ve orta .

ORGANİZASYON Arama. Dartmoor Ulusal Parkı devreye girdi. Arama için büyük bir grup oluşturdular ve yirmi dört saat boyunca arama yaptık ama çocuğu bulamadık. Koku köpeklerini çağırdık ve hatırladığım kadarıyla onu nehre kadar takip ettiler ve sonra izler kayboldu. Bu da bizi çocuğun suya düştüğüne ve sürüklendiğine inandırdı.

Arama yapmak için aşağı indiğimizde nehir çalkalanıyor ve

coşuyordu. "Her şey başka?" diye sordu

Tristan. Ade kontrol edildi onun

evrak işi.

"Bu kadarıyla yetindim ama polisin birkaç hafta sonra Declan'ı sorgulamak için götürdüğünü hatırlıyorum. Ve arabasında Charlie'nin kanının bir kısmını buldular.

"Nerede?

Sanırım arka koltukta. Polis Jean'i sorgulamak için getirdi ve o da Declan'ı savundu. O almıştı

Charlie ve Jean kaybolmadan birkaç hafta önce bir günlüğüne dışarı çıkmışlar. Charlie parkta oynarken elini bir cam parçasıyla kesmiş. Arabadaki kanın oradan geldiğini söyledi.

"Polis Declan'ı suçladı mı?"

"Hayır. Elimizde yeterli kanıt yoktu. Kızı Becky, Charlie'nin kendini kestiğini doğruladı.

"Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum, Tris. Davada ilerleme kaydedemedim. Başka bir göreve atandım. Sanırım işler o zaman soğudu. Kanıtlar çocuğun nehre düştüğünü gösteriyordu. "Azgın ve çamurlu bir seldi," dedi Ade. "Dedektör köpeklerle nehri geçemezdik ve yerel halktan oluşan arama ekibi de çok dikkatli olmak zorundaydı.

"Yağmur yağmış mıydı?" diye sordu Tristan.

"Hatırlayamıyorum," dedi Ade. 'Tor gibi, nehrin adı da Şeytan Yolu ve Şeytan Geçidi'ne akıyor. Vadinin dibinde su, fokurdayan bir kazan gibi garip bir obruğun içinde kayboluyor.

'Charlie nehre düştüyse, vadiden aşağıya ve bu obruğun içine sürüklenmiş olabilir mi?

Ade arkasına yaslandı ve bir süre düşündü.

"Obruğun üzeri bir ızgarayla kapatılmıştı, bu yüzden çocuk aşağıya inemezdi. Izgara onu durdurabilirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla davanın açık kalmasını ve çözülememesini sağlayan da buydu," dedi.

"Davada çalışan diğer polis memurlarının isimleri sizde var mı?"

Notlarımı tekrar gözden geçirmem gerekecek. Şeytan Yolu'na bir göz atmalısın. Ne düşündüğünü görmek isterim.

Tristan fotokopi notları karıştırırken Ade'in eski davaya olan ilgisinin arttığını fark etti.

'Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,' dedi Tristan.

"Yapacak daha iyi bir işim yok," dedi Ade havalı bir şekilde. 'Ve dürüst olmak gerekirse, senin çirkin suratını özledim.

Tristan gülümsedi.

"Ben de seninkini

özledim. "Arsız.

"O notların kopyalarını alabilir miyim?

Ade bir an için evraklara baktı.

"Siz manipölasyon ustasıınız, Bayan Marple. Eğer kopyaları almanıza izin verirsem, bunların resmi olarak var olmadığını bilmelisiniz, anladınız mı?

"Anlaşıldı.

"Güzel. Şimdi gitmeden önce bir fincan çay daha içecek vaktin var mı?

OceanofPDF.com

Sıcak bir gündü ve Tristan Kate'i akşam 6.30'dan hemen sonra aldığında güneş hâlâ parlıyordu. Günün çoğunu uyuyarak geçirmişti ve kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Ashdean'dan Dartmoor'un kenarındaki Bovey Tracey'ye yolculuk yaklaşık kırk dakika sürdü. Kıyı şeridinin güzelliğini seyrederek sessizlik içinde yol aldılar. Bovey Tracey'ye vardıklarında, çift şeritli yol Dartmoor'un kenarı boyunca birkaç mil boyunca tek şeritli bir yol haline geldi. Yol yüzeyi asfalt ve bozkır boyunca uzanan çakıllı bir patika arasında gidip geldiği için sonraki on dakika boyunca yavaş gitmek zorunda kaldılar. Sonra ağaçlar manzaradan yükseldi ve yol, güneş ışığını engelleyen eski meşelerden oluşan bir tünele girdi. Ağaç tüneli incelikli yol dik bir tepeden aşağı inene kadar birkaç dakika boyunca kasvet içinde yol almaya devam ettiler. Tepenin dibinde, suyun yolun karşısına doğru aktığı derin bir geçit vardı. Tristan arabayı yavaşlattı ve kenarda durdu.

"Ford'lardan nefret ederim," dedi.

"Ben de," diye onayladı Kate. Karanlıkta geri dönmek zorunda kalacaklarını zaten biliyordu ve birden kendini huzursuz hissetti. Bu işi ertesi güne bırakmalıydılar.

'Şeytan Yolu'nu karanlıkta görmek istiyoruz. Kamp yaparken nasıl bir yer olduğuna dair bir fikir edinmek için," dedi Tristan, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi.

Kate karanlığın içinde sessizce akıp giden suya baktı.

"Sadece çok yavaş git," dedi. Tristan ayağını hafifçe gaza bastı ve arabayı suya doğru yönlendirdi.

Tristan, su cama sıçrarken arabanın camından dışarı bakarak, "Ford'lar normalde bu kadar derin midir?" diye sordu.

"Bu bir mini ve dün gece yağmur yağdı," diye yanıtladı Kate. Kapının yan tarafını kavradı ve ford'un ortasına vardıklarında tekerleklerin altlarında kaydığını hissetti. Araba yalpaladı ve bir an için yoldan ayrılıp havada süzülür gibi oldu, sonra tekerlekler asfaltı kavrayınca bir kükreme duyuldu. Diğer tarafa geçip sudan çıktıklarında Tristan kontrolü yeniden ele aldı.

Yol bir başka dik ağaç tünelinden aşağıya doğru kıvrılıyordu, etrafı saran sık bitki örtüsüyle hava o kadar kararmıştı ki Tristan arabanın farlarını yaktı. Sonra puslu güneş ışığına ve açık bozkıra çıktılar. Saat artık yedi buçuktu ve uzun gölgeler oluşturan birkaç tepenin yanından geçtiler. Yol artık sadece toprak bir patikaydı ve puslu ufka doğru uzanan geniş bir bozkır platformu boyunca ilerliyordu.

'Tamam. İlerisi Şeytan Yolu olmalı,' dedi Tristan, telefonundaki GPS'e bakarak.

"Şeytan Yolu'na giden tek yol bu mu?" diye sordu Kate. Tristan telefonunu tutucusundan çıkarıp ona uzattı. GPS haritasını yakınlaştırdı, her iki taraftaki yeşil alanın genişliği geçip gidiyordu. 'Bu tek yol. Tor'un diğer tarafları bozkıra ve Devil's Way nehrine açık.

Yol, onları tarlalardaki derin bir oluğa götürürken düzleşti ve sonra keskin bir şekilde yukarı doğru eğildi. Tepenin zirvesine ulaştıklarında, uzakta Şeytan Tor'u gördüler. Göze çarpıyordu ve sanki bir dev, kaya ve otlardan oluşan yükseltilmiş bir platformun üzerine çakıl taşları yığılmış gibi görünüyordu.

Yaklařtıķķa büyüdü ve toprak yol bittiēinde üzerlerinde yükseldi. Tor'un yol kenarında küçük bir düzlük vardı ama Tristan arabayı geniş çim tabanın etrafından dolaştırdı ve diēer tarafta Charlie'nin kayboluşuyla ilgili haberlerde yer alan eski aēacı gördüler.

Kate buraya neden ēeytan Yolu dendiēini pek d ē nmemiēti - uzun süre Devon ve Cornwall'da yaēayınca insan bu isimlerden bıkkınlık duymaya baēlıyordu. Arabadan indiklerinde, kısa çimenlerin üzerinden aēaca doēru baktılar. Yaprakları yoktu ama dalları eski ve kalındı. Her yöne doēru uzanarak geniş bir gölgelik oluşturuyorlardı, bu yüzden aēa  yapraksızken bile gölge yapıyordu. Bir kara karga sürüsü aēacın tepesindeki dallara t nemişti ve Tristan kapısını kapattıēında ses bir silah sesi gibi yankılandı. Kuşlar toplu bir g klamayla mavi gökyüzünde uçmaya başladılar.

Havada yoēun bir sessizlik vardı ve esinti yoktu. Kate ve Tristan sessizliēin içinde dururken, akan suyun sesi etraflarında yankılanmaya başladı.

Tristan arabayı kilitledi ve  imenli yamaçtan yukarı, Tor'un yıēılı taşlarının etrafından yürüdüler. Manzara o kadar uçsuz bucaksızdı ki mesafe algıları biraz  arpıktı. Kate ne kadar uzaēı g rebildiklerini anlayamıyordu. Bozkır doēudan batıya yirmi mil geniēliēindeydi ve üç yüz altmıē sekiz mil karelik bir alanda küçük bir  ocuēun kaybolabileceēi pek çok yer vardı.

"Hadi nehre bir göz atalım," dedi Kate. Karşı taraftaki çim yamaçtan ařaēı yürüdüler. Tabandaki granit kayalar kümesinin arasından geçtiler ve bir kaya oyuēunun içinden dolanarak hızla akan bir nehrin yanına  ıktılar. Cennet gibi bir yerdi ve kıyıları yosunlu kayalar ve  imenlerle çevriliydi. Suyun kenarına vardıklarında Kate suyun yaklaēık on metre geniēliēinde ve çok berrak olduēunu gördü. Derin deēildi, belki bir metre ya da daha fazla. Tristan

parmak arası terliklerini çıkarıp bir kayanın üzerine oturdu ve ayak parmaklarını suya daldırdı.

'Vay canına, çok soğuk. Güzel ve soğuk,' dedi. Kate de onu izledi ve yanına oturdu. Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakları akan serin suya değince zevkle iç çekti. Tristan kayadan kaydı ve suya girdi.

"Üç yaşındaki bir çocuğun boyunun ne kadar olduğunu hatırlamaya çalışıyorum?" diye sordu Kate, Tristan'a bakarak. Su, ortadaki en derin noktada uyluklarının üstüne kadar geliyordu. Jake'in üç ya da dört yaşında olduğu zamanları düşündü, ama bu dönemde alkolizminin en kötü pençesindeydi. O zamana dair anıları bulanıktı.

Tristan ona döndü ve nefes verdi, sırtını kamburlaştırdı ve soğuk suyun verdiği hisle yanaklarını şişirdi.

'Belimden biraz aşağıda mı? Yeğenim dokuz aylık ve yaklaGık bu büyüklükte,' dedi ellerini birkaç adım açık tutarak. Kate güldü.

"Nesin sen? Boyun 1.80 mi?" '1.80.'

"Charlie buraya düşmüş olsaydı, kolayca boğulabilirdi.

"Oldukça yumuşak bir dere," dedi Tristan, ona doğru ilerleyerek. "Ade, arama yapmak için aşağı indiklerinde suyun çalkalandığını ve azgın olduğunu söyledi. Suyun içinde yavaşça döndü ve parmaklarını yüzeyde gezdirirken su tembel dalgalarla etrafında hareket etti.

Kate suya indi ve ona katıldı. Nehir yatağı büyük, pürüzsüz taşlar ve biraz da çakılla kaplıydı. Derenin ortasından çıkan bir kayaya doğru yürüdü ve üzerine tırmandı. Bu görüş noktasından, nehrin kırların ötesinden geldiğini ve ağaçları uzaktan geçtiğini görebiliyordu. Nehir diğer yönde yirmi metre kadar devam ettikten sonra dramatik bir şekilde sola döndü ve yakın kıyıdaki inci grisi granitten devasa bir çıkıntının arkasında kayboldu.

"Bu Şeytan Geçidi," dedi Kate, orayı göstererek. "Hadi bir bakalım. Kıyıya geri döndüler ve Tristan Kate'in sudan çıkmasına yardım etti. Nehir kıyısı boyunca yola koyuldular, ayakkabılarını taşıyıp yumuşak yosun ve çimenlerin üzerinde yalınayak yürüdüler. Zemin düzdü ama onlar yürüdükçe Kate su seviyesinin nasıl alçaldığını gördü. Kayalık çıkıntıya vardıklarında kıyı daraldı ve nehir hızla ilerledi, su beyazdı ve büyük kayaların arasında çalkalanıyordu. Arazi gittikçe sertleşiyordu ve Kate ayakkabılarını çıkarıp giydi. Tristan da aynısını yaptı.

Tepesinde pürüzsüz bir granit raf bulunan kayalık çıkıntının üzerinden yukarı tırmandılar. Kendilerini dik bir inişin kenarında bulduklarında Kate, Tristan'ın kolunu tuttu. Nehir, suyun dar bir kanala girmeye zorlandığı ve bir kükremeye vadiye düştüğü yerde keskin bir şekilde sola doğru kıvrıldı. Şelalenin yanında bir patika başlıyor ve vadiye doğru hafifçe eğiliyordu. Tristan önden gitti ve dar patikadan aşağıya doğru ilerlediler. Otuz metre aşağıya düşmelerini engelleyecek bir korkuluk yoktu ve Kate yer yer duvara tutunuyordu.

Aşağı indiklerinde Kate vadinin gölgesindeki havada bir ürperti hissetti. Şelale kükrüyor ve yukarıdaki kayalık duvarlarda yankılanıyordu.

Patika, vadinin sonundaki suyla ve damlayan yosun ve eğrelti otlarıyla kaplı yüksek bir kaya yüzüyle aynı seviyeye geldi. Patika, ızgaralı, bel yüksekliğinde metal bir bariyerden birkaç metre ötede sona eriyordu. Patikanın yanında, akan su yaklaşık bir metre genişliğinde bir alana akıyor ve yer yer tahta parçaları, çöpler ve ıslak kağıt mendil şeritleriyle tıkanmış olan ızgaradan içeri itiliyordu. Izgaranın diğer tarafında su, birkaç metre genişliğindeki büyük bir havuzun içinde dönüyor ve ortadaki tıpa deliği gibi siyah bir boşluğun içinde gürültüyle kayboluyordu. Buradaki suyun sesi o kadar yüksekti ki Kate sesini yükseltip bağırarak zorunda kaldı.

'Nereye gidiyor? Bir yeraltı deresine mi gidiyor?'

Tristan yukarıdaki kayaya tutturulmuş hırpalanmış metal bir tabelayı işaret etti.

ŞEYTANIN YOLU, uzun siyah harflerle yazılmıştı.

OceanofPDF.com

Kate ve Tristan uzun bir süre güröl güröl akan suyun yanında durdular. Metal ızgara kalın demirden yapılmış ve kat kat boyayla kaplanmıştı. Bir metre yüksekliğindeydi ve eğer herhangi biri akan suya adım atarsa, ızgara onları havuza ve diğer taraftaki çukura çekilmekten koruyacaktı.

"Sence Charlie bu ızgaranın üzerinden tırmanmış olabilir mi?" dedi Tristan, suyun sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalarak. Izgaranın tepesine doğru yaklaştı. Ortasında paslanmış bir asma kilit bulunan, yatay olarak uzanan, bel hizasında bir metal çubuk vardı. Çubuk, bir çiftlik kapısı gibi yukarı çıkmanın bir yoluydu. Tristan kendini yukarı çekmek için onu kullandı ve zahmetsizce ızgaranın üzerine çıktı.

Kate yaklaştı. Havadaki rutubetin kokusunu alabiliyordu ve burada vadinin duvarları damlayan yeşil yosunlarla kaplıydı, bu da kasveti artırıyor ve yaz havasına rağmen havaya bir serinlik katıyordu.

Hâlâ ızgaranın üzerinde duran Tristan cebinden bir kasa fişi çıkardı, ikiye katladı ve küçük bir kâğıt uçak yaptı. Kâğıdı fırlattı ve kâğıt uçak süzülerek havuzun kenarındaki rölantide akan suyun üzerine indi; dönen akıntıya kapılmadan önce bir süre yüzdü. Saat yönünün tersine dönerek hareket edişini izlediler.

merkeze doğru çekildikçe daha da hızlandı. Döndükçe bulanıklaştı ve sonra kara deliğin içinde kayboldu.

Kate Charlie'yi düşündü. Tek başına dolaşıp buraya geldiyse, ızgaranın üzerinden tırmanıp havuza düşmüş olabilir miydi? Bir daha hiç görülmemek üzere düdene mi inmişti? Vadinin soğuk ve karanlık havasında titredi.

"Lütfen aşağı inin ve gidelim," dedi. Tristan aşağı indi ve patikadan yukarı tırmanmaya başladılar. Nehre doğru olan yürüyüş daha uzun sürmüştü gibiydi ve daha önce yazdan kalma gibi görünen yosun ve eğreltiotu yaprakları şimdi gölgelenmişti. Kate birkaç kez bir hareket, birinin ya da bir Geyin kısa bir bakışını gördüğünü sandı. Pürüzsüz kayanın tepesine geri döndüklerinde Kate güneşin artık ufukta alçaldığını gördü. Saat sekiz buçuktu ve güneş yakında batacaktı.

"Hava karardığı anda burası ürkütücü olmalı," dedi Tristan, Kate'in düşüncelerini yankılayarak. Kate nehrin vadiye döndüğü yerin ötesine baktı. Nehrin diğer tarafındaki dar bir patika, karaçalı ve yeşilliklerden oluşan kalın bir duvara doğru ilerliyordu. Bunun ötesinde sık ağaçlar vardı.

Nehir kıyısı boyunca arabaya doğru yürüdüler ve Devil's Tor'a geri döndüklerinde güneş batmıştı ve Dartmoor karanlıkta önlerinde uzanıyordu. Ay soluk gümüşü bir diskti ve mavi-siyah gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti. Nehir şimdi daha sessizdi, siyah bir mürekkep gibi yanlarından geçip gidiyordu. Kate ürperdi. Gündüzleri suyu, denizi, gölleri ve akarsuları severdi ama karanlıkta açık su onu dehşete düşürüyordu.

Tor, azalan ışıpta daha uzun görünüyordu; penceresiz, yıldızların üzerine uzanan devasa bir gökdelen gibiydi. Kate'e bir bilimkurgu filmini anımsattı ve bir an için efsanelerin doğru olup olmadığını, içinde goblinler ve elfler gibi garip yaratıkların yaşayıp yaşamadığını merak etti. Sorun buydu

en derin bozkırlarla - efsaneler zihninizde oynadı. Ve geceleri, rasyonellik sizi terk etti.

Çim platformun etrafından dolaşarak Tristan'ın arabasına doğru ilerlediler. Tor gibi, kadim meşe ağacı da alacakaranlıkta muazzam görünüyordu.

"Bir insan nasıl burada kamp yapmak isteyebilir?" dedi Tristan. "Çok ürkütücü.

Kate, "Jean ve ailesinin hiç parası yoktu ve burası bedavaydı," dedi.

'Gerçekten üç yaşında bir çocuğun geceleri burada tek başına dolaşacağını düşünüyor muyuz? Çişimi yapmak için çadırdan çıkmaya korkardım. Kate başını salladı. Bu iyi bir noktaydı.

'Jean ve Charlie ağacın altındaki çadırlarında uyudular. İkisi arasında çok büyük bir mesafe yok. Joel ve Becky kendi çadırlarını Tor'un dibindeki arabanın yanına kurdular.

Telefonunu çıkardı ve Jean'in fotoğraflarını buldu. Tristan ekrana bakmak için yanına geldi. Fotoğraflardan biri durdukları yere benzer bir açıdan çekilmişti. Ağacın altında küçük, yeşil, kubbeli bir çadır kurulmuştu ve kameraya daha yakın bir yerde, Tor'un yanında, Joel'in arabasının yanına park edilmiş mavi renkli aynı çadır vardı.

Kate ağaçla Tor arasındaki çimenlik alanın yirmi metre genişliğinde olduğunu tahmin ediyordu. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Ay, Tor ile ağaç arasındaki toprak parçasını soluk bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Charlie kolaylıkla ailesinin çadırına doğru yürüyebilirdi," dedi Kate.

Ağaca doğru yürüdüler. Yaklaşık yirmi saniye sürdü. Yaşlı meşenin budaklı ve çıplak dalları hareket ediyor ve onları çevreliyor gibiydi.

"Bunu biraz ürkütücü buluyorum," dedi Kate başını kaldırarak. 'Ve biz birlikteyiz. Bırakın nehre kadar yürümeyi, üç yaşındaki bir çocuğun bile gecenin bir yarısı bu kısa alanı geçmek isteyeceğini sanmıyorum. Dallar sessizlikte gıcırdayıp öttü ve uzaklardaki bir baykuş öttü.

"Doğru," dedi Tristan. "Ama bu onun sert bir çocuk olmadığı anlamına gelmiyor."

Tamam. Jean, Charlie'yi yatırdığında havanın yeni karardığını söyledi. Charlie uyuduktan sonra sigara içmek için çadırdan çıkmış. İşte o zaman Declan'ın Tor'un tepesinden ona seslendiğini duymuş. Hava karanlıktı ama ayın dolunay olduğunu söylemişti. Yaz ortası gecesi, 21 Haziran, yani hava dokuz buçuktan önce kararmazdı.

Tristan, "Ade, Joel'in sabah 4'te polisi aradığını ve Joel'in telefonda Charlie'nin kayıp olduğunu gece 2'de öğrendiklerini söylediğini anlattı," dedi.

"Arada beş saat fark var. Jean, Declan'la Tor'da geçirdiği süre konusunda yalan mı söylüyor?" diye sordu Kate.

'Jean burada ağacın altındayken Tor'da Declan'ın sesini duydu. Yani Charlie biraz sonra uyanmış, çadırdan çıkmış ve Jean'in Declan'la konuştuğunu duymuş olabilir. Bu da onun sesine doğru yürümek istemesine neden olmuş olabilir.

Kate başını salladı.

"İşte o zaman kaybolmuş olabilir. Kayaların arasından yanlış yöne sapmış ve nehir kıyısına düşmüş olabilir.

Etraflarındaki bozkır artık karanlıktı. Dartmoor'un diğer tarafındaki kasaba ve köylerin tepeleri üzerinde belli belirsiz turuncu bir parıltı görebiliyorlardı. Kate uzakta, çok zayıf bir şekilde parlayan bir evin pencerelerini gördü. Bir kasabanın ya da köyün parçası değildi; bozkırda tek başına bir evdi. Kate ürperdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

'Herkesle konuşmamız gerekiyor,' dedi Tristan. 'Jean, Joel... Declan, eğer onu bulabilirsek. Bir de avukatın bürosundaki Sadie. O Jean'in arkadaşı ve konuşmayı çok seviyor.

"Yarın sabah Exeter kayıt bürosunda yerimizi ayırttım," dedi Kate. 'İnsanlarla konuşmadan önce dava hakkında basında çıkan her şeye bakmak istiyorum. Gidelim mi?

"Evet," dedi Tristan titreyerek. "Hadi buradan çıkalım."
OceanofPDF.com

Ertesi gün erkenden Kate ve Tristan Exeter kayıt bürosuna vardılar. Exeter Katedrali'nin bir kanadının içinde yer alıyordu ve bu Haziran sabahı sakin ve huzurluydu. Kate kitap kokusunu severdi; yağ ve hafif bir küf kokusuyla karışık o tozlu kuruluğu.

Kate ve Tristan giriş yaparken, "Yerel gazetelerin mikrofilm kayıtlarına erişmek istiyoruz," dedi.

"Aklınızda bir dönem ve belirli bir gazete var mı?" diye sordu resepsiyondaki genç kadın. Devon ve Cornwall'da çok sayıda yerel gazete vardı.

"Tüm bunlar için Haziran-Ağustos 2007 ve ardından Mayıs ve Haziran 2014 ile başlayabilir miyiz lütfen? Kate çantasını karıştırdı ve on beş yerel gazeteden oluşan bir liste uzattı. Genç kadın kaşlarını kaldırdı.

'Tamam, bunu toparlamak biraz zaman alabilir,' dedi.

Kate mikrofilm makinelerinde çalışmayı severdi. Onlarda sağlam ve kesin bir şeyler vardı. İnternetteki bilgiler değiştirilebilir ve silinebilirdi. Mikrofilmde onu rahatlatan bir şey vardı. Onu yakabilirdiniz, evet, ama sabit ve düzenlenemez olarak kalırdı. Kate ve Tristan, kayıt ofisinin arka tarafında, duvara yaslanmış, uzun bir raf sırasının arkasında d u r a n iki mikrofiş makinesinde yan yana oturuyorlardı.

hukuk referans kitapları.

Genç kadın, mikrofilm rulolarının bulunduğu küçük kutularla dolu plastik bir konteynırla geri dönerek, "O dönemlere ait elimizdeki her şey bunlar," dedi. 'Talep ettiğiniz Mayıs-Haziran 2014 kayıtlarında işler biraz karışık. Bana verdiğiniz listedeki başlıkların birçoğu artık Devon Live web sitesi aracılığıyla çevrimiçi bir varlığa dönüştü.

"Tamam, teşekkür ederim," dedi Kate. Becky Julings'in intiharı hakkında bir şey yazılıp yazılmadığını görmek için 2014 kayıtlarını istemişlerdi.

Mikrofilm kutularını ayırdılar ve hızla incelemeye başladılar. Yerel gazeteler sadece haftalık olarak basılıyordu, bu yüzden Charlie'nin kaybolduğu 21 Haziran 2007'den sonraki ilk sayıdan başladılar. Elllerinde zaten Jean'den birkaç basın kupürü vardı ama Kate yerel haberlerin Charlie'nin kayboluşundan sonrasını nasıl ele aldığını görmek istiyordu. Yerel haberlerde genellikle daha incelikli bir yaklaşım ve daha fazla ayrıntı vardı, bunlar genellikle yer sıkıntısının yaşandığı ulusal gazetelerde atlanıyordu. Polis memurlarının, ilk müdahale ekiplerinin ve ortaya çıkabilecek diğer kişilerin isimlerini arıyorlardı.

'Davayı devralan baş polis memurunun adı bende var. DCI David Falstaff,' dedi Kate.

"Burada Haziran sonundan bir makale var," dedi Tristan. "Başka bir isim daha var, Dedektif Müfettiş Lewis Tate. O okurken bir an sessizlik oldu. Dişlerinin arasında bir kalem vardı, siyah beyaz gazete kâğıtları ekranda vızıldayarak geçerken mikrofilm görüntüleyicinin yan tarafındaki kolu çeviriyordu. "DI Lewis Tate, Dartmoor Ulusal Park ofisiyle birlikte aramayı organize etmekle görevlendirildi. Hepsi bu kadar.'

Kate çantasını karıştırdı ve telefonunu buldu. Google'da "Dedektif Müfettiş Lewis Tate, Devon ve Cornwall Polisi" diye arattı. İlk sonuçlardan biri iç geçirmesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu Tristan.

'Lewis Tate uyuşturucu ticareti yapmak ve polis kanıt deposundan uyuşturucu çalmak suçlarından hapisteydi. 2011 yılında altı yıl hapis yattı. Şimdi çıkmış olmalı. Kate bunları not defterine not etti.

"Peki ya DCI David Falstaff?" diye sordu

Tristan. Kate telefonuna bir şeyler yazdı.

Görünüşe göre hâlâ polis teşkilatında. Şu anda başkomiser. Ofisi için bir e-posta var.'

Charlie'nin kaybolduğu hafta boyunca pek çok makale yazıldı ama hepsi benzer şeyler söylüyordu. Polis, Charlie'nin kaybolduktan sonra Declan'ın arabasının arkasında bulunan kanının ayrıntılarını ve Declan'ı suçsuz yere serbest bırakmadan önce sorgulamak üzere getirdiklerini açıkladı.

Sabah ilerledikçe Tristan, "Declan'ı suçlayamadıklarında hikâye çok çabuk unutulmuş gibi görünüyor," dedi. "Ve ulusal gazetelerde hiç yer almadı.

"Charlie 2007 Haziran'ının sonunda kayboldu ve bir hafta sonra Gordon Brown Başbakanlık görevini Tony Blair'den devraldı. Gazetelerin konuşabildiği tek şey buydu.

Zaman geçtikçe, tozlu kitap sıralarının arkasındaki yerleri havasız gelmeye başladı. Rüzgâr bloklarından oluşan yüksek bir duvara bakıyorlardı ve sıcak yaz güneşi, camın üzerine çekilmiş uzun panjurların köşelerine baskı yapıyor gibiydi.

Tristan, "Jean, Charlie'nin ölümüne hükmedilmesi için bir mahkeme kararından bahsetti mi?" diye sordu. "Şuna bir bakın. Bu 11 Temmuz 2014 tarihli bir makaleydi, Okehampton Times gazetesinde yayınlanan yazılı bir açıklama.

Yüksek Adalet Divanı Chancery Aile Bölümü Dava
numarası. 32498569328

CHARLES ROBERT JULINGS'in varsayılan ölümüne ilişkin bir beyan başvurusu söz konusudur. Yüksek Adalet Divanı'nda, bilinen son adresi **FLAT 4, LINK LANE, EXMOUTH, DEVON EX11 1BD** olan **CHARLES ROBERT JULINGS**'in öldüğünün varsayıldığının beyan edilmesi için bir talepte **bulunulmuştur**. Menfaati olan herhangi bir kişi konuya müdahil olmak için mahkemeye başvurabilir.

Mahkemeye başvurmak istiyorsanız, bunu şu adreste yapmanız gerekir

DEXTER & ASSOCIATES SOLICITORS LTD en kısa sürede

ve mümkünse, bu bildirimin tarihinden itibaren 21 gün içinde. Gecikme, müdahale edebilme olasılığınıza zarar verebilir.

DAVACI: **JEAN ELIZABETH JULINGS**

DAVACININ YASAL TEMSİLCİSİ: **STEVEN DEXTER, DEXTER & ASSOCIATES, BARFIELD HOUSE, EXETER, EX1 2RE (01483) 567932**

"Hayır, karar için başvurduklarını bilmiyordum," dedi Kate. "Bu normal değil mi?" diye sordu Tristan.

'Bu oldukça alışılmadık bir şey, özellikle de bir çocuk için. Varsayılan ölüm beyanı başvurusu genellikle miras gibi hukuki meseleleri çözmek için yapılır.

Tristan, 'Bu karar 2014 yılında verildiğinde Charlie on yaşında olacaktı' dedi.

Kate de aynı zaman dilimine bakıyordu ve birkaç dakika sonra Charlie Julings'in cenaze töreniyle ilgili bir makale buldu.

"Bu 1 Eylül 2014 tarihli," dedi. Bir mezarlıkta çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Bir grup yas tutan kişi, üzerinde Charlie'nin adının yazılı olduğu küçük siyah bir mezar taşına bakıyordu. Mezar taşı çiçeklerle ve bazı sevimli oyuncaklarla doluydu. Jean, Charlie'nin yanında duruyordu.

Becky ve Joel, siyah eldivenli ellerinde beyaz bir mendil tutuyorlardı.

Altında yazıyordu:

Charlie Julings'in cenaze töreni bugün Exmouth'taki All Saints Kilisesi'nde gerçekleşti. Charlie Haziran 2007'de Dartmoor'daki Devil's Way geçidinde kaybolmuştu. Uzun yıllar süren bir arama küçük çocuğun izine rastlayamadı. Aile, alışılmadık bir adım atarak yüksek mahkemeye başvurdu ve Ağustos ayında ölüm kararı verildi. Yüksek mahkeme tarafından verilen resmi sonuç Mahkeme, Charlie'nin Şeytan Yolu geçidi obruğuna düşüp boğulduğunu söylüyor.

"Jean ya da Steve Dexter neden bundan bahsetmedi?" diye sordu Kate. 'Eğer yüksek mahkemeden bir varsayılan ölüm ilanı almaya karar verirsiniz, bu kişinin öldüğünü kabul ettiğiniz anlamına gelir. Bu nihai bir yasal karardır. Gerekirse karara itiraz edilebilmesi için niyetinizi açıklayan bir yazı yazdırmanız gerekir.

'Aman Tanrım. Becky cenazeden dört hafta sonra kendini öldürdü,' dedi Tristan. "Aynı gazetede 1 Ekim 2014 tarihinde bir ölüm ilanı yayınlanmış.

Kate sandalyesine geri oturdu.

Bu çok garip. Jean bizi neden şimdi işe alsın ki? Varsayılan ölüm ilanı için onun adına başvuruldu. Charlie'nin hayatta olduğunu düşünmesini sağlayacak yeni bir kanıt mı var? Ve eğer varsa, neden kendisi ya da avukatı bundan hiç bahsetmedi?

"Ade, polisin soruşturmanın ilk günlerinden itibaren Charlie'nin nehre düştüğünü düşündüğünü söyledi. Ve

Polis köpekleri de bunu destekledi. Kokusunu nehrin durduğu yere kadar takip ettiler.

"Ama o gün nehirde kürek çekmiş ve yüzmüşlerdi, bunun nedeni bu olabilir," dedi Kate. "Biliyorum, şeytanın avukatlığını yapıyorum," diye ekledi onun yüzünü görünce. North Devon Journal, Crediton Gazette ve Culm Valley Gazette'den kontrol etmeleri gereken mikrofilm yığınınca baktı.

"North Devon Journal Charlie'nin kayboluşuyla ilgili neredeyse kelimesi kelimesine aynı haberleri yayınladı," dedi Tristan Haziran 2007 baskılarını karıştırırken.

Kate, Crediton Gazette'deki mikrofilm makaleleri üzerinde çalışırken aynı ismin arka arkaya iki kez geçtiğini gördü. Anna Treadwell adında bir sosyal hizmet görevlisi. Anna bir haber muhabiriyle Jean ve Becky Julings hakkında konuşmuş ve "aile içinde sorunlar" olduğunu söylemişti. Anna, bir hafta sonra Crediton Gazette'deki bir makalede tekrar alıntı yaptı. Bu Kate'in dikkatini çekmişti çünkü şimdiye kadar haberler Charlie'nin kaybolmasına odaklanmıştı ve yapılan tek yorum ailenin "çaresiz" ve "sıkıntılı" olduğu ve Charlie'nin "kayıp bir melek" olduğu vs. yönündeydi. Bu Anna Treadwell aileyi eleştiren tek kişi gibi görünüyordu. Kate makaleleri Tristan'a gösterdi.

"Charlie Julings'in kaybolmasının üzerinden iki hafta geçti," dedi Tristan ekrandan yüksek sesle okuyarak, "polis elinde ne bir şüpheli ne de bir ipucu var. Teorilerden biri Charlie'nin aile çadırından ayrılıp Şeytan Yolu geçidine düştüğü yönünde. Ancak, yerel bir sosyal hizmet görevlisi olan Anna Treadwell'in "aile içinde sorunlar" ve "Charlie'nin bakımıyla ilgili bilinen sorunlar" olduğunu söylediği aktarılıyor. Sizce bunlar ne olabilir?"

'Jean'in Declan'la olan ilişkisi olabilir. Ade, Declan'ın sabıkası olduğunu ve barda reşit olmayan bir kızla ilgili bir olay yaşandığını söyledi,' dedi Kate.

'Ama bu sosyal hizmet görevlisi neden bundan bahsetmiyor? Bu ikinci makale Charlie'nin ölümünden iki hafta sonra yayınlandı.

kayıp ve polis Declan'ı suçsuz yere serbest bıraktıktan hemen sonra,' dedi Tristan.

'Ve Becky'ye neler olduğu hakkında yeterince bilgimiz yok. İntihara meyilli olabilir miydi ya da daha önce sosyal hizmetler tarafından işaretlenmiş zihinsel sorunları olabilir miydi?" dedi Kate.

Masadan telefonunu aldı ve Google'da "Anna Treadwell, Devon ve Cornwall konseyi sosyal hizmet uzmanı" diye bir arama yaptı. İlk sonuçlar ekrana geldiğinde dondu kaldı.

"Ne?" diye sordu Tristan, onun yüzünü görünce.

"O öldü. On bir yıl önce, 8 Temmuz 2007'de Anna Treadwell'in cesedi bulundu. Evinde vahşi bir çekiç saldırısının kurbanı olmuştu,' dedi Kate. "Charlie kaybolduktan iki hafta sonra.

OceanofPDF.com

Exeter kayıt bürosunda geçirdikleri sabahın ardından Tristan ve Kate öğle yemeği için bir kafede durdular ama Kate'in pek iştahı yoktu. The Lawns huzurevinin önüne geldiklerinde kendini halsiz ve bitkin hissediyordu.

Exmouth'un eteklerinde, geniş arazisi olan eski bir yazlık hastaneydi. Kate'in tek başına gidip Jean'le konuşmasına karar vermişlerdi. Ona sorulacak hassas sorular vardı ve Kate, Jean'in bire bir konuşmaya daha açık olabileceğini düşünüyordu.

Arabanın kapısını açtığı anda, dışarıdan gelen sıcaklık şiddetliydi, ancak soğuk ve nemli hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tristan. Onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Evet," dedi kararlılıkla. İş her zaman onu kurtaran odak noktası olmuştu. İş ve amaç onu kafasından ve sorunlarından uzaklaştırıyordu. Devam etmeye kararlıydı.

'İşin bittiğinde beni aramak ister misin? Buralarda takılabilirim.'

Hayır. 157 numaralı otobüse binebilirim. Ashdean'a dönmek sadece 15 dakika sürer. Tris, ben iyiyim. Kendime gelmem birkaç gün sürecek.'

"Otobüse binmek istemiyorsanız, seve seve geri gelirim.

Jean Kate'le huzurevinin bahçesinde buluşmak istemişti. Resepsiyon alanı parlak bir Gekilde dekore edilmişti ama içeride hastalık ve yer temizleyicisi kokusu vardı, bu yüzden Kate açık havada buluşacaklarına memnun olmuştu. Kate'e bahçeyi gösterdiler, orada Jean büyük bir ceviz ağacının gölgesinde oturmuş bekliyordu. Uçsuz bucaksız çimenlik zimmer çerçeveleri üzerinde ve tekerlekli sandalyelerde itilen hastalarla doluydu ve bir bahçıvan gül tarlasındaki toprağı kazıyordu. Jean daha iyi görünüyordu; yüzü daha renkliydi ve üzerinde parlak, desenli bir yazlık elbise vardı. Sandalyesinden kalktı ve uzun bir süre Kate'e sarıldı.

'Geldiğiniz için teşekkür ederim. Oturun,' diyerek bir sandalye gösterdi. Jean yüzünü buruşturarak kendi sandalyesine oturdu ve elbisesinin eteklerini düzelttiğinde Kate kalçalarına sıkıca sarılmıŒ bandajların parıltısını gördü.

'Nasılsın? Sana biraz şekerleme getirdim. Meyvelerin sıkıcı olduğunu düşündüm,' dedi Kate çantasından bir paket Fox's Glacier Fruits çıkararak.

Sağ ol canım. Bacaklarımdaki kanlı ülserler nihayet iyileşiyor. Onlar iyileştiğine göre artık diğer her şeyle başa çıkabilirim. Biraz bitkin görünüyorsun.'

"Ben iyiyim," dedi Kate, insanların ona bok gibi göründüğünü söylemeyi bırakmalarını dileyerek. Bir sessizlik daha oldu.

'Asistanınız nerede? Onunla tanışmak istiyordum.'

Kate, "O benim iş ortağım, ama ilk doğru dürüst sohbetimiz için yalnız gelmemin daha iyi olacağını düşündüm," dedi.

"Kulağa uğursuz geliyor.

"Yüksek mahkemeye gittiğinizi ve Charlie'nin öldüğüne karar verdirdiğinizi bilmiyordum?

Jean'in yüzünde derin bir hüznün ifadesi belirdi. "Evet. Bu dört yıl önceydi. Sanırım o bir hata.'

"Neden?

"Son zamanlarda Charlie'nin hâlâ bir yerlerde yaşadığını hissedebiliyorum," dedi Jean, daha da yaklaşıp elini

göğsüne bastırarak

Göğüs. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu doğru.

Kate bir an için Jean'e baktı. Hastanedeyken böyle bir duyguya kapıldığından hiç söz etmemiştir.

'Ama Charlie'nin ölüm belgesi için mahkemeye dilekçe verdiğinizde bunu hissetmediniz?

Jean başını salladı.

"Hayır. Becky intihar ettikten kısa bir süre sonra ilk kez hissettim. Onu uçurumun kenarına getiren mahkeme kararıydı. Cenaze töreninden sonra içindeki tüm umutlar öldü. Sonra da kendini astı.

"Çok özür dilerim.

Jean sandalyesinde doğruldu ve biraz içine kapanır gibi oldu.

Her neyse. Kontratı imzaladın. Paramı aldın. Charlie'yi bulma konusunda neler oluyor?" diye sordu Kate'e keskin bir bakış fırlatarak.

'Olayda çalışan birkaç polis memuruyla konuştuk. Charlie'nin kaybolduğu sabah ikisi de nöbetçiymiş.

"İsimleri ne?

"Adrian Merton ve Lewis Tate.

"Hayır, bir şey çağrıştırmıyor.

Kate, "Biz de biraz araştırma yaptık ve konuşmak istediğim birkaç şeyi işaretledik," dedi. Bundan sonra söyleyeceklerine nasıl yaklaşacağından emin değildi. "Her şeyden önce, her şeyin zamanlaması hastanede bana söylediğinizden farklı.

'Farklı mı? Ne demek istiyorsun?'

"Bana Charlie'nin kaybolduğu gece onu yatırdığını, sigara içmek için çadırdan dışarı çıktığını ve o sırada Devil's Tor'da Declan'ın sesini duyduğunu söyledin. Saat kaçtı?'

Jean iç çekti.

"Hava karardığında Charlie'yi yatırdım. Yatma vaktinin çoktan geçmiş olduğunu hatırlıyorum.

"Yaz ortası gecesi idi, yani en erken dokuz buçuğa kadar hava kararmazdı.

"İşte o zaman - karanlıktı.

"Declan'la Tor'da ne kadar kaldınız?" "Yaklaşık on dakika.

"Ve Declan gittikten sonra çadıra döndünüz ve Charlie'nin kayıp olduğunu gördünüz?

"Hayır, ben öyle demedim," diye yanıtladı Jean. 'Geri döndüğümde Becky çadırdan çıkıyordu. Charlie'nin kayıp olduğunu söyledi.

"Yani bu akşam 10'dan hemen önce miydi? Jean tereddüt etti.

"Sanırım öyle. Uzun zaman önceydi.'

Joel sabah 4'e kadar polisi aramadı. Yani altı saat sonra. Altı saat boyunca ne yaptınız?'

'Ne yaptığımızı sanıyorsun? Güldüğümüzü mü? Bakıyorduk!'

Kate arkasına yaslandı ve Jean'le göz temasını sürdürdü. 'Adrian Merton Şeytan Yolu'na ilk gelen polisti. Senin ve Becky'nin yerde kavga ettiğinizi söyledi.

Jean başını salladı.

"Becky beni suçladı. Charlie'yi bulamadığımızda ortalık kızıışmıştı.

"Sık sık kavga eder miydiniz?" "Hayır.

'Neden polisi daha önce aramadınız? Charlie'nin kayıp olduğunu bildiğiniz halde altı saat beklemek için uzun bir süre gibi görünüyor.

"Polisi sevmiyorum. Hiçbirimiz sevmiyoruz,' dedi Jean, ona soğuk bir bakış fırlatarak. 'Sen ve ben, farklı dünyalardan geliyoruz. Benim dünyamda polisler şeytani piçlerdir. Arayacağın son insanlar onlar.

"Bir çocuk kayıp olsa bile mi?

"Kaçıp gittiğini düşündük! Bunu daha önce de yapmıştı, Exmouth'daki Magnolia alışveriş merkezinde... Ve bir gün piknik yaptığımız bir parkta. Bakıyorduk,

Her yerde!" diye ısrar etti. 'Köşede olmasını umarak saatlerce aramanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Joel sonunda polisi aramaya karar verdiğinde, sanki onun gittiğini kabul etmek zorunda kalmıştık. Ve polis bizi yargıladı. Benim ve Declan'ın geçmişini duyduklarında beni de yargıladılar. Garip bir sessizlik oldu. Jean başını salladı ve uzaklara, bahçeye baktı. Kate bundan sonra söyleyeceklerinin de iyi gitmeyeceğini biliyordu.

"Declan Connoly, Charlie kaybolmadan birkaç hafta önce bir barda reşit olmayan bir kızla yakalandı.

Bu bir soru mu? Çünkü o gece ortaya çıktığında Declan'ı gönderdim. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Polise de böyle söyledim.'

"Ama ikiniz de uzun süredir birlikteydiniz, bir ilişkiniz vardı?

"Sence bunu Declan mı yaptı? Charlie'yi kaçırdı mı?" diye sordu Jean. "Charlie kaybolduğunda o da oradaydı.

Jean sabırsızlıkla başını salladı.

Polis onu sorguladı. Ertesi sabah arabasını bir çukurda buldular. O kadar sarhoştı ki yapabilecek durumda değildi. Ve Charlie'yi kaçırmazdı. Declan birçok şey olabilir ama o değil-'

"Bir çocuk katili mi?" diye bitirdi Kate. Bunu bu kadar açık bir şekilde söyleyerek zorladığının farkındaydı.

Jean uzun bir süre yere baktı.

'Declan pek çok şey olabilir ama o bir çocuk katili değil. O işe yaramaz bir uyuşturucu bağımlısı. Declan'la yaşadığım hayat Becky için iyi bir anne olamadığım anlamına geliyordu,' dedi Jean, sesi alt dudağıyla birlikte titriyordu. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Geçmişte uyuşturucu ve alkol sorunlarım vardı. Declan uzun süre hayatımın bir parçasıydı ama Charlie doğduğunda o hayatımdan çıkmıştı ve ben de dört yıldır temizdim. Charlie'nin hayatı üzerine yemin ederim ki bu doğru. Charlie'yi çadırda bıraktım çünkü Declan'ın gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını istedim. Onu koruyordum.'

Kate başını salladı.

"Declan'ın şimdi nerede yaşadığını biliyor musun?"

'Evet. Size adresini verebilirim. Aslında iletişim halinde değiliz. Jean başını kaldırıp Kate'e baktı. "Senin gibi insanlar o kadar çok hata yaptıktan sonra köşeyi dönmeye çalışmanın ve ayık kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değiller.

Var. Alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışıyorum. Oğlum Jake'in velayetini altı yaşındayken kaybettim,' dedi. Jean duraksadı. Kate bu açıklamanın onu bir an için şaşırttığını görebiliyordu.

"Onu nasıl geri getirdiniz?" diye sordu Jean.

"Ben yapmadım. On altı yaşına kadar velayeti annemdeydi ve sonra Jake seçim yapmakta özgürdü.

"Seni o mu seçti?"

"Evet. Okul tatillerinde Jake'i görürdüm ve annem ben kendimi toparladıktan sonra onun ziyaret etmesine izin verirdi.

"Ah. Yani güzel bir orta sınıf düzeniniz mi vardı? Sosyal hizmet görevlisi yok.'

"İşin içinde sosyal hizmet görevlileri vardı. Bir sosyal hizmet görevlisinin Charlie kaybolmadan önceki haftalarda onunla ilgili endişelerini dile getirdiğini biliyorum. Bu neyle ilgiliydi?"

Jean şok içinde arkasına yaslandı.

"Sen iyi bir özel dedektifsin.

'Tüm bilgileri bilmem gerekiyor, Jean. Buraya seni suçlamak ya da suçlu hissettirmek için gelmedim ama bu iş yürüyecekse her şeyi bilmem gerekiyor.

Jean ceplerini aradı ve temiz bir mendil buldu.

"Üst katta benimle uğraşan bir komşum vardı. Charlie kaybolmadan birkaç ay önce bir gece, Declan bir sabah erken saatlerde daireme geldi ve şiddetli bir tartışma yaşadık. Bu komşu kargaşayı duydu ve sosyal hizmetleri aradı. Charlie o sırada evde bile değildi. Becky ve Joel onunla birlikte Center Parcs'a gitmişlerdi. Ama yine de sosyal hizmetler bu kadını gönderdi.

"Anna Treadwell?"

"Evet. Bu oydu. Kaltak. Araştırmanı yapıyormuşsun."

"Neden bir orospuydu?"

Çünkü sürekli ortaya çıkıyor, bizi yakalamak için peşimizden koşuyordu. Bazen onu alıp kendine saklamak istiyormuş gibi hissediyordum. Charlie'nin mutlu bir çocuk olduğunu kabul etmiyordu, ki öyleydi. Ben hayatımı berbat etmiş olabilirim ama Charlie söz konusu olduğunda o her zaman tertemizdi. Her zaman yemeği vardı. Ve sıcaklığı. Ve sevgi."

Jean'in gözleri dolmuştu ve mendiliyle gözyaşlarını sildi.

"Anna Treadwell'in öldürüldüğünü biliyor muydun?" diye sordu Kate.

"Hayır. Bunu bilmiyordum. Ne zaman?" 'Charlie kaybolduktan kısa bir süre sonra.'

Jean elini ağzına götürdü ve yüzünde bir şey hareket etti. Bu bir farkındalık mıydı? Yoksa şok mu? Kate merak etti. Sadece bir parıltıydı ve sonra kayboldu.

"Şey. Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim."

"Declan oradayken Anna hiç dairenize geldi mi?"

"Hayır."

"Declan'a Anna'nın Charlie'ye ilgi duyduğunu söyledin mi?"

"Bilmiyorum. Yapmış olabilirim."

"Anna Treadwell'in ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kate. Jean sanki bunu düşünmüş ve sonra vazgeçmiş gibi başını salladı.

"Hayır. Bundan şüpheliyim. Declan'ın bir sosyal hizmet görevlisini öldürmekten başka çıkarları da vardı."

"Hangi ilgi alanları?"

"Uyuşturucu. İçki. Kadınlar. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Charlie'yi bulmak hakkında konuşmak istiyorum."

"Onun hakkında konuşmamız gerek Jean. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu olayda hâlâ bir şüpheli olabilir."

"Declan karşına almak isteyeceğin türden bir adam değil."

"Declan neden karşılaşmak isteyeceğin türden bir adam değil?" diye tekrarladı Kate. Güneş artık gökyüzünde alçalmıştı ve hastane bahçesindeki sandalyelerini örten gölge uzamıştı.

Jean'in elleri titriyordu.

"Sadece Charlie'yi bulmanı istiyorum. Bir şeyleri kazmak zorunda kalmak istemiyorum! Jean şimdi mendili tutuyordu ve elleri titriyordu. Kate ayağa kalktı ve onun sandalyesinin yanına çömeldi.

"Jean. Jean, beni dinle," dedi Jean gözlerini kapatıp bir çocuk gibi öfkeyle başını sallarken. 'Bana söyleyeceğin her şey son derece gizli kalacak. Declan'ın Charlie'nin kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?

"Hayır!

Bahçede güçlü bir rüzgâr esiyor, öğleden sonranın sıcağını kesiyordu. Ceviz ağacının yapraklarını hırdattı ve Kate aniden garip bir melankoli korkusu hissetti. Önemli davaları üstlendiğinde bunu sık sık hissedirdi; zamanın hızla ilerlediğini ve kendisinin geride kalacağını hissedirdi. Dava çözümsüz kalacaktı. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Jean. Declan hakkında neyi araştırmak istemiyorsun?' Sandalyesine geri oturdu ve Jean'e kendini toparlaması için bir an verdi

kendisi.

"Onun hakkında konuşmak bile beni kötü hissettiriyor. O benden on yaş büyük Declan. Muhtemelen şimdi anlayamazsın. İkimiz de yaşlı olarak görülüyoruz ama onunla ilk tanıştığımda ben on beş yaşındaydım, o ise yirmi beş. Aramızda çok büyük bir yaş farkı vardı.

"Onunla nerede tanıştınız?

"Dört yaşımdan itibaren bir çocuk evindeydim. Annem öldü ve başka kimsem yoktu. Hiç kötü bir şey yaşamadım, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. On altıncı yaş gününe iki ay kalmıştı ve on altı yaşına bastığımın ertesi günü atılacağımı biliyordum. Bir yatakhane bulmanıza falan yardımcı oluyorlar ama oradan ayrılıp kendi başınıza dünyaya açılmak zorunda kalmak korkunç bir ihtimaldi. Declan'la da bu sıralarda tanıştım. Evdeki binanın çatısını onarmaya gelen inşaat ekibinin bir parçasıydı" dedi.

"Evin adı neydi?

Finbury House. Kulağa havalı geliyor, değil mi? Öyle değildi. Exeter'in birkaç mil dışında. Savaş sırasında el konulan eski malikanelerden biriydi. Hepsi alçıpan bölmeler ve formika, ve çok cereyanlı. Ben ayrıldıktan birkaç yıl sonra ev kapandı. Şimdi lüks bir kaplıca.

"Declan'la çatıda çalışırken mi tanıştınız?" "Evet. 1980 yazıydı. Biz birkaç kız

"İşçiler için içecek getirmemi istedi, portakal kabağı. Acı acı gülümsedi. "Onunla o zaman tanıştım ve sonra öğle tatillerinde onunla vakit geçirmeye başladım. Her şey birbirini izledi. Dediğim gibi, ayrılmama sadece birkaç ay vardı ve o zamanlar çok güzeldim," diye ekledi Kate'e, sanki ondan bir şekilde şüphe ediyormuş gibi.

"On beş yaşında mıydın?

"Evet. Geceleri onunla barda buluşmak için kaçıyordum. Bu birkaç ay sürdü ve sonra, on altı yaşına geldiğimde, Declan yanına taşınmamı istedi. Taunton'da bir yatak odası vardı ve bir süre için güzeldi..." Sesi kesildi. "Ve sonra beni kendi hayatı hakkında rahatsız etmeye başladı.

benden hoşlanan arkadaşlar. Onlardan biri gece için bize geldi ve sonunda hepimiz, bilirsiniz, birlikte yatağa girdik.

"Rızası var mıydı?

Jean bir süre durakladıktan sonra, "Ben de ona uyudum," dedi. 'Pek çok şeyde olduğu gibi beni de yıprattı. Önce bir arkadaşımızla düzenli bir şey haline geldi, sonra bir partiye gittik ve bu eş değiştirmeye dönüştü. İşte o zaman bana fahişelik yaptığını anladım. Para için.'

Kate ne diyeceğini bilemedi. Şok olmuştu ama aynı zamanda şok da olmamıştı, o yüzden sadece dinledi.

"O zamanlar kendime pek güvenmiyordum, hala da güvenmiyorum ama Declan beni bunun normal olduğuna ikna etmenin bir yolunu buldu. Bana üzerime düşeni yapmadığımı hissettirdi. Bir işim yoktu, işsizlik maaşı alıyordum, bu yüzden benimle bir gece geçirmek için erkeklerden para aldığı zamanlar oluyordu. Bazıları saygın, akıllı ve iyi giyimli kişilerdi. "Nasıl olsa onlarla yatacağımı söyledi.

"Garip bir soru gibi gelebilir ama Declan'ın inşaatçı olduğunu söylemişsiniz?

"Evet, her işi yapan bir inşaatçı.

"Bu adamlar da inşaatçı mıydı?

"Hayır, saygın kişilerdi.

"Declan bu adamları nereden tanıyordu?

"Kendini sevdirmenin bir yolunu bulurdu. Sosyetik insanlardan korkmaz ya da çekinmezdi. Declan bir odaya girdiğinde herkesle aynı şekilde davranabilirdi.

"Bu adamlar ne iş yapıyorlardı?" diye sordu Kate.

"Hiç o kadar ileri gitmedim. Bazı erkeklerin güzel takım elbiseleri olduğunu ve paralarını şu gümüş para klipslerinden birinde tuttuklarını hatırlıyorum. Bir sürü nakit... Sanki bir fahişeymişim gibi konuşuyorum ama hiç öyle hissetmedim. Benim için seçtiği erkekler hep nazikti. Bana hep iyi davrandılar. Kocaman bir iç çekti. "Kendimi kandırıyorum, değil mi?

"Bu ne kadar sürdü?

"Bir süre... Becky'ye yirmi iki yaşına kadar hamile kalmadım.

"Babası kimdi?"

Jean alt dudağını ısırđı ve Kate onun takma dişleri olduğunu ilk kez fark etti. Dişleri şok beyaz ve düzdü.

Declan değildi. Onu terk etmiştim. Bir barda işe girdim ve ev sahibiyle görüşmeye başladım. İyi bir adamdı ama karmaşık bir boşanmanın ortasındaydı ve tam ben hamile kaldığımda, o ve karısı ilişkilerini devam ettirmek istediler. Tekrar bir araya geldiler.'

"Ne yaptın?" diye sordu Kate.

"Declan'a geri döndüm. Beni yanına aldı ve gidecek başka yerim yoktu. Bardaki işimi kaybetmiştim. İşte o zaman işler benim için şok daha karanlık bir hal aldı. Karnımda başka bir adamın bebeği büyüyordu ve Declan bundan nefret ediyordu. şok içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başladı. Bana vurdu.'

"Hamileyken mi?"

"Evet. Sekiz aylık hamileyken bir gece kaçana kadar. Bir kadın sığınma evi bulduğum için şanslıydım. Beni yanlarına aldılar ve Becky doğana kadar ve doğduktan sonraki ilk birkaç ay orada kaldım. Sonunda Declan'a geri döndüm. Acı acı gülümsedi ve başını salladı. "Onun değiştiğini sanmıştim. Bir süreliğine değişti ama sonraki birkaç yıl boyunca sürekli sarhoş oldu ve bana kötü davrandı. Sonunda Becky üç yaşındayken ondan kurtuldum ve bir belediye dairesi tuttum. Ama sonra Declan kurt gibi tekrar içeri girdi. Jean ellerini yüzüne götürdü.

'Sorun değil,' dedi Kate.

Hayır, değil. Uyuşturucuya bulaştım. Becky sekiz ya da dokuz yaşındaydı, yaşlanıyordu. Nasıl oldu bilmiyorum. Sadece denedim.'

"Ne denedin?"

"Önce ot, sonra kokain ve en sonunda da eroin. Birkaç yıl istikrarlı bir şekilde devam etmeyi başardım ama Becky on beş yaşındayken kendimi kaybettim ve üçüncü kez aşırı dozdan öldüm...' Yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu. "Kimsem olmadan büyümüştüm ve sonra bir şocuğum oldu ve onu

Aynı pozisyonda. Bir rehabilitasyon merkezine yerleştirildim. Zor bir yerdi, güneşli bahçelerde güneşlenip özel odalarda uyuduğunuz Amerikan rehabilitasyon merkezleri gibi değildi.

Kate, NHS rehabilitasyon merkezindeki kendi deneyimini hatırlayarak başını salladı.

"Becky ne yaptı?"

"Okulda bazı iyi arkadaşları vardı. Özellikle biri, Kelly-Jane, iyi bir aileden geliyordu ve çok yakındılar. Kelly-Jane'in annesi Becky'ye ben rehabilitasyundayken gelip onlarla yaşamasını teklif etti ve GCSE'lerini alana kadar yaklaşık bir yıl orada kaldı; beş A notu aldı.

"Becky sizinle yaşamak için geri döndü m?" diye sordu Kate.

"A-Level'lerini yaparken Kelly-Jane'in ailesiyle birlikte yaşamaya devam etti. Üniversitede bir yer buldu. Sonra Charlie'ye hamile kaldı.

Bu noktada Jean üzüntüyle boğ bahçeye baktı. Diğer hastaların çoğu içeri girmiğti ve Kate ziyaret saatinin yakında sona ereceğini gördü.

"Becky'yi hamile bırakan Joel miydi?" diye sordu Kate.

"Evet. Joel, Kelly-Jane'in ağabeyiydi," dedi Jean.

"Ah.

"Evet. Ailem pek mutlu değildi, orta sınıf bir aileydiler. Joel evlenmek istemedi. Ailesi onlara sırtını dönünce birden işler tersine döndü ve ikisi de benimle yaşamaya başladı. Becky, çizgiyi aştığında onlar için güzel bir küçük evcil hayvan projesi olmuştu. Küçük Eliza Doolittle'ları okulda çok başarılıydı. Ama sonra Eliza sevgili oğullarıyla birlikte olmaya başladı ve hamile kaldı. Becky birdenbire işçi sınıfından bir sürtük oluverdi.

"Nerede yaşıyordunuz?"

"Belediye dairem vardı ama Declan hala hayatıma girip çıkıyordu, bu yüzden temiz tutmak zordu. Becky bebeğini doğurduktan sonra temiz kalacağıma yemin ettim ve temiz kaldım. Birkaç ay önce, Charlie konusunda ona yardım edebilmek için kendimi toparladım. Ve hayatı üzerine yemin ederim ki asla uyuşturucu kullanmadım.

Tekrar. Ben hiç içki içmedim. Kamp yaptığımız o gün Declan ortaya çıktığında sarhoştı ve kendinden geçmişti, Charlie için korkmuştum.

"Ve sen de onu yatıştırmaya çalıştın," dedi Kate. Jean başını salladı. 'İşler kötüye gitmeden ondan kurtulmak zorundaydım.

Beni mahvetti ve bu Becky'yi etkiledi. Onu torunumun yanında istemedim.'

"Ondan nasıl kurtuldun?

"Bana vurdu, ben de onu kulağından tutup sürükledim ve azarladım. Oldukça zorba bir annesi vardı ve bu bazen çok sarhoş olduğunda işe yarıyordu. Çocukluğuna geri dönerdi.

Kate, Jean'e başka bir mendil buldu. Ona bir dakika verdi. Ve sonra soruyu sorması gerektiğini anladı.

"Polis, Declan'ın arabasında Charlie'nin kanını bulduklarını söyledi-

"O haftalar önceydi," dedi Jean, biraz savunmacı bir tavırla. "Declan'ın arabasıyla sinemaya gitmiştik.

"Onu torununuzun yanında istemediğinizi sanıyordum. Onunla artık birlikte olmadığınızı sanıyordum?

"Sadece bir kez bizi sinemaya götürmesi için ona ihtiyacım oldu. Charlie'ye sinemaya gitme sözü vermiştim. Eve dönerken bir parkta durduk ve Charlie salıncakların yanındaki küçük bir cam parçasına elini kesti. Kan oradan geldi.'

"Hiç şüphemiz olmadığına emin misiniz?

'Yapamam... Declan'ın bunu yaptığını düşünemem. Birçok şey olabilir ama o bir çocuk katili değil.

Kate, Jean'in yüzündeki ısrarcı ifadeye baktı ve kalbi sıkıştı. O hâlâ Declan'a aşıktı. Ve aşkın gözü kördü.

OceanofPDF.com

Kate saat dörtten hemen önce The Lawns huzurevinden ayrıldı. Garip bir ayrılıktı; Jean ve geçmişi hakkında çok daha fazla şey bildiğini hissediyordu ama dava ilk düşündüğünden çok daha karmaşıktı.

Kate ana yola çıktı. Acıktığını hissediyordu ama yemek yeme düşüncesi midelerini bulandırıyor. Hava hâlâ sıcaktı ve güzel bir esinti vardı. Yolun diğer tarafında bir gazete bayii vardı ve Kate biraz çikolata yiyebileceğini düşündü. Trafikte bir boğluk olmasını bekledi ve sonra hızla karşıya geçti.

Gazete bayisinin içinde küçük bir oğlan ve kız çocuğu, beyaz saçlı bir kadınla birlikte camekânlı bir tezgâhın önünde duruyordu. Onlar camın altındaki farklı bölmelerden çeşitli şekerlemeler seçerken, saçları beyaz telli yaşlı bir adam da tezgâhın diğer tarafında sabırla bekliyordu.

"Ne kadar kaldı büyükanne?" diye sordu çocuk, yaşlı kadına bakarak.

"Her biriniz için on peni kaldı," dedi adam, eli şeffaf plastik bir eldiven içinde sabırla durarak.

İki çocuk dikkatlerini tekrar bardağa yöneltti. Beyaz şekerli fareleri ya da kola şişesi çiğnemelerini seçmeye karar verirken derin bir konsantrasyon içindeydiler. Kadın arkasına döndü ve Kate'in arkada beklediğini gördü.

Üzgünüm, aşkım. Bir dakika bile sürmeyecek. Sanırsın BM'de oylama yapıyorlar,' dedi gülümseyerek.

'Sorun değil,' dedi Kate.

"Onların kararlarını almak için her şeyimi verirdim," dedi adam gülerek.

Kate gazete bayiiinin içine baktı. Çocukluğundan hatırladığıyla neredeyse aynıydı. Tabloid gazeteler uzun ve alçak bir rafta sıra sıra dizilmişti ve yukarıda, tavana yakın meşhur 'üst rafa' kadar uzanan dergi sıraları vardı. Kate, Razzle ve Escort dergilerinin ön yüzlerinin beyaz plastikle kaplı olduğunu fark etti.

Kasanın yanında sıra sıra çikolatalar vardı ve birkaç uzun camlı buzdolabı uğulduyordu. Camların arkasında, kola, Sprite ve Fanta'nın yanı sıra, uzun zamandır unuttuğu gazlı içecekler de vardı: Panda Pops, Cream Soda, Shandy Bass, Irn-Bru ve Cherry Coke. Dükkânın geri kalanı tebrik kartları çerçeveleri ve ucuz oyuncakların satıldığı bir bölümle doluydu.

Kate iki küçük çocuğu izlerken, Jake'le neler kaçırdığını düşündü; gazete bayiiine şeker almak için gitmek gibi küçük şeyleri. Kate, Jean'in torununu bu kadar genç yaşta kaybettiğini düşündü. Her zaman Jake'in velayetini kaybettiğini düşünmüştü ama Kate şimdi hiç kaybetmediğini anlıyordu. Annesi ona bakamadığında, torununun bakımını üstlenmişti. Jean için Charlie'yi bırakmak ve bir daha asla geri dönmeyeceğini kabullenmek ne kadar zor olmuştu?

Kate üzerinde çalıştığı kayıp kişi vakalarını düşündü. Sonuç neredeyse her zaman bir ceset ya da kayıp sevilen kişinin kalıntıları oluyordu. Jean, Charlie için ölüm belgesi başvurusunda bulunacak kadar ileri gitmişti ama şimdi onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor ve onu bulmak istiyordu.

Buna ne sebep olmuştu? Gerçekten sadece hissettiği bir şey olabilir miydi?

Kapının zili çaldı ve kadın iki çocukla birlikte evden çıktı. Yaşlı adam gülümsedi ve

Ona yardım et. Kate birden aptalca bir düğünceye kapıldı. Artık harcayacak sadece elli penisi olan bir çocuk değildi. İsteddiği kadar şekerleme alabilirdi.

On dakika sonra Kate elinde gazlı içecek kutuları, çikolata ve şekerlemelerle dolu plastik bir çantayla yola çıktı. Neyse ki karşıda Ashdean'a giden bir otobüs duruyordu. Aceleyle yolun karşısına geçti ve bir bilet aldı.

Otobüs boştu ve hareket ettiğinde Kate koridorda yalpalayarak ilerledi ve arka koltuğa oturdu. Plastik torbayı açıp içinden bir Curly Wurly çıkardı ve yemeye bağladı, Geker diline değince kendini daha iyi hissetti. Otobüs yolculuğu güzeldi ve Exmoor'dan ayrıldıktan sonra sahil yolu boyunca hafif inişli çıkışlı bir yolculuk oldu. Arkadaki koltukta Okehampton Times'ın iyice karıştırılmış bir sayısı duruyordu ve Kate onu alıp göz gezdirmeye başladı. Yerel konsey bütçelerinin kısılması ve Okehampton'la kardeş olan Fransız kasabası Craon'un belediye başkanının ziyaretiyle ilgili olağan hikâyeler vardı. Sonra Kate Devon ve Cornwall bölgesindeki ev fiyatlarıyla ilgili bir makale fark etti.

Her zamanki gibi, yerli olmayanların tatil amaçlı ev satın almalarına ilişkin haklı şikâyetlerle başladı. Ardından, "Devon'da satılık en ucuz 10 ev, ilk kez satın alınabilecek mükemmel evler!" başlıklı bir makale çıktı. Kate listeyi okudu ve sondan ikinci sıradaki ev gözüne çarptı: 4 Kirby Cane Walk, Okehampton. Aklında bir çan çaldı. Çantasını karıştırıp defterini aradı. Sayfaları karıştırırken, o sabah Exeter Kayıt Bürosu'nda aldığı notları buldu. Evet. Anna Anna Treadwell, 4 Kirby Cane Walk, Okehampton'da öldürülmüş olarak bulunmuştu.

"Tanrım!" dedi Kate, otobüs şoförünün dikiz aynasının yansımasından ona bakmasına yetecek kadar yüksek sesle. Okehampton Times'ın kopyasını kontrol etti. İki hafta öncesinin tarihiydi. Penceresinde metal parmaklıklara benzeyen bir şey olan köhne bir şehir evinin resmi vardı. Resimdeki

Bahçe aşırı büyüümüştü ve altındaki açıklamada şöyle yazıyordu:

Eğer kolları sıvayıp işe koyulmaya hazırsanız, bu iki yatak odalı ev ilk eviniz için harika bir tamirci olabilir! Coveney Estate Agents ile sadece 100.000 £ değerindeki bu modern şehir evi harika bir yatırım fırsatı sunuyor ve "modernizasyona ihtiyaç duyuyor" şeklinde tanımlanıyor.

ve motive olmuş bir alıcıdan TLC'. Giriş holü, salon, mutfak ve yemek odası, yardımcı tesis, iki yatak odası ve bir banyo bulunmaktadır. Güney Devon'daki evde ayrıca doğalgaz merkezi ısıtma, çift cam ve bahçe.

Bu gazetenin onu bu otobüste bekliyor olması ne garip bir tesadüftü. Şehir evinin fotoğrafına baktı.

Kate polislik yaptığı dönemden biliyordu ki, evlerin metal parmaklıklarla kapatılması, ancak zorlu bir bölgede yer almaları halinde mümkündü, ki burası öyle değildi, ya da ev uzun süredir boşsa ve gecekonducular ve kundakılar tarafından ısrarla ziyaret ediliyorsa.

Anna'nın evi neden bu kadar uzun süre boş kalmıştı? diye düşündü Kate. Cinayeti ne kadar korkunçtu?

OceanofPDF.com

Öğleden sonra geç saatlerdi ve Tristan Ashdean iskelesindeki spor salonunda çalışmayı yeni bitirmişti. Jean'le buluşması hakkında Kate'den haber almayı bekliyordu ama telefonu çaldığında arayanın Ade olduğunu gördü.

Tristan cevap verdiğinde Ade, "Nefes nefese kalmış gibisin," dedi. "Eğleniyor musun?"

"Hayır. Spor salonundayım. Tristan bench press aletinin yanındaki yerden havlusunu ve su şişesini aldı ve bir adamın makineyi kullanmasına izin vermek için kenara çekildi. Pencereye doğru geldi.

'Dünyada hiçbir şey beni spor salonuna götürmez. Sadece suçlular koşar, benim sloganım bu. Her neyse. Bir sebepten dolayı aradım. Eski bir meslektaşım aracılığıyla polis memuru Lewis Tate'in izini bulmayı başardım.

"Buralarda mı yaşıyor?"

"Yaklaşık bir saat uzaklıkta," dedi Ade. 'Ama seninle Charlie Julings davası hakkında konuşmak istiyor. Ancak bazı istekleri var.

"Ne tür istekler?"

"Plymouth'ta buluşmak istiyor.

"Onunla telefonda konuşmaktan mutluluk duyarım.

"Yüz yüze görüşmek istiyor. Ve konuşmak için para istiyor.'

"Ne söyleyecekmiş?"

"Charlie Julings davasında dört ay çalıştığını ve çok şey gördüğünü söyledi. Detay vermek istemedi.

"Ne kadar istiyor?" diye iç geçirdi Tristan.

"Yüz sterlin.

"Yüz mü? Tristan pencereden dışarı, insanlarla dolu sahile baktı. İnsanlara bilgi için para ödemek alışılmadık bir şeydi ve Ade'e, Lewis'le onu aramadan pazarlığa giriştiği için biraz kızmıştı.

"Para söz konusu değil mi?" diye sordu Ade.

"Kate'le konuşmam gerek," dedi Tristan. Ajansta para hâlâ sıkıştı ve karavan sitesi hâlâ birincil gelir kaynaklarıydı.

"Sanırım Lewis zor durumda. Kimse yamuk bir polisi sevmez. Ve para karşılığında polise bilgi aktaran züppelerimizin olduğu polislik günlerini düşünüyor," dedi Ade.

'Ama ben polis memuru değilim. Ve bu polis dükkanlarından uyuşturucu çaldığı için hapse giren adam değil mi?" diye sordu Tristan.

"Evet.

"Bir sürü saçmalık uydurmayacağını nereden bileceğim?

"Sana numarasını mesaj atarım," dedi Ade. "Siz ikiniz bunu halledebilirsiniz.

'Sen ne yapardın Ade? Eğer benim yerimde olsaydın.'

"Şey. Sana benzeseydim çok daha fazla eğlenirdim.'

"Ben ciddiylim.

Ade iç çekti.

'Lewis'in kaybedecek çok az şeyi var. Ona para vermeyi kabul ederseniz, yavan ve ilgisiz görünse bile sadece gerçeği istediğinizi açıkça belirtin. En ilginç bilgi kırıntıları en küçük bir yorumdan ya da yüz ifadesinden gelebilir.

Tristan telefonunda bir ping sesi duydu.

'Tamam, teşekkürler Ade. Numarayı aldım.' Tristan aramayı sonlandırırken, Charlie'nin babası Joel Mansfield'den de bir mesaj aldığını gördü. Joel önümüzdeki hafta karısı ve kızlarıyla birlikte İspanya'da tatilde olacağını ama dönüşünde Tristan ve Kate'le görüşmekten mutluluk duyacağını yazmıştı. Tristan Kate'in telefonunu aradı ama meşguldü, bu yüzden duş almaya gitti.

Sarah ve Leo eve dönmüştü, bu yüzden Tristan'ın dairesi boştu. Kapıdan içeri adımını attığında sessizliğin tadını çıkardı ve ardından kocaman bir omlet yapmakla meşgul oldu. Tam servis edecekti ki kapı çalındı. Kate dışarıdaydı.

"Ben de nereye gittiğini merak ediyordum," dedi kadın koridora girdiğinde. "Yumurta ister misin?"

'Hayır. Az önce yarım paket çikolata ve şekerleme yedim. Sanırım pişman oluyorum," dedi ve atılmış ambalajların bulunduğu poşeti havaya kaldırdı.

Mutfağa geldi ve Tristan yemeğini yerken ona Jean'le buluşmasında neler olduğunu anlattı.

Kate, 'Aklından neler geçtiğini hâlâ bilmiyorum,' dedi. 'Bence Jean, Charlie'nin kendi gözetiminde ortadan kaybolmasından dolayı suçluluk duyuyor ve Becky'nin ölümünden kendini sorumlu tutuyor. Ölüm belgesini almak için yüksek mahkemeye gitmesinin Becky'nin intiharını tetiklediğini düşünüyor. Ama aynı zamanda Declan'ın Charlie'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda ısrar ediyor.

"Ama onu pazarladı," dedi Tristan. 'Yıllarca ona şiddet uyguladı ve reşit olmayan kızlardan hoşlanıyordu.

"Ve adam yaralama suçundan içeri girdi," dedi Kate. "Ama Jean diğer şüphelilere de bakmamızı istiyor ve şimdi Charlie'nin hayatta olduğunu düşünüyor.

Tristan içini çekti ve bir süre sessiz kaldılar.

"Joel bir haftalığına İspanya'ya tatile gitti ve davada çalışan polis memuru Lewis Tate, kendisine yüz sterlin nakit ödeme yapmazsak bizimle konuşmayacak," dedi Tristan kasvetle.

'Jean bana Declan'ın adresini verdi, bu yüzden onu ziyaret etmeliyiz. Ayrıca, şuna bir bak.'

Kate çantasından Okehampton Times'ın buruşturulmuş nüshasını çıkardı ve ona Anna Treadwell'in evinin fotoğrafını gösterdi. "Anna, Charlie kaybolduktan birkaç hafta sonra öldürüldü ve görünüşe göre evi o zamandan beri terk edilmiş. Tapu kayıtlarında herhangi bir satış görünmüyor. Bu da cinayet koşullarının ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. İnsanları evini almaktan vazgeçirecek kadar kötü şöhretli miydi? Jean'in Anna hakkında söyleyecek iyi bir sözü yoktu. Bir komşusunun gece Jean ve Declan arasında bir tartışma duyunca sosyal hizmetleri aradığını söyledi. Charlie o sırada Becky ve Joel ile birlikte dışarıdaymış. Jean bu durumu Anna'ya açıkladığını ama Anna'nın yine de Charlie'nin iyiliği için bir soruşturma başlattığını söyledi.

Tristan, "Bir sosyal hizmet uzmanının şikayetleri araştırması normal değil mi?" dedi.

"Jean, Anna'nın Charlie'ye karşı sağlıklı bir ilgisi olduğunu düşünüyor.

"Anna ile Charlie'nin kaybolması arasında bir bağlantı olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu Tristan.

"Var mı bilmiyorum," dedi Kate. 'Ama bu konuda beni rahatsız eden bir şey var. Gidip Anna Treadwell'in evine bakmak ve komşularla konuşup konuşamayacağımızı görmek istiyorum. Ayrıca avukat Sadie ile tekrar konuşmak ve bu konuda ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Ve şu polis memuru Lewis'i tekrar ara. Asla bilemezsin, onunla konuşmak yüz sterlin değerinde olabilir.

OceanofPDF.com

Ertesi gün Kate ve Tristan arabayla Kirby Cane Walk'a gittiler. Burası Okehampton'ın eteklerindeki modern bir konut sitesinin kenarındaydı. Kate'i rahatlatan hava çok daha serindi ve gökyüzü kasvetli bir griye bürünmüştü.

Dört numaranın önüne park ettiler. Ev, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan geniş bir çitin arkasına gizlenmişti ve solmuş bir satılık tabelası yarı yarıya dalların arasına gömülmüştü. Kate, Kirby Cane Walk adının kulağa oldukça eğlenceli geldiğini düşünmüştü ama gerçekte burası altı evden oluşan küçük, kasvetli bir çıkmaz sokaktı. Dört numaranın yanında boş bir arazi vardı ve bu arazi evlerin arkasından uzanan ağaçlık ve çalılık bir alana bakıyordu. Kate ve Tristan arabadan indiler, uzun yaprak dökmeyen ağaçların etrafından dolaşp çalılık alana doğru yürüdüler. Dört numaranın yan tarafında, bir paneli eksik olan alçak bir çit vardı.

Tam boşluktan geçmeyi tartışıyorlardı ki bir ses duydular.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kafası kelleşmiş yaşlı bir adam kaldırımında durmuş onlara bakıyordu. Kalan saçları rüzgârda dans ediyordu ve kot pantolonu ile ayakkabısının üzerine uzun kahverengi bir palto giymişti. Kate onun titreyen sesinden insanlardan biraz korktuğunu ve onlarla konuşmak için dışarı çıkmanın muhtemelen çok çaba gerektirdiğini anlayabiliyordu.

Özür dilerim. Merhaba, ben ve oğlum -' Kate yıldırım hızıyla bir karar verdi, ' - oğlum yolun sonundan geçiyorduk ve bu evin satılık olduğunu gördük.

"Evet. İzinsiz girdiysek özür dilerim," dedi Tristan, kaldırıma doğru geri yürürken.

"Evet, özür dilerim," diye tekrarladı Kate. İngiltere'de şüpheyeye düşersen özür dile. Adamın kaşları kalktı ve ikisinden de bir özür daha diledikten sonra kaldırımda adamın yanına geldiler. Omuzları gevşemiş gibiydi.

'Sorun değil. Bu çıkmaz sokakta pek fazla yeni insan görmüyoruz,' dedi, sesi biraz yalnız ve üzgün geliyordu. Eve dönüp baktı ve iç geçirdi. "Eh. Çok iş yapılması gerekiyor ve bunu söylediğimi kimseye söyleme ama muhtemelen ucuza alabilirsin.

"Gerçekten mi?" dedi Kate.

'Bu iyi bir şey. Bütçemiz çok büyük değil, değil mi anne?" dedi Tristan. Kate bir an için ona baktı, fazla abarttığından endiGelenmiGti ama adam söylediklerini olduğu gibi kabul ediyor gibiydi.

'Pek çok emlakçı burayı satmaya çalıştı,' dedi solmuş tabelaya bakarak. 'Bu Coveney'ler yedinci ya da sekizinci. Çok iyiler. Bir anahtarım bile var; Marcia'yı orada tanıdım ve insanları görmek için içeri almamı isterdi.

Kate arkasına dönüp solmakta olan tabelaya baktı, tabela neredeyse büyümüş çitler tarafından yutulmuştu.

"Aslında... Bize etrafı gezdirebilir misin?" Biraz tedirgin göründü ve yüzünü buruşturdu.

'Gerçekten acenteyi aramalısınız. Sorulduğunda insanları içeri almaktan mutluluk duyarım, ancak size ev hakkında bilgi verecek nitelikte değilim. Şu anda satış fiyatının ne kadar olduğunu unuttum. Buranın bu durumda olması geri kalanımız için fiyatları düşürdü,' diye iç geçirdi.

Kate sempatik bir şekilde başını salladı.

'Elbette sizi zor bir duruma sokmak istemeyiz. Eğer onu satın alır v e düzenlersem, güzel bir

ve ben de değer katmış olurum. Dinle. Sadece kısa bir süreliğine buradayız. Anahtarınızı kullanıp bakmamıza izin verebilir misiniz? Bana gerçekten yardımcı olursunuz. İlgilenirseniz acenteyi arayabilirim. Bu arada ben Kate, Kate Marshall,' dedi gülümseyerek ve elini uzattı. Tokalaştılar.

"Ve ben de Tristan.

"Ben Gregory Cleever," dedi Tristan'ın elini sıkarak. Gözlerini tekrar kısarak onlara baktı. 'Tamam. Sanırım bir zararı yok. Burada bekleyebilir misiniz? Ben anahtarı getireyim.

Aceleyle evine geri döndü.

"Bütçemiz ne kadar anne?" diye sordu Tristan sırtarak. "Ayaklarımın üzerinde düşünüyordum.

"Yatak odamı seçebilir miyim?

'Tamam, çok komik. Geri geliyor,' diye mırıldandı Kate, Gregory'nin aceleyle ön kapıdan çıktığını ve elinde bir anahtar tuttuğunu görünce.

Ön kapı menteşelerinden sallanıyordu ve ön bahçe çılgınca büyümüştü. Kapıya giden patikanın her iki tarafında da otlar bel hizasına kadar uzanıyordu. Evin sağ tarafındaki bir sıra yaprak dökmeyen ağaç bahçenin yarısını kaplıyordu.

Pencereler beyaz metal ızgaralarla kaplıydı ve bunlardan birine spreyci boyayla siyah renkte okunaksız bir şey yazılmıştı. Ön kapıda da asma kilitli uzun bir ızgara vardı. Duvarların dibine çöp yığınları yığılmıştı ve bu yığınların arasından yabancı otlar çıkıyordu.

Gregory asma kilidi açarken Tristan, "Izgaraları kim taktı?" diye sordu.

'Konsey. İnsanlar zorla giriyordu,' dedi.

"Gecekonducular mı?

"Evet... ve..." Tereddüt etti. "Evet," diye tekrarladı. Izgara bir iniltiyle açıldı ve ön kapının kilidini açtı.

Koridora adım attıklarında ortalık çok karanlıktı. Gregory, "Bir fener getirdim, elektrik yok," dedi ve küçük bir kalem ışığını yaktı. Kate ve Tristan da telefonlarının ışıklarını açtılar. Koridor çıplaktı, yerler ve duvarlar fırçalanmış gibi görünüyordu. Güçlü bir dezenfektan kokusu küfle karışmıştı. Hemen sağda oturma odasına açılan bir kapı vardı. Beton zeminde belirgin bir çukur vardı.

"O da ne?" diye sordu Kate.

Çökme. Arazinin batı tarafındaki yaprak dökmeyen ağaçlar vahşileşti ve kökleri evin temellerine doğru büyüyerek tüm nemi çekti. Belediyenin gelip onları kesmesini sağlamaya çalışıyorduk ama artık çok geç. Burayı kim satın alırsa alsın temelleri sağlamlaştırmak zorunda.

"Bu hiç iyi değil," dedi Kate. Oturma odasının duvarları kirliydi ve sanki badanalanmış gibi görünüyordu. Kate telefonunun ışığını boş şöminenin üzerindeki duvara tuttuğunda, boyanın altında hayalet pembesi bir duvar yazısı seçebiliyordu. Tristan ışığını tavana doğru tuttu ve aydınlatma armatürünün etrafına yayılmış büyük bir pembe lekede durdu. Yine üzeri boyanmıştı ama yeterince kapatılması için bir kat daha atılması gerekiyordu.

"O da ne?" diye sordu Kate, yüreği hoplayarak. Gregory el fenerini pembeye doğru tuttu. Tereddüt etti.

'Önceki sahibi... o... o öldü, ne yazık ki,' dedi.

"Nasıl?" diye sordu Tristan.

Bir hırsızlık olayıydı. Birkaç yıl önce. Anna, önceki sahibiydi. Öldürüldü,' dedi.

"Bu onun kanı mı?

Gregory iç çekti.

'Evet. Şimdi bu evi satmanın neden imkansız olduğunu anlayabilirsiniz. Çökme ve Anna'nın

Bu olay asla çözülemedi. O hayattayken gerçekten güzel bir evdi.

Kullandığı kelimeler Kate'in ilgisini çekmişti. "Öldürüldü mü?

"Evet," dedi Gregory.

"Üst katı görebilir miyiz?" diye sordu

Tristan. "Gerçekten mi? Hâlâ ilgileniyor musun?

"Artık buradayız," dedi Kate. Gregory'nin yüzünü gördü ve şaşırmış görünüyordu.

"Bu taraftan," dedi. Onun peşinden koridora çıktılar ve merdivenleri tırmanmaya başladılar. Hava çok karanlık ve soğuktu, pencerelerin üzerindeki ızgaralardan ürkütücü bir ılık sesi geliyordu.

OceanofPDF.com

Merdivenlerin tepesinde küçük bir penceresi olan çukur bir sahanlık vardı. Güneş ışığı ızgaradan süzülerek çıplak döşeme tahtalarının üzerinde küçük karelerden oluşan bir desen oluşturuyordu. Sahanlığa açılan üç kapı vardı ve Kate oturma odasının üstündeki kapıya doğru ilerledi.

"Elektrikler ne zamandır kesik?" diye sordu, eğilip elektrik düğmesine basmak için. Hiçbir şey olmadı.

"Yıllar," dedi Gregory. Tristan Kate'i içeriye kadar takip etti. Pas rengi kan lekesi odanın sol köşesinde yerdeydi. Tristan ışığını yukarı kaldırdığında, duvarda soluk pembe bir kan sütununun sıçradığını gördü. 'Bunu temizlemek ve boyamak için iki kez adam getirdiklerini biliyor musun? Ama bir şeyler olmaya devam ediyor. Üzerini kapattıktan kısa bir süre sonra leke görünmeye devam ediyor.

Kate doğaüstü olaylara inanmazdı ama adamın karanlıktaki yumuşak sesi onu ürpertmişti.

"Anna'nın cesedini kim buldu?"

"Evet," dedi sessizce. 'Kız kardeşimle tatile gitmiştim. Geri döndüğümde ön basamakta birkaç büyük koli fark ettim ve biri yağmurdan ıslanmıştı. Ben de kontrol ettim. Ön kapı kilitliydi ve tüm pencereler kapalıydı. Alt kattaki tuvaletin camını kırdım ve onu buldum. Gregory'nin el fenerinin ışığı duvarlardan yansarak yüzünü aydınlatıyordu.

uzun gölgeler. 'Bunu kim yaptıysa çekiç kullanmış. Yerde yatarken onu darp etmişler. İşte,' dedi, gizemli kan lekelerini göstererek. 'Cesedi on iki gündür burada yatıyordu. Hayal edebiliyor musunuz bilmiyorum. Kurtçuklar vardı. Koku korkunçtu.

"Bu... cinsel saldırıya uğradı mı?" diye sordu

Kate. "Polis hayır dedi.

"Korkunç bir durumda küçük de olsa olumlu bir Çey bu," dedi Kate, tam bir özel dedektif gibi konuğtuğunun farkına vararak.

'Ceset neden bu kadar uzun süre bırakıldı? Başka kimse onu özlemedi mi?" diye sordu Tristan.

Ben uzaktaydım. Anna işten izinliydi. Sessiz bir çıkmaz sokakta yaşıyoruz. Ben onun tek doğrudan komşusuyum. Diğer tarafta bir arazi var. GörünüŖe göre kimse onu özlememiŖ.

Kate'in gözleri, duvardan yukarı doğru yaylanan kanın zemindeki yörüngesini takip etti.

'Polisin bunu kimin yaptığına dair bir fikri var mı? Ve eve nasıl girdiklerine dair?" diye sordu.

"Hayır. Anna bu olaydan önceki haftalarda birkaç korku yaşamıştı.

"Ne tür korkular?" diye sordu Tristan.

"Bir gece, arka kapının kolu denendiğinde mutfakta kakao yapıyormuş. Hareket ettiğini gördüğünü söyledi. Bir hafta sonra, arka bahçeden gelen bir sesle uyanmış. Pencereye gitmiş. Gregory, üzerinde ızgara olan arka pencereyi gösterdi. "Arka bahçede, arka kapının yanında siyahlar giymiş bir kiŖi vardı.

"O ne yaptı?

"Her iki seferde de polisi aradı. Ona bir güvenlik lambası taktırmasını tavsiye ettiler. O da taktırmış. Ayrıca alt kata hareket sensörlü bir alarm taktırdı. İşler. Bu ona çok paraya mal oldu. Ama bu

bir anlam ifade etmiyordu. Onu bulduğumda tüm kapılar kilitliydi ama alarmlar devre dışı bırakılmıştı.

"Belki de onu bekleyen biri vardı? İşten eve döndüğünde?" dedi Kate.

Bu mümkün. Ama bunu kim yapar ki? Çok az değeri vardı. Anna zengin bir kadın değildi ve pek çok insana yardım etti. Sosyal hizmet görevlisiydi ve zaman zaman gidecek bir yere ihtiyacı olan çocukları evlat edinirdi. Başını iki yana salladı.

"Peki polis kim olduğunu hiç yakalayamadı mı?" diye sordu Tristan. 'Hayır. Gerçekten büyük bir haber olmadı. Sadece bir

Yerel gazetede biraz. Bu beni şaşırttı. Belki de her gün bildiğimizden daha fazla insan öldürülüyordur.

"Polis hiç parmak izi bulamadı mı?" diye sordu Kate.

"Onunkini buldular çünkü burada yaşıyordu ve beni elemek için parmak izlerimi vermek zorunda kaldım ama eve hiç girmedim. Yolda ya da bahçede sohbet ederdik.

Cinayet silahını evin arkasındaki çalılık yolda buldular.

Plastik bir torbaya sarılmış bir çekişti.

Sessiz kaldılar ve Gregory kapıyı gösterdi. Kate odadan çıktığına memnun olmuştu. Kalan kan lekeleri ve lekeli döşeme tahtaları tüylerini ürpertiyordu. Tekrar sahanlığa çıktılar.

'Orası tuvaletti. Gecekonducular söküp götürdü, o yüzden yeni bir şey koymanız gerekecek,' dedi Gregory. Banyo tozla doluydu ve klozet, lavabo ve musluklar eksikti. İkinci yatak odasına doğru ilerlediler. Burası diğer odalardan daha iyi durumdaydı. İçinde mobilya yoktu ama duvarlarda solmuş ama yine de oldukça güzel, hayvanlarla kaplı bir duvar kâğıdı vardı. Ayrıca tahta parmaklıklı bir karyolanın duvara dayalı bir yan parçası vardı. Tristan başını kaldırıp Kate'e baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Çok sayıda çocuğa bakıcılık yaptı mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Bir keresinde gece geç saatte bir polis arabasının geldiğini ve küçük bir kızı bıraktıklarını hatırlıyorum. Belki iki yaşındaydı... Bu duvar kağıdı güzel, değil mi?

Kate başını salladı. Odanın etrafına bakındı. Sessiz bir çıkmaz sokağın arka tarafına sıkışmış bu eve bırakılan çocukların neler hissettiğini merak etti.

"Evli miydi?" diye sordu Tristan.

"Hayır," dedi Gregory. Bunu söylerken sanki onun evli olmasını hiç beklemediymiş gibi bir hali vardı.

"Çocuklar mı?" diye sordu Kate.

"Hayır. Anna biraz münzevi biriydi. Her zaman çalışıyor gibiydi. Kendini kendine saklardı.

'Ve polis onu öldürenin bir komşu olduğunu hiç düşünmedi mi? Biriyle anlaşmazlığı var mıydı?" diye sordu Tristan.

"Aman Tanrım, hayır. Burası güzel ve sakin bir sokak. Ben, yaşlı Bayan Grundy, postaneyi işleten Bay ve Bayan Patel var. Çok iyi tanınırlar. Ve sondaki başka bir kadın yıllardır kiracı. Sanırım yurtdışında çok çalışıyor. Gregory, Kate ve Tristan'ın arasına baktı ve Kate, Gregory'nin onların sorularından Güphelenmeye bağlayıp bağlamadığını merak etti.

Gregory onları tekrar aşağıya indirdi ve zemin katın arka tarafındaki mutfığa gittiler. Arka kapı metal bir ızgarayla kapatılmıştı. Mutfak üniteleri sökülmüştü, bu yüzden görülecek pek bir şey yoktu. Evden çıkıp ön bahçeye girdiler. Kate güneş ışığından ve temiz havadan memnundu. Tristan arka bahçeyi görmek istedi ve evin yan tarafındaki patikadan yürüdüler, ama bahçe göğüs hizasında yabancı otlarla kaplıydı. Bahçenin sonundaki çalılık alanın arkasında bir sıra uzun ağaç vardı.

Gregory, "Coldharbour toplu konutları sadece bir mil ötede, ağaçların ötesinde," dedi. Teatral bir ürperti verdi. "Yeterince uzak, ama acaba onu öldüren oradan biri değil miydi? Oldukça kaba bir yer.

"Polis malikânenen birinin bu işe karıştığını mı düşündü?" diye sordu Tristan.

'Hayır, ama onlara bahsetmiştim. Beni ciddiye alma zahmetine girdiklerini sanmıyorum.

"Mülkteki insanlardan hiç sorun yaşadınız mı?"

Kate, Tristan'ın belediye binalarındaki insanların kötü olduklarından söz edilmesine biraz sinirlendiğini görebiliyordu.

"Şey... hayır, ama bu onlardan sorun yaşamayacağımız anlamına gelmiyor," dedi Gregory.

'Mülkten hiç buraya yürümeye veya arabayla gelmeye karar veren oldu mu?"

Kasıtlı olarak üstü kapalı bir soruydu ama Gregory bunu ciddiye alıyor gibiydi.

'Çoğunun arabası var mı bilmiyorum. Yerel gazetelerde gördüğünüz yanmış arabalar dışında. Dediğim gibi, çok uzakta. Tanrıya şükür.

Büyümüş bahçede sallanan uzun otlara bakarken bir sessizlik oldu. Kate, Tristan'a tartışmaya girmemesi için onu uyaran bir bakış attı. Gregory sonunda Tristan'ın sıkıntısını fark etmiş gibiydi.

'Malikaneden değil misin? Öyle misiniz?" diye sordu. "Hayır. Biz Ashdean'danız," dedi Kate çabucak. "Peki. Ne iş yapıyorsunuz?"

'Annem sahilde bir karavan alanı işletiyor. Ona yardım ediyorum,' dedi Tristan. Kate, iyi fikir, diye düşündü. Onunla tekrar konuşmaları gerekirse, gerçeği çok fazla eğip bükmeleri gerekmeyecekti.

"Emlakçıyı aramayı düşünüyor musun?" dedi. Adamın umutlu hali kadının kalbini kırdı. Trajik, unutulmuş bir yerdeki hüznü bir adam gibi görünüyordu.

"Sanmıyorum ama bize gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Kate.

Tekrar eve baktı. Cinayet ilgisini çekmişti ama bunun Charlie'yle ne ilgisi vardı? Muhtemelen hiçbir şey, diye düşündü. Ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Jean ile yaptığı görüşmeyi düşündü. Sosyal hizmet görevlisi Anna, Charlie'ye ilgi duyuyordu. Sanki onu alıp götürmek ve kendine saklamak istiyor gibiydi. Jean de böyle demişti. Onu alıp götürmek ve kendine saklamak.

Kate ve Tristan Okehampton'a doğru yola çıktılar ve şehir merkezindeki otoparklardan birine park ettiler. Tristan motoru kapattığı sırada ufukta kara bulutlar toplanmaya başlamış ve yağmur ön camı tıkırdatarak yağmaya başlamıştı. Kate emniyet kemerini çözdü ve ona döndü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayatında o kadar az insan mı vardı ki cesedi on iki gün boyunca bulunamamıştı?"

"İşten izinli olduğu için kimse onu özlemedi. Çantasını karıştırdı ve orijinal gazete haberiyle ilgili notlarını buldu.

"Yine de. Birinin telefon edip cevap gelmeyince endişelenmesi gerekirdi.

"Cesedi 8 Temmuz 2007'de bulundu," dedi Kate defterini karıştırırken. Charlie kaybolduktan birkaç hafta sonra. Bunun bir çekiç saldırısı olmasıyla ilgili bir şey var. Çılgınca bir şiddet. Soygun yapan birinin bir eve silahlı gireceğini biliyorum. Çekiçli saldırıların sonuçlarını gördüm. Genellikle çete bağlantılı şiddet ya da sadizmdir. Gregory cinsel saldırıya uğramadığını söyledi.

"Bundan emin olabilir mi?" diye sordu Tristan.

"Bilmiyorum. Gazetede ki haberde Anna'nın tecavüze uğradığı yazmıyordu.

"Bunu basarlar mıydı?

HOLMES polis veri tabanına bininci kez erişebilmeyi dileyen Kate, "Soruşturmalarıyla ilgiliyse polis bu ayrıntıları yayınlayabilir," dedi. 'Anna bir sosyal hizmet görevlisiydi. Varsayımlarda bulunmak istemem ama zengin olmadığını tahmin ediyorum. Kirby Cane Walk da nezih bir bölge.

"Ama bir belediye arazisinden bir mil ötede," dedi Tristan. "Gregory'nin söyledikleri seni gerçekten yaktı mı?

Başını salladı. 'Ben bir belediye sitesinden geliyorum, bana atılan bu tür şeylerle çok karşılaştım. Çok sayıda çürük elma olabileceğini biliyorum ama hepimiz kötü değiliz.

"Katılıyorum. Ama kabul etmelisiniz ki, Coldharbour'daki bu arazi kabaysa, bunu oradan biri yapmış olabilir.

"Gregory, Anna'nın cesedini bulduğunda kapıların kilitli olduğunu ama alarmların devre dışı bırakıldığını söyledi. Bir güvenlik sistemini sırf bir yabancıyı içeri almak için mi kurmuş? Birinin sadece görünüşüne bakarak bir belediye binasından geldiğini söyleyebilir misiniz?" dedi Tristan. 'Ve devamızdan uzaklaşıyor muyuz? Bunun Charlie ile ne ilgisi var?'

"Jean'le bir bağlantı var," dedi Kate. Çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı. "Onu arayacağım. Telefonu hoparlöre aldı ve çevirdi. Jean birkaç kez çaldıktan sonra telefona cevap verdi. Yağmur şimdi ön cama sertçe iniyordu ve cam buğulanmıştı.

"Tamam mı, aşkım? dedi Jean. "Sadece seni ve nasıl gittiğini düşünüyordum.

"Jean, ben sadece Tristan'la birlikteyim," dedi Kate. Ona Kirby Cane Walk'ta geçirdikleri sabahı kısaca anlattı. "Anna Treadwell'in de koruyucu aile olarak kayıtlı olduğunu biliyor muydunuz?

'Hayır, ben yapmadım,' dedi Jean. 'Ama bu bana daha mantıklı geliyor. Tuhaf biriydi. Çok robotik ve dikkati dağınıktı.

Charlie'den sağlıksız bir şekilde hoşlanıyordu. Ben ona kaşınan rahim diyordum.

'Kaşınan rahim. Yani bu sosyal hizmet görevlisi bir çocuk mu istiyordu?" dedi Kate.

Evet, hem de sıradan bir çocuk değil. Dediğim gibi, sanırım Charlie'yi o istedi. Her neyse, bunca zaman sonra o sosyal hizmet görevlisinin Charlie ile ne ilgisi var? Zorlu bۆlgelerden kaç kişinin sosyal hizmet görevlileri tarafından rahatsız edildiğini biliyor musun?

'Bize Anna Treadwell hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Sizi dairenizde ne sıklıkla ziyaret ederdi?" diye sordu Tristan. Bir duraklama oldu.

"İlk seferinde tek başımaydım. Becky ve Joel Charlie'yle uzaktayken.

"Ona ne söyledin?

"Birinin telefon hattını arayarak tesisteki bir çocukla ilgili bir güvenlik sorunu olduğunu bildirdiğini söyledi. Bunun gibi süslü bir dil kullandı. Arayanın bir komşu olduğunu söyledi ve sonra üst kattaki Helen olduğunu anladım. Ona bu koruma sorunu yaşandığında dairemde hiç çocuk olmadığını söyledim.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Kate.

"Yelkenlerinin rüzgarının kesilmesinden hoşlanmadı. Geri geleceğini söyledi, birkaç gün sonra da geldi. Becky ve Charlie ile birlikte oturma odasıındaydık ve Postacı Pat'i izliyorduk. O güzel günlerden biriydi. Ev temizdi, hepimiz sessiz ve mutlu bir şekilde televizyon izliyorduk. Kapıyı yumrukladı ve içeri girmek için çok ısrar etti. Onu içeri aldım ve gidip Charlie'yi Becky'nin kucağından aldı! Sormadan ya da öyle bir şey yapmadan. Becky'nin ona vurmasını engellemek zorunda kaldım. Charlie ağlamaya başladı ve her zaman hatırlayacağım gibi, bu Anna denen kadın onunla alçak sesle konuşmaya başladı, ona göz kulak olacağını ve tehlikede olmadığından emin olacağını söyledi. Ve eğer isterse onunla ilgilenebileceğini söyledi. Ürkütücüydü. Charlie'yi kadının yanından uzaklaştırdım çünkü çok üzgündü ve sonra kadından gitmesini istedik.

"Anna Treadwell'i tekrar gördün mü?"

"Evet. Sonraki birkaç hafta boyunca birkaç kez daha geldi. Tuhaf, mesai saatleri dışında da. Bir keresinde Pazar sabahı 6'da, bir diğerinde Cuma günü gece 11'de. Bizi sarhoşken ya da gürültü yaparken yakalamaya çalışıyordu, bilemiyorum. Başka bir sefer de bizi süpermarkete kadar takip etti, Becky ve ben Charlie ile birlikte. Bisküvi reyonunda yanımıza geldi ve Charlie'yi arabadan almaya çalıştı. Charlie ondan hoşlanmadı ve ağlamaya başladı.

Tristan, "Anna Treadwell hiç sosyal hizmetlere resmi bir rapor sundu mu?" diye sordu.

"Tanrı bilir. Anna komşum Helen'in onu tekrar aradığını söyledi ama sanırım yalan söylüyordu. Etrafta dolaştım ve Helen'le konuştum.

"Numarası sende var mı?" diye sordu Kate.

Helen'in mi? Bir yerlerde bildiğime eminim ama bunun sana bir faydası olmaz. O öldü. Birkaç yıl önce bir araba kazasında başı koptu ve bu daha iyi bir insanın başına gelemezdi. Burada haddimi aşarak konuştuğumu biliyorum ama komşumuz olarak onunla sorundan başka bir şey yaşamadık. Spor olsun diye kötü davranırdı. Size söylüyorum, kocası Alan'dan daha mutlu bir dul görmedim.

"Jean, kulağa garip geldiğini biliyorum ama sence bu Anna Treadwell'in Charlie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Kate. Telefonun ucunda uzun bir sessizlik oldu.

'Ne? Hayır... Hayır. Bu iki şeyi asla bir araya getiremezdim,' dedi.

'Anna'nın Charlie kaybolmadan birkaç ay önce olay yerine geldiğini söylemişsiniz. Tam olarak ne zaman?' diye sordu Tristan.

'Sanırım her şey Şubat-Mart aylarında oldu. Bir düşünmem lazım. Evet, Becky ve Joel Şubat ayında Charlie'yle birlikte Center Parcs'a gittiler çünkü daha ucuzdu. Ama hayır, o sırada olay yerinden ayrılmıştı. Charlie kaybolduğunda Haziran ayıydı ve Anna çoktan gitmişti. Ben her zaman

Bizi hiçbir Şeye ikna edemeyeceğini varsayarak başka bir çocuğa geçti.

'Anna'yı sosyal hizmetlere ihbar ettiniz mi? Ćünkü bu kulađa hią profesyonelce gelmiyor," dedi Kate. Jean'in kuru bir kahkaha attıđını duydular.

"Dün de söylediğim gibi, siz yetkilileri muhtemelen farklı görüyorsunuz ama benim geldiğim yerde başınız belaya girdiğinde arayacağınız son kiŐiler onlar olur. Ve benim dairem Coldharbour bölgesinde. Polisin gelmeye zahmet etmediği türden bir yer.

Tristan gözlerini kocaman açarak Kate'e baktı. Anna'nın evinin arkasındaki aynı belediye arazisiydi.

OceanofPDF.com

Okehampton, Declan Connoly'nin yaşadığı Gidleigh'e sadece sekiz mil uzaklıktaydı, bu yüzden Kate ve Tristan zamanlarını akıllıca kullanmaya ve onu ziyaret etmeye karar verdiler.

Kate, Dartmoor'un kenarında yer alan ve ormanlık alanla çevrili Gidleigh'e hiç gitmemişti. Arabayla köye girdiklerinde, bir çay bahçesinin önündeki çimenlik, yürüyüş giysileri içinde oturmuş, içeceklerini yudumlayan ve pasta yiyen insanlarla doluydu. Tristan GPS'ine baktı ve köyün yeşil alanından farklı yönlere giden üç dolambaçlı yol gördü.

'İşaretlenmemiş bir yolda yaşıyor gibi görünüyor ama hangisinden gitmemiz gerektiğini göremiyorum,' dedi.

"Hadi ona soralım," dedi Kate, köyün posta kutusunu açmakta olan bir postacıyı fark ederek.

"Affedersiniz. Zieger Cottage'ı mı arıyoruz?" dedi ve Tristan yaklaştığında camı indirdi. "Declan adında bir adam

-

"Declan Connoly?" dedi postacı, posta kutusundan bir deste zarf çıkarıp çantasına doldururken gözlerini kısarak.

"Evet.

Kate'e kilise mezarlığının yanındaki bir grup ağacın kısmen kapattığı bir yolu tarif etti.

"Eğer bir yol ayrımına gelersen, çok uzaklaşmışsın demektir," dedi. Kate ona teğekkür etti ve yeğil alanın boğ tarafında kroket oynayan bir grup çocuğun yanından geçip gittiler. Yol köyden dik bir şekilde yukarı çıkıyordu ve Dartmoor'un manzarası muhteşemdi. İlerideki vadide yer alan birkaç küçük çiftliği görebiliyorlardı. Yol tekrar alçalmaya başladığında, kendilerini iki yanında yüksek, kuru taş duvarlar olan bir ağaç tünelinin içinde buldular. Duvardaki bir kapıya geldiler ve tiz bir inleme sesi duydular.

Zieger Kulübesi, çatı kiremitleri eksik ve duvarları çakıl taşlarıyla örülmüş, harap bir evdi. Yoldan geriye çekilmişti ve etrafı kuru taş duvarlarla çevrili geniş bir arazisi vardı. Hırpalanmış beyaz bir minibüs evin önüne park edilmişti ve tekerlekleri yarıya kadar geniş bir çamur yığınının içine gömülmüştü. Birkaç metre ötede bir çekici park etmiş, yarı batık minibüsün kaputuna bir vinç kablosu bağlamıştı. Koyu gri saçlarını ince bir at kuyruğuyla arkadan bağlamış sert yüzlü bir kadın, minibüse doğru bir yürüyüş yolu oluşturmak için bir sıra tahta kalas topluyordu. Kırmızı yüzlü, iri, sulu mavi gözlü, yabani saçlı bir adam çekicinin içinde motoru çalıştırıyordu. Gürültüden Kate ve Tristan'ın geldiğini fark etmemişlerdi.

"Declan mı o?" diye sordu Tristan.

"Evet, onu gazete haberlerinden tanıyorum," dedi Kate.

Arabayı bırakıp geniş çiftlik kapısına gittiler ve bir an kamyonetin yumuşak toprakta hızla ilerleyişini izlediler. Kamyonet uzun kablonun ucunda sallanıyordu ama tekerlekleri hızla sıkışmış görünüyordu. Sonra bir yalpalama ile halat koptu ve kamyon geriye doğru fırladı. Adam frene bastı.

"Cherry. Cherry!" diye bağırdı. Kız başını kaldırdı ve adam motoru kapattı. Adam kamyonundan fırlayarak ona doğru geldi. İri yapılydı, kirli bir şort ve tişört giymişti.

gömlek ve wellington botları. "Kablolu yayını izlemen gerekiyordu!"

"Lanet olası kablolu yayını izliyordum, Dec!" diye bağırdı. Tahtaları yere attı ve çamurlu pantolonunun ceplerine uzanarak bir paket sigara çıkardı.

'Hayır, değildin. Kilometrelerce uzaktaydın!'

'Keşke kilometrelerce uzakta olsaydım. Bir sigaraya ihtiyacım var.'

"Hayır, tahta üzerinde yürüyecek ve o lanet kabloyu yeniden takacaksın.

"Sigara içiyorum! Sigarayı ağzına götürdü ve uzun bir kibrit kutusu çıkardı. Bir tanesini çıkarken Declan ona ulaştı. Sigarayı ağzından aldı ve çamurun içine fırlattı. Kadın itiraz edecek oldu ama o sırada ikisi de Kate ve Tristan'ı fark etti ve Declan neredeyse komik bir şekilde iki kez baktı.

"Ne istiyorsun?" dedi.

'Alo, Declan? Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Kate. Declan Çortunu yukarı sıyırdı ve çamurlu ayakkabılarıyla kayarak yanlarına geldi. Çenesini kaldırdı ve Kate onun duruşundan biraz endişe duydu. Kavg yapmak istiyordu. Cherry hâlâ kibrit kutusunu tutuyor ve ağzı hafifçe açık bir şekilde onlara bakıyordu.

Kate özel dedektif olduklarını ve onları Jean'in tuttuğunu açıkladı. Cherry kapıda onlara katıldı ve ağzı hâlâ hafifçe açık olduğu halde iki sigara yakıp birini Declan'a uzattı. Kate, Charlie Julings'in kayboluşunu araştırdıklarını söyleyince Declan gözlerini devirdi.

'Tanrı aşkına. Bunun için zamanım yok,' dedi.

"Charlie'nin kaybolduğu gece hakkında size bazı sorular sormak istiyoruz-" diye başladı Kate.

"Kayıp mı oldu?" dedi Declan. 'Charlie kaybolmadı, Jean ona göz kulak olmadı ve o da nehre ya da Quaker'lara düştü. Mahkeme sonunda böyle karar vermedi mi?

'Mahkeme Jean'a Charlie'nin öldüğüne dair bir karar verdi. Ölüm nedeni hakkında bir karar vermediler," dedi Tristan ilk kez konuşarak. Declan sigarasından bir nefes çekti.

"Bu senin oğlun mu?" dedi, yanan sigarasıyla Tristan'ı göstererek.

'Hayır, biz birlikte çalışıyoruz,' dedi Tristan. "Ah. Doğru," dedi Declan alaycı bir ifadeyle. "Ajansımızda birlikte çalışıyoruz.

'Birlikte çalışın. "Ajansınız". İkinizin de buraya gelip bana aptalca sorular soracak kadar vaktiniz varsa, çok fazla işiniz olamaz.

"Peki söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğiz?" dedi Cherry, onlara bakarak. "Kimliğiniz var mı? Kate kartvizitlerinden birini buldu ve ona uzattı. O da baktı ve Declan'a verdi.

'Kate Marshall Dedektiflik Bürosu,' diye okudu. "Hanginiz Kate?

Kate gözlerini devirdi.

"Öyleyim. "Güzel çocuk kim?

"Ben Tristan Harper. Ajansın ortağım. Kate, Tristan'ın göğsünü kabarttığını ve Declan'ın karşısına dikildiğini görebiliyordu.

"Size Jean Julings ile ilişkinizi sorabilir miyiz?" dedi Kate, durumu yumuşatmak istercesine.

'Jean Julings ile hiçbir ilişkisi yok,' diye çıkıştı Cherry.

Evet. Ve burada çok meşgulüz. Bu minibüs hurda olarak bile bir servet değerinde ve gördüğünüz gibi, bu küçük Quaker'daki Charlie ile aynı yoldan gitmek üzere.

"Quaker mı?" diye sordu Kate. "Peki Charlie hakkında ne demek istiyorsun?

Declan Tristan'a baktı.

"Yerel konuşuyorsun. Ona Quaker'ın ne olduğunu söyle, dini bir şey değil.

"Burası bataklık bir arazi," dedi Tristan. Declan sigarasından bir nefes daha çekti. 'Eğer bu konuda ne düşündüğümü bilmek istiyorsan

Charlie, onu öldüren nehir değildi. Kamp alanının yakınındaki Quaker'lardan biriydi.

"Şeytan Yolu," dedi Kate.

Evet. Yerin etrafında her türlü kötü Quaker ve Feather var... bataklık arazinin diğer adı. Ve eğer derin bir bataklığa düşersen, bir daha asla görünmezsin. Ben de öyle düşünüyorum. Polis onu bulmak için köpekleri kullandı ve köpekler onları nehre götürdü. Charlie suya indi ve sonra tökezleyerek bataklığa düştü.

"Ama kaybolduğu gece nehir kabarmıştı," dedi Kate.

"Sonra düştü," dedi Declan omuz silkerek. 'Dinle, o küçük herifi severdim ama kaybolmasıyla hiçbir ilgim yoktu. Bu bir kazaydı.

Tristan, 'Polis arabanızda Charlie'nin kanını buldu,' dedi.

"Kaybolmadan birkaç hafta önce onu Jean'le birlikte gezmeye götürmüştüm ve bir oyun parkında cam bir şeyle kendini kesmişti. Becky bu konuda bana kefil oldu. Bak. O gece sarhoştum ve arabam bir çukura düştü. Polis beni sorguladı ama sonra olayla hiçbir ilgim olmadığını anladılar. Beni suçlamak için hiçbir gerekçeleri yoktu. Dava kapandı ve Jean mahkemeye başvurup ölüm kararı aldırarak davayı fiilen kapattı. Bir cenaze töreni düzenlediler. Boş bir tabut gömdüler.'

Sigara izmaritini düşürdü ve botuyla yere attı.

"Size Anna Treadwell adında bir kadın hakkında soru sorabilir miyim?" diye sordu Kate.

"Kim o?" diye tersledi Cherry, Declan'a dönerek.

"Kim bilir," dedi Declan, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Kim o?"

"Charlie için endişelenen bir sosyal hizmet görevlisiydi," dedi Kate.

"Tanıdığım kadınların çoğunun çocuğu var ve hepsinin kapısını sosyal hizmetler çalıyor.

Cherry, "Hiçbir zaman sosyal hizmetler kapımı çalmadı," dedi.

"Sadece bir çocuğun vardı. Büyük piç yavruları olan fahişeler bununla başa çıkamazlar ve sonra sosyal yardım devreye girer.

"Ve benim Todd'um iyi bir delikanlıdır," dedi Cherry. "Duydun mu?" diye tekrarladı Kate'e.

"Şeytan Yolu yakınlarında bahsettiğiniz bataklık arazi nerede?" diye sordu Kate.

"Haritaya bak!" dedi. "Devam etmeliyiz. Başka bir şey söylemeden çamurlu alana geri döndü. Tahtaları topladı ve minibüse doğru bir yol açmaya başladı. Cherry dudak büktü ve kartvizitlerini kapının üzerine fırlattı. Sonra da Declan'a yardım etmeye gitti.

Kate ve Tristan arabaya döndüler.

"Bataklık arazi, Quakers ve Feathers," dedi Kate. "Charlie'nin bataklıkta boğulduğunu düşünüyor.

Tristan, "Kırlardaki bataklık arazide kaç kişinin boğulduğunu biliyor musun?" dedi.

"Tam rakamları bilmiyorum ama yıllar içinde çok fazla olduğunu tahmin ediyorum," diye tersledi. Kate derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bu senin için değildi.

"Sorun değil. Kendinden o kadar emin ki. Beni kendisine inandırdı," dedi Tristan. Declan ve Cherry'nin tahta kalasları çamurun üzerinden minibüse yerleştirme konusundaki tartışmalarına baktılar.

'Hadi şu davada çalışan polis memuru Lewis'le konuşalım. Charlie'nin kaybolmasıyla ilgili soruşturma sırasında olan biten her şeyi duymak istiyorum,' dedi Kate motoru çalıştırarak.

OceanofPDF.com

Kate ve Tristan ertesi gün ayrılmaya karar verdiler. Tristan, Lewis Tate ile Plymouth'ta buluşmayı ayarladı ve Kate ofiste kalıp dava detaylarını güncellemeyi tercih etti.

Tristan saat dokuzda yola çıktı ve saat on birdeki buluşmasına tam zamanında yetişti. Lewis liman bölgesinde The Ship adında bir pub seçmişti. Tristan birkaç dakika uzaklıkta bir park yeri buldu ve yine de erken geldi. Pub on bire kadar açık değildi, bu yüzden dışarıda doğrudan liman duvarına ve denize bakan bir banka oturdu.

Kısa, ağarmış sarı saçlı, gözleri yaşlı genç bir kadın, bir teslimat kamyonu geldiği sırada liman yolunu hortumla yıkıyordu.

Lewis Tate bir süre sonra kamyonun yan tarafında belirdi. Tristan Lewis'in kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etti. Temiz tıraşlı yüzü ve omuzlarına kadar inen mürekkep siyahı saçlarıyla uzun boylu ve sırim gibiydi. Yüzü tebeşir beyazı ve zayıftı ama çarpıcı kahverengi gözleri yüz hatlarını yumuşatıyordu. Bol bir kot pantolon, beyaz spor ayakkabılar ve önünde Versace logosu olan kırmızı bir tişört giymişti.

"Pekâlâ dostum, sen Tristan mısın?" diye sordu. Adımlarında bir çalım vardı ve bir parça Cockney aksanıyla konuşuyordu.

"Evet. Merhaba," dedi Tristan banktan kalkarak. Tokalaşmak için elini uzattı ama Lewis görmezden geldi. Baktı

"Parayı aldın mı?" diye sordu. Tristan onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu.

"Evet.

"Görebilir miyim?

Tristan şortunun arka cebinden içinde yirmi sterlinlik beş banknot bulunan zarfı çıkarıp uzattı. Lewis içindekileri kontrol etti.

"İçkileri de sen mi ısmarlıyorsun?" diye ekledi, keskin bakışlarını ona dikerek.

"Tabii ki.

Çelimsiz yüzünde bir gülümseme belirdi ve Tristan'ın sırtına bir tokat attı.

Harika. Bana ne istersen sor. Hadi içeri geçelim. Bir bira için boğuluyorum.'

Bir bira, diye düşündü Tristan. Saat daha sabahın on biri. İçeri girdiklerinde ev sahibesi kapıları yeni açıyordu. Alçak tavanlı, ahşap ve at pirinçleriyle dolu eski moda bir meyhaneydi.

Lewis iki parmak Jameson viskisi ile Guinness istedi. Tristan bir cappuccino sipariş edecekti ama viskisiz bir bardak Guinness istedi. Elinde alışveriş poşetleriyle gelip barın sonunda oturan çiçek bozuğu görünümlü bir adam dışında bardaki tek insan onlardı. İçkilerini pencerenin yanındaki köşeye götürdüler. Lewis viskisini bir dikişte içti ve ardından birasını uzun uzun çekti. Havadan sudan konuştular ve sonra Tristan Lewis'in polisten ayrılma koşullarını sordu.

'Herkes bu işin içindeydi, herkes. Ele geçirdiğimiz uyuşturucu zulasına dalan o kadar çok memur vardı ki,' diyor Lewis. 'Ben sadece yakalanacak kadar aptaldım. Ve unutmayın," dedi, parmak boğumuna kadar egemen bir yüzüğün yerleştirildiği işaret parmağını kaldırarak. 'Uyuşturucuyu asla satmazdım, ne yetişkinlere ne de çocuklara, pek çok polis gibi. Sadece kişisel kullanım içindi. Birasından bir yudum daha aldı ve üst dudağını elinin tersiyle sildi.

elini. 'Her neyse, polislik işini özlemiyorum. Ayrıldığımda çok fazla politik olmaya başlamıştı. Üniformayı ve rozeti özlüyorum. Ve çok fazla kadınla birlikte oldum. İnanamazsın. Tristan başını salladı. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır, bekâрім," dedi Tristan. Bir yanı yakın zamanda bir erkek arkadaşı olduğunu söylemek istiyordu. Ama Lewis'in onların birlikte iki heteroseksüel erkek olduklarını varsaydığını düşünüyordu. Lewis'in homofobik olduğunu düşünmüyordu ama bunu ona söylemek konuşmanın dinamiğini değiştirebilirdi ve Lewis'in güvenini kazanması gerekiyordu. "Kız arkadaşın var mı?"

'Hayır, eski bir karım var. O da çok pahalı. Kızımız için ona nafaka veriyorum ama sanırım kaltak bu parayı sadece sigara ve tekilaya harcıyor. Onunla hiç evlenmemeliydim. Ailesinin genetiğine dikkat etmeliydim. Tristan ırkçı bir şey söyleyecek diye panikledi ama Lewis devam etti: 'Bir kızla ciddi düşünmeye başladığınızda, her zaman annesini kontrol edin. Çünkü, onda dokuz ihtimalle, o kızın dönüşeceği kişi odur," dedi ve yüzüğün olduğu parmağını tekrar kaldırdı.

"Annesi nasıl biri?"

"Şöyle söyleyelim. Jabba the Hutt'ı bir süper model gibi gösteriyor.'

Tristan güldü. Sessizlik oldu ve pencereden dışarı, liman duvarına baktılar.

"Peki, özel dedektiflik işini seviyor musun?" diye sordu Lewis. 'Evet. Zor bir iş. Sadece birkaç yıldır bu işi yapıyorum.

Yıllardır. Ve her zaman iş başında öğreniyorum.

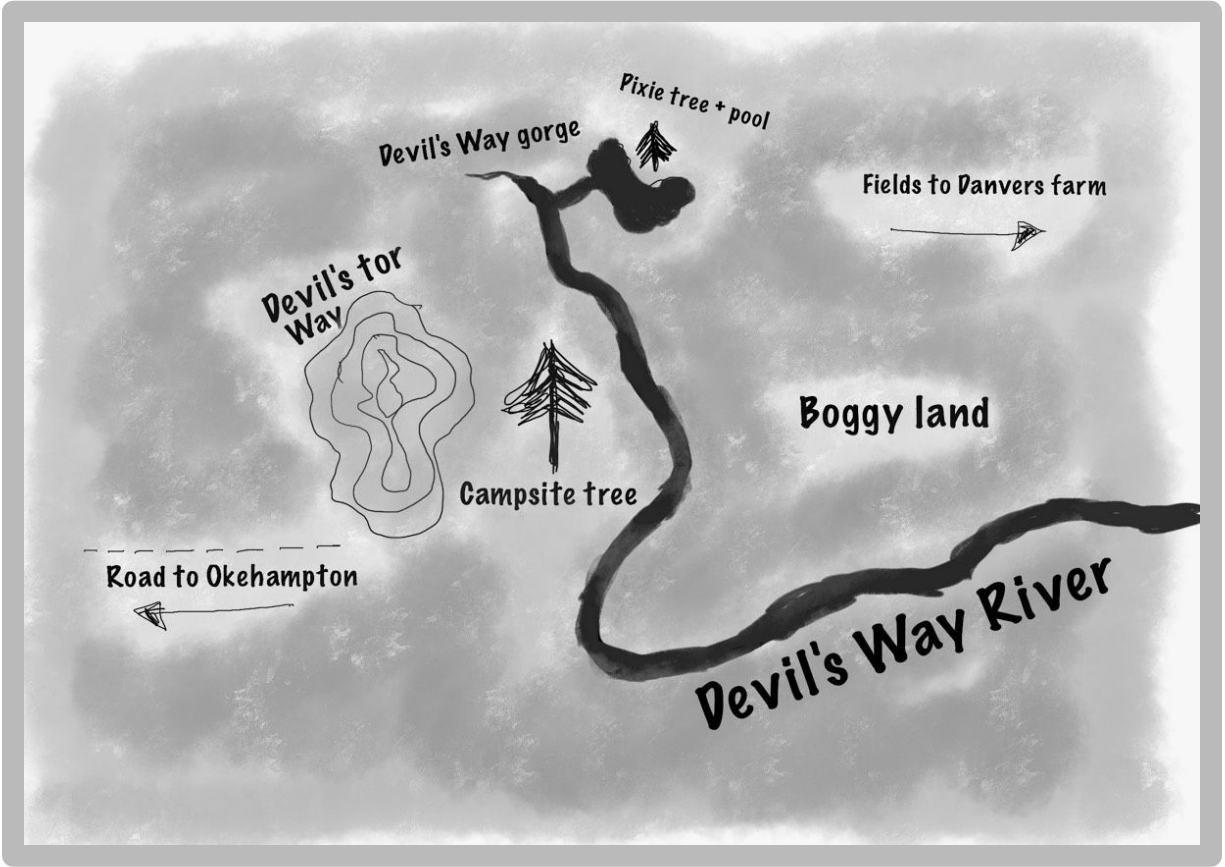
Lewis eğildi ve masanın ortasındaki tencerenin içindeki küçük şeker keseleriyle oynamaya başladı.

'Bunu yapmayı düşündüm ama sabrım yok. Ve içkiyi severim. Charlie Julings benim ilk ve tek gerçek "kayıp" çocuk vakamdı. Çocuğu birkaç saat sonra bulduğumuz birkaç vakaya daha karıştım. Öylece dolaşmaya çıkmıştı. Diğerleri ise bir babanın

Çocuğu kaçırdı ve ertesi gün İskoçya'da bir daireye kadar izini sürdük.

Birasını bitirdi ve boş bardağı Tristan'a uzattı. "Ben bir tane daha alacağım, içkisiz.

Tristan bardan döndüğünde Lewis'in masasında bir kâğıt parçası vardı. Şeytan Yolu Tor'unun ve çevresindeki manzaranın elle çizilmiş bir haritasıydı. Tristan bardakları bıraktı ve şeker, tuz ve karabiberi yoldan çekti.



'Tamam, Charlie Julings'in çadırını kurduğu ağacın yanındaki Devil's Way Tor'u görebilirsiniz. Nehir, ağacın yanından geçide ve Şeytan Yolu obruğuna doğru akıyor,' dedi Lewis, taze birasından bir yudum alarak. "Oraya hiç gittin mi?

'Evet, birkaç gün önce,' dedi Tristan.

"İlk teorimiz Charlie'nin çadırını ağacın altında bıraktığı ve nehre gidip düşmüş olabileceğiydi.

"Ailesinin çadırı bu kadar yakınken neden nehre gitmiş olabilir?" diye sordu Tristan. Lewis omuz silkti.

Aynen öyle. Ama nehir teorisine göre, büyükanne bir gün önce suyun alçak olduğunu, kürek çektiklerini söylüyor. Ama sonra, gece boyunca su seviyesi aniden yükselmiş. Meteoroloji'den kontrol ettik. Nehrin ilerisinde, birkaç mil ötedeki dağlarda büyük bir fırtına varmış. Haritanın kenarını gösterdi. 'Yağmur suları tepelerden aşağıya, Şeytan Yolu nehrine taşı. Charlie karanlıkta nehre inmiş olsaydı, birkaç saat önceki pırıl pırıl küçük akıntıdan çok farklı görünürdü. Eğer içine düşseydi, nehrin aşağısındaki vadiye ve obruğa doğru sürüklenebilirdi.

"Bir ızgara var-

"-Deliğin üzerini örtüyordu, evet, ama fırtınadan sonra su seviyesi ızgaradan bir metre daha yüksekti. Çocuk kolayca suya kapılmış olabilir. Bir başka teori de, eğer nehre gitmediyse, çadırından çıkıp Okehampton'a doğru yola çıkmış olabileceği, ancak birilerinin onu yakalamış ya da görmüş olabileceği yönünde. Yol toprak bir patika ama yolun büyük bir kısmı kuru taş duvarlarla çevrili. Bu da bize kamp yaptıkları arazinin geri kalanını bırakıyor. Şu bataklık alanı görüyor musunuz? Nehir boyunca on dakikalık bir yürüyüşle vadiden diğer yöne doğru ilerliyoruz. İğrenç bir bataklık arazisi. Charlie o yöne doğru gitmiş olsaydı, bataklık arazide mahvolabilirdi. Arama ekipleri oraya gitti ve uzun sopalarla etrafı kazarak nehir boyunca bu bataklık arazinin kenarlarını sistematik bir şekilde aradı. Hiçbir şey bulamadılar.

"Bataklık araziye kontrol etmek için tarayıcı ya da başka bir şey kullandınız mı?" diye sordu Tristan.

"Ne demek tarayıcılar?

"Sondalar mı yoksa manyetik tarayıcılar mı?

"Yere nüfuz eden radar mı demek istiyorsun?" "Evet," dedi Tristan.

"Hayır. Tüm arama köpeklerimizi görevlendirdik; kadavra ve arama kurtarma. Charlie'nin kokusunu diğer yöne, bataklık araziye doğru giderken alamadılar. Ancak Charlie'nin kokusunu Şeytan Yolu geçidine yakın nehir kıyısı boyunca tespit ettiler.

"Buradaki ne, Peri Ağacı mı?" diye sordu Tristan, haritada bir havuzla çevrili daha küçük bir ağacın çizildiği yeri görerek.

"Nehrin vadiye doğru kıvrıldığı yerde küçük bir çatal var ve dar bir kol diğer yöne doğru akıyor.

"Onu görmedik. Her taraf büyümüştü."

"Tamam, bu akarsu neredeyse hiçbir şey değil, küçük bir damlacık, ama çalılıkların arasından aşağı iniyor ve Peri Ağacı dedikleri, adakların sunulduğu eski bir ağacın yanında bir havuz oluşturuyor.

"Adak mı? İnsanların sağlık adamak ya da dilek tutmak için kumaş parçalarını bağladıkları ağaçları mı kastediyorsunuz?

Lewis başını salladı.

"Evet, bunun pagan diniyle çok ilgisi var.

"Tamam. Ama Charlie'nin kokusunun nehrin diğer tarafında durduğunu söylemişsiniz? Bu da nehre düştüğü teorisini doğurdu.

"Evet.

"Bu da ne? Tristan, altında "Danvers Çiftliği'ne giden tarlalar" yazan bir oku göstererek ekledi.

"Danvers Çiftliği, bozkırın birkaç mil ötesinde küçük bir çiftlik. Orayı kontrol ettik. Orada yaşayan çift biraz tuhaftı. Evi aramak istedik ve bize izin verdiler, ama tedirgindiler. Gerçek bir ipucuydu."

"Arama ne zaman oldu? Hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Tristan, Ade'in bundan bahsetmediğini düşünerek.

"En fazla bir gün sonra.

"23 Haziran mı?

Evet. Charlie 22 Haziran'ın erken saatlerinde kayboldu. Ve ertesi gün oldu. Ulusal Park gönüllülerle birlikte büyük bir açık hava araması düzenledi. Köpekleri çağırdık, sonra arama alanını genişlettik ve Danvers Çiftliği'ne gittik.

Tristan, "Çift neden tuhaf ve tedirgindi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İçgüdülerim bana orada bir şeyler döndüğünü söyledi. Özellikle karısı çok kaypaktı, ama sonra tekrar, kocası oldukça heybetli bir adamdı. Belki de ondan ya da biz gittiğimizde yapacaklarından korkuyordu. Küçük bir bebekleri vardı. Büfenin üzerinde onun resimleri vardı, hatırlıyorum, ama büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte olduğunu söylediler. Arabaları da çok kötü durumdaydı.

"Ne şekilde?

"Çiftçiydiler. Bir traktörleri ve eski bir arabaları vardı, ki bu arabaları pek çok yerel çiftçi arazilerinde dolaşmak için kullanır. "İyi" arabaları çamur içindeydi. Adam eski arabanın bozulduğunu, bu yüzden diğerini kullanmak zorunda kaldıklarını söyledi. Lewis elinin tersiyle itti. 'Bilmiyorum. Hiçbir şey bulamadık, her yeri baştan aşağı aradık ve tam işimiz bittiğinde köpekler Charlie'nin kokusunu nehre kadar takip ettiklerini ve orada durduklarını telsizle bildirdiler. Bilemiyorum. O bölgede bir sürü tuhaf insan var. Pek dışarı çıkmayan insanlar. Çiftlikten ayrıldık ve o zaman Charlie'nin düştüğü teorisi üzerinde çalışmaya başladık. Büyükannenin erkek arkadaşı Declan Connolly de şüpheliler arasındaydı.

"Charlie Julings'e ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Tristan.

'Emniyetten hem kadavra köpekleri hem de narkotik köpekleriyle çok çalıştım ve nadiren yanılırlar. Bence Charlie nehre düştü ve bir daha görülmemek üzere vadiden aşağıya, obruğun içine çekildi.

Kate günler sonra ilk kez iyi uyudu ve sabah 9'da uyandı. Yüzmeye gitmeyi düşündü ve mutfak kapısına kadar geldi ama son anda vazgeçti. Kırılan dalgalara adım atma düşüncesi onu korku ve dehetle doldurdu.

Kendini başarısız hissederek biraz çay ve tost yaptı ve dizüstü bilgisayarıyla oturma odasına oturdu. Google'ı açtı ve nereden başlayacağını merak ederek bir süre arama çubuğuna baktı.

İnternet Kate'i her zaman büyülemişti. Her türlü tuhaf yere girmek mümkündü. Bunu kanepelerin arkasını aramaya benzetirdi. İnsanların geride ne bıraktığını asla bilemezsiniz.

Anna Treadwell hakkında daha fazla bilgi edinmeye odaklanmaya karar verdi ama grne göre Anna'nın hiç sosyal medyası olmamıştı, Facebook ya da Twitter'ı yoktu ya da varsa bile kapatılmıştı. Google aramasında ismiyle birlikte bir resim çıktı, sosyal hizmet görevlisi kimlik kartından alınmış oldukça çirkin bir yakın çekim fotoğraf. Anna'nın geniş bir yüzü, yüksek bir alnı ve güçlü bir çenesi vardı. Mavi gözleri delici ve birbirine yakındı. Kimlik fotoğrafında alnı kamera flaşından dolayı parlıyordu, koyu renk saçları arkadan bağlanmıştı ve birkaç teli dökülerek başının etrafında kestane kahverengisi hafif bir taç oluşturmuştu.

Kate fotoğraf üzerinde tersine görsel arama yaptı ama hiçbir şey çıkmadı. Daha sonra, Anna Treadwell'in cenazesinin 23 Ekim 2007'de Exeter Mezarlığı'nda yapılacağını belirten, resimsiz küçük bir ölüm ilanı buldu. Cenaze kaldırılana kadar ölümünün üzerinden birkaç ay geçmiş olmalıydı. Altındaki metinde şöyle yazıyordu:

Anna'nın dileği çiçek bırakılmamasıdır. Hayırsever
bağışlar şu yolla yapılabilir
Maureen.Cook@cranboroughwriters.com

Google'da "Maureen Cook Cranborough Writers" diye arattı ve Scrabble taşlarıyla yazılmış 'Cranborough Writers Group' kelimelerinin bulunduğu oldukça sevimsiz bir web sitesi buldu. Grubun iki haftada bir Okehampton'a yakın küçük bir kasaba olan Cranborough'daki bir toplum merkezinde toplandığı yazıyordu. Kate grubun son antoloji koleksiyonunun ayrıntılarına tıkladı. Antolojinin adı The Seven'dı ve web sitesinde grubun yedi kısa öyküden oluşan çalışmasının yayınlanmış versiyonunu tanıtan kendi sayfası vardı.

Antolojinin kapağı amatörce görünüyordu. Siyah zemin üzerine daktilo yazısıyla "Yedi" yazılmıştı. Altta, siluet halinde parlayan yedi insan figürü, kollarını açmış bir şekilde aynı hizada duruyordu. Kapak resminin altında ise şöyle yazıyordu:

Entrika, hareket ve hayret uyandıracak yedi karanlık hikaye.

Genç bir anne gitmesine izin vermek zorunda...

Bir bahçe kulübesindeki gizli bir kutu, dehşet verici yeni bir dünyanın kapısını açar...

Uzun zamandır görmediği bir arkadaşı, yaşlı bir beyefendinin kapısında belirir ve onun en kötü kâbusu olur...

Bir bungee jumping kazası, çorabında çakı saklayan bir adama kadar uzanıyor...

Evli ve eşcinsel bir çiftin uykusu, geceleri yaşanan gizemli sarsıntılarla bölünür...

Ve çok daha fazlası!

YEDİ'yi deneyimlemeye hazır mısınız?

THE SEVEN'in kopyaları Abble Graphics Ltd RRP £14.99 aracılığıyla satın alınabilir.

Kate, Anna'nın antolojide yer alan yedi yazardan biri olmadığını fark etmişti ama Maureen Cook'un Anna'nın cenazesi için anma töreni düzenleyecek kadar yakın arkadaşı olması ilgisini çekmişti. Kate, Gregory'nin onlara anlattıklarını düşündü: Anna'nın hiç arkadaşı yoktu.

Kate, Maureen'in e-posta adresine kısa ve tarafsız bir mesaj göndererek eski bir yazı grubu üyesi hakkında onunla gizli olarak konuşup konuşamayacağını sordu.

Kate dikkatini tekrar Anna'ya çevirdi. Gazeteler cinayet hakkında "vahşi bir çekiç saldırısı" olmanın ötesinde pek bir şey söylemiyordu ama bunun hortlakların ilgisini çekebileceğini düşündü. Sonraki birkaç saat boyunca internette epey araştırma yapması gerekti ama sonunda birinin olay yeri fotoğraflarını yüklediği bir Reddit blogu buldu.

Kate bir polis memuru ve özel dedektif olarak çok şey görmüştü ama bu resimler midelerini bulandırıyordu. Anna'nın cesedi halının üzerinde, yapılmamış tek kişilik bir yatağın yanında yatıyordu. Duvar ve halı her yöne yayılan kan sıçramalarıyla kaplıydı. Çarşaf ve battaniyeler kana bulanmış ve yatağın ucunda toplanmıştı. Anna'nın sol bacağı havaya kalkmış ve çarşafın ucuna dolanmıştı. Anna

Yüzüstü yatıyordu ama kafası ve yüzü tanınmaz haldeydi, saldırının vahşeti böyleydi.

Reddit bloguna altı fotoğraf yüklendi ve diğer görüntüler Anna'nın cesedinden pencereye ve odadan dışarıya doğru uzanan kan sıçraması ve kanlı ayak izlerini gösteriyordu. Kate'i şaşırtan şey, iki ayak izi setinin işaretlenmiş ve numaralandırılmış olmasıydı. Fotoğraflara tekrar göz attığında, bu iki ayak izinin belirgin olduğunu ve güzergâhlarının giriş ve çıkış olarak işaretlendiğini gördü. Bunlar tesadüfi ayak izleri değildi. İçeri girip çıkan her kimse, kandan kaçınmak için cesedin etrafından dolaşmamıştı. Komşusu Gregory'ye bunu sormak için bir not aldı. Cesedi bulduğunda o da kana basmış mıydı?

Anna'nın yatak odası oldukça hüzünlüydü, minimal mobilyalar vardı. Son fotoğrafta, odanın köşesindeki makyaj masasının üzerindeki ayna, beyaz tulumlu bir olay yeri fotoğrafçısını yansıtıyordu. Anna görüntüyü yakınlaştırdığında adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Aynaya öyle bir açı verilmişti ki, yüzü hafifçe yandan çekilmiş ve yüzünün tamamını gösteriyordu. Kate bir süre fotoğrafa baktı. Fotoğrafı bilgisayarının masaüstüne sürükledi. Yakınlaştırdı, görüntüyü kırpı ve ardından netleştirdi, böylece adamın yüzünün resmi artık yakın plandaydı ve çok daha netti. Kate daha sonra Google Ters Görüntü'yü açtı, dosyayı içine attı ve arama tuşuna bastı.

Google'ın adamın yüzünü kullanarak benzer görselleri araması sadece bir dakika sürdü. Üç resimden oluşan bir tablo ortaya çıktı: ikisi Facebook'tan, aynı adamın bahçesinde bir barbekünün arkasında, maşa ile poz verirken ve çizgili bir önlük giyerken resmedildiği. Üçüncüsünde ise adamın fotoğrafı bir adli tıp dergisine verdiği röportajda kullanılmıştı.

"Bingo," dedi Kate. Adamın adı Bernard Crenshaw'dı. Bir süre düşündükten sonra ona kısa bir mesaj gönderdi.

Öğleden sonra Kate, Tristan'dan Lewis'le görüşmesinin bittiğini ve ofise döneceğini bildiren bir mesaj aldı. Sıcak bir gündü ve evinde klima yoktu. Kate sıcaklığın enerjisini tükettiğini hissediyordu; hala iştahsızdı ve ince bir tereyağı sürülmüş bir dilim tost yemek için kendini zorlaması gerekiyordu ve sadece antibiyotiklerini aldığı anda midesine bir şeyler koymasına gerektiği için yiyordu.

Saat üçü biraz geçte Kate evden çıktı ve yan taraftaki ofislerine gitti. Kamp alanı dükkânı girip çıkan insanlarla doluydu. Kate binanın yan tarafından ikinci kattaki ofislerine çıkan merdivenlere ulaştığında, dükkândan Çortlu, üstsüz iki genç sörfçü çıktı. İkisi de yakışıklıydı ve yirmili yaşlarda, omuz hizasında siyah saçları vardı.

"Hey, nasılsın?" dedi adamlardan biri. Amerikan aksanı vardı ve onu tanıyor gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Niyet ettiğinden biraz daha sert çıkmıştı. Sadece kamp alanından biri ona bir şey sormadan ofise gitmek istemişti.

Ben Dieter. Bu da Wolfgang. Seni suyun içinde bulduk,' dedi. Kate merdivenlerde durdu ve yüzünü adama döndü.

Bir an için genç adamlara baktı ve sonra yanaklarının utançtan kızardığını hissetti.

Kamp alanındaki dükkânın kapısı açılırken bir ses duyuldu ve ellerinde dondurmalarla yürüyüş kıyafetleri giymiş yağlı bir İngiliz çift dükkândan çıktı. Kate merdivenlerden aşağı indi ve onlar uzaklaşana kadar bekledi.

"Beni sudan çıkaran sen miydin?" dedi. "Evet. Başın gerçekten beladaydı," dedi Wolfgang. Onun çıplak Bacaklar beyaz kumla kaplıydı.

Kate'in aklına suyun içine sürüklendiği ve tekrar tekrar döndürüldüğü hissi geldi. Kolu ve yüzü deniz dibinde sıyrılırken duyduğu acı. Ve hayatının birkaç saniye içinde sona ereceği korkunç düşüncesi. Kate ellerini yüzüne götürdü. Bu iki güzel genç adam onun hayatını kurtarmıştı.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Dieter.

"Hayır," dedi Kate, artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hayatınızı kurtaran birine nasıl teşekkür edersiniz? Ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ellerini yüzünden çekti ve gözlerini sildi. Ona bakarken sessizdiler. "Özür dilerim. İkinizle de konuşmak, teşekkür etmek için gelmeliydim.

Bir anda göğsünden büyük bir hıçkırık yükseldi ve ağlamaya başladı. Çocuklar ne yapacaklarını bilemez bir halde etraflarına bakındılar.

"Orada ne var?" diye sordu Dieter.

"Ofisim," dedi Kate gözyaşları arasında. Her ikisi de bir kolundan tutup merdivenlerden ofise çıkmasına yardım ettiler. Ajansın ofis alanı Myra'nın oturma odasıydı ve hâlâ 1970'lerin desenli halısı duruyordu. Binanın arka tarafında boylu boyunca uzanan bir sıra pencere sahile bakıyordu. Dieter ve Wolfgang Kate'i odanın ortasındaki büyük masanın yanındaki bir koltuğa yönlendirdiler.

"Ona bir bardak su getir," dedi Dieter. Wolfgang küçük mutfağa giderken o da Kate'in yanına çömeldi.

"Hastanede olduğunu duyduk," dedi. Wolfgang bir bardak doldurup geri dönerek Kate'e uzatırken borulardaki su inledi.

"Evet. Ama ben iyiyim. İkinize de teşekkür ederim, iyi olacağım. Biraz göğüs enfeksiyonu." Kate bardağı titreyen ellerinin arasına aldı. Bir yudum su içti ve yüzünü ve burnunu kurulamak için cebinde bir mendil buldu.

"İkinize de ne diyeceğimi bilemiyorum ama teşekkür ederim.

Wolfgang kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gülümsedi.

"Biz hiçbir şey yapmadık, gerçekten. Rip gelgitlerini biliyor musunuz? Ne kadar tehlikeli olduklarını biliyor musunuz?"

"Evet ve bu beni daha da aptal hissettiriyor. Yıllardır her sabah ilk işim denizde yüzmek oluyor.

"O zamandan beri suya geri döndün mü?" diye sordu Dieter. "Hayır.

"Tekrar ata binmelisin. Deniz ikimizi de fena hırpaladı."

"Portekiz'de elli metrelik bir dalgadan düştüm," dedi Wolfgang. "Betona inmek gibi bir şey. İki kaburgam kırıldı ve leğen kemiğim kırılıp derinin içinden çıktı. Şortunun kemerini biraz aşağı çekerek kasık kemiğinin üzerindeki uzun, kıvrımlı yara izini gösterdi.

Kapı açıldı ve Tristan içeri girdi. Koltukta oturan Kate'in üzerinde üstsüz iki sörfçünün durduğu bu tuhaf tabloya ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, içlerinden birinin şortu inikti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Tristan, Wolfgang ve Dieter'e bakarak.

"Evet," dedi Kate, yüzünü silerek ve ayağa kalkarak. "Bunlar beni sudan çıkaran adamlar.

Wolfgang kemerini yukarı çekti. Tristan'ın tavrı değişti ve hepsi el sıkıştı.

Dieter Tristan'a, "Seni buralarda görmüştüm," dedi. "Güzel dövmeleler.

'Teşekkürler,' dedi Tristan.

"Wolfgang bana Portekiz'de bir dalgadan düştüğünü söylüyordu," dedi Kate.

'Evet. Bir ay hastanede kaldım. Ama suya geri döndüm ve senin de oraya geri dönmen gerekiyor' dedi.

Kate başını salladı.

"İkiniz de ne kadar kalacaksınız? Size söylemek istediğim, haftanızı kompanse edeceğim. Para ödemek zorunda kalmayacaksınız,' dedi.

"Yarın geri dönüyoruz," dedi Dieter. Bir garip vuruş daha oldu.

'Yap sen Çocuklar istiyorum Kahve?' diye sordu Tristan. Dieter kollarını başının üzerine uzattı.

"Bugün son günümüz ve ayrılmadan önce biraz sörf yapmak istedik," dedi. Wolfgang başıyla onayladı.

'Kesinlikle. Siz ikiniz, lütfen gidin ve eğlenin ve tekrar teşekkür ederim,' dedi Kate.

İki adam gitti ve Tristan kapıyı kapatmadan önce onları kapıdan izledi.

"Bu çok utanç vericiydi," dedi Kate, çaydanlığı koymak için mutfığa geçerken.

"Seni kurtaran adamlar bunlar mıydı?"

"Evet.

"Sana ağızdan ağıza verdiler mi?"

"Bilmiyorum.

"Bence bu, eğer yaparlarsa hatırlamak isteyeceğin bir şey," dedi. Kate güldü. Kendini çok daha iyi hissediyordu ama bir yanı da teşekkür etmek için onları arayıp sormadığı için kendini kötü ve mahcup hissediyordu. Bir demlik çay yaptı ve günün olaylarını konuşmak üzere oturdular.

Kate, Lewis'in elindeki haritaya bakarak, "Benden daha iyisini yaptığını hissediyorum," dedi. 'İlk kez polisten doğrudan bir teori ve soruşturmanın nasıl ilerlediğini duyduk. Sence bu Lewis denen adam güvenilir mi?

"Görüşmemizin ilk yarım saatinde onun biraz aptal olduğunu düşündüm, ama sonra konuşmaya başlayınca

kendini işine adanmış bir polis memuru olduğunu görebiliyordu.

"Uyuşturucu çalana kadar," dedi Kate. "Peki toplantınız sırasında kaç bira içti?"

"Üç, viski takipçileriyle birlikte. Ama bize yakındaki Danvers Çiftliği'nde tuhaf davranan bir çifti ziyaret ettiğini söyledi.

"Bir sarhoş ve uyuşturucu bağımlısı olarak onun bakış açısından mı?" "Arabalarının doğru durumda olduğunu söyledi. Çamurlu."

"Bir çiftlikte yaşıyorlardı. Çiftlikler çamurludur. Peki Charlie'yi öldürme nedenleri ya da bağlantıları neydi?"

"Onları Devil's Way Tor'a en yakın konuttu. Lewis çiftlik evini ve binaları aradıklarını ve hiçbir şey bulamadıklarını söyledi.

"Sosyal hizmet görevlisi Anna Treadwell'le olan bağlantıya odaklanalım. Charlie'nin yaşadığı Coldharbour malikanesine çok yakın oturduğu gerçeğine. Ve ayrıca Jean'in onun Charlie'ye olan saplantısı hakkında söylediklerine.

'Anna'yı öldürmek için ne gibi bir sebep olabilir? Bildiğimiz kadarıyla hiç parası yoktu.'

"Bu bir varsayım değil mi?" diye sordu Kate. "İyi bir bölgede bir ev satın aldı.

"Geçmişimi biliyorsun," dedi Tristan. 'Annem öldükten ve babam firar ettikten sonra, Sarah ebeveynlik rolünü üstlendi. Sadece on altı yaşındaydı ve kapımızı çalan sosyal hizmet görevlilerinin ardı arkası kesilmiyordu. Ben on dört yaşındaydım ve bir noktada birkaç yıllığına bir çocuk yurduna gönderilmeme ramak kalmıştı. Sarah benim tam zamanlı vasim olmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Her neyse, demek istediğim şu ki, tüm o sosyal hizmet görevlileri bizi görmeye geldi; erkekler, kadınlar, yaşlılar ve gençler ve hiçbiri zengin gibi görünmüyordu. Bence iyi ve kötü sosyal hizmet uzmanları var ama hiçbiri bu işe para için girmiyor.

Kate kalktı ve pencereye gitti. Sahilin iki yanındaki iki aileyi izledi. Her iki yerde de babalar çocuklarla oyalanıyor, anneler ise piknik sepetlerini topluyor ve

Her şeyi. Jake'le geçirdiği ilk yılları ve temasa geçtiği sosyal hizmet görevlilerinin ona nasıl düşmanca davrandıklarını düşündü.

"Tamam, Anna ile ilgili. Komşusu ölmeden önce iki kez evine birinin girdiğini söyledi. Birisi gece geç saatlerde kapıyı açmaya çalışmış ve birkaç gün sonra gece yarısı bahçede birini görmüş. Neden? Parasının peşinde değillerse, neyin peşindeydiler?"

'Çocukları elinden alınmış intikamcı bir baba ya da anne olabilirdi. Ve düşmanca bir kişiliğe sahip olabilirdi. Ya Charlie'ye yaptığıнын aynısını başka ebeveynlere de yaptıysa?

Kate geldi ve yerine oturdu.

"Jean, Anna'nın Charlie'yi takıntı haline getirdiğini söyledi. Ona yakında birlikte olacaklarını söylemiş.

"Charlie'yi gerçekten onun kaçırdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tristan. 'Onu Jean ve Becky'den alma yetkisi varken neden kaçırsın ki? Ve o kayıtlı bir koruyucu bakıcıydı. Eğer isteseydi, onu Becky'nin gözetiminden alabilirdi.

"Biliyorum. Charlie'ye her ne olduysa, buradan götürüldü.'

Kate masanın üzerinde duran ve Lewis'in yazdığı, polis köpeklerinin Charlie'nin kokusunu aldığı bataklık araziye ve dereden çıkan Peri Ağacı'nı gösteren haritaya tekrar baktı. "Şu anda Joel'in tatilden dönmesini bekliyoruz ve bugün e-posta gönderdiğim bu iki kişinin bana ne zaman geri döneceğini bilmiyorum. Elimizde bu harita ve polisin soruşturma kapsamında neler yaptığına dair bir fikir var. Şeytan Yolu'na geri dönmek istiyorum. Sence Ade bizimle gelmek ister mi? Olay yerindeki ilk polis memurlarından biriydi. Onun bakış açısına sahip olmak bize yardımcı olabilir. Her şeyi tekrar görmem gerek.'

Pazartesi sabahı Devil's Way'e doğru yola çıktıklarında hava sıcaklığı yirmi sekiz santigrat dereceyi çoktan aşmıştı.

Arabayı Kate kullanıyordu ve arabanın kliması çalışmadığı için camları sonuna kadar açmışlardı. Ade arkada oturmuş, aşırı ısınmış bir senyorita gibi kâğıttan bir yelpazeyi sallıyordu.

"Sıcak için üzgünüm," dedi aynada ona bakarak. Her zaman düz fönle kuruttuğu uzun saçları kıvrılmaya ve kabarmaya başlamıştı. Ve üzerinde parlak mavi ve yeşil çizgili bir tür uzun elbise ya da kaftan vardı.

Kate'in kıyafetini incelediğini görünce, "Bunu Nil'e gittiğimde bir çarşıdan aldım," dedi. "Çok serinletici. Bu yelpazeyi de Ashdean'daki bir dükkândan aldım.

"Mısır'ı sevdin mi?" diye sordu Tristan.

"Ben gittim. Manzara ve insanlar o kadar güzeldi ki... Tarihin bir parçası olma hissi, Piramitleri görmek. Ve hiç sışmadım. Bir kere bile. Bunu söylerken, her şeyi Palmolive el sabunuyla yıkadım, marulları bile," dedi, yol boyunca ilerlerken öfkeyle kendini yelpazeleyerek. Tristan yan gözle Kate'e baktı ve karşılıklı gülümsediler.

"Polis cep defterimdeki notlarımı gözden geçirdim ve yanımdalar," dedi yanındaki bez çantayı okşayarak. "Charlie'nin kaybolduğuna dair telefon aldığım gün hatırlayabildiklerimi gözden geçirmemi ister misin?"

"Evet. O gün nereden geliyordunuz?" dedi Kate.

"Okehampton'da gece vardiyasıdaydım ve sabah 4'te telefon geldi. Duyduğumda kalbimin sıkıştığını hatırlıyorum. İşten çıkmama sadece iki saat kalmıştı.

Yolun kenarındaki bozkırda devrilmiş bir ağacın yanından geçerlerken Kate, "Okehampton şehir merkezinden şu anda bulunduğumuz yere yaklaşık on dakika var," dedi. Ade vantilatörünü kapattı ve Kate'in koltuğunun arkasına vurdu.

"Arabayı durdur!"

Kate frene bastı ve sarsılarak durdular. Tristan boynunu ovuşturdu ve Ade'e baktı. 'Üzgünüm, Tris. Adamı arabasıyla hendekte bulduğumuz yerin burası olduğunu yeni fark ettim.

Hepsi dışarı çıktı. Sıcak tozlu yolu dövüyordu. Yolun her iki yanında solgun otlar sıralanmıştı ve cırcır böceklerinin cıvıltılarını duyabiliyorlardı. İkiye bölünmüş büyük bir ağaç vardı. Dallarında uzun zamandır ölmüş birkaç yaprak vardı ve gövdesindeki yarıktan otlar uzanıyordu. Yanında derin bir hendek vardı.

"Hangi herif?" diye sordu Kate.

"Adı neydi, Declan," dedi Ade.

"Şeytan Yolu'na giderken arabasıyla hendekte bulduğunuz kişi.

Evet. Araba yan yatmıştı. Sanırım o sırada hendekte su vardı. Araba sağ tarafa yatmıştı, bu da yoldan çıktığında Şeytan Tor'dan uzaklaştığını gösteriyordu. İlk başta öldüğünü düşündük. Sürücü koltuğunda oturuyordu ve kapının iç tarafına yaslanmıştı. Hala oldukça karanlıktı. I

iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir fenerle hendeğe atladı.

"Saat kaçtı?" diye sordu Tristan.

'Sanırım sabah dördü çeyrek geçe civarındaydı. Evet, saat dörtte aradılar ve buraya gelmemiz on-on beş dakika sürdü.

"Peki Declan iyiydi?" diye sordu Tristan.

"Evet. Osuruk gibi kızgındı ama yaralanmamıştı. Onu uyandırdığım için bana oldukça kızgın görünüyordu.

Kate yolun yukarısına, Şeytan Yolu'na doğru baktı. Tor bu noktadan görünmüyordu.

'Bu saatte burada ne işi vardı? Jean bize Declan'ın akşam saat 22:00 sularında ayrıldığını söyledi' dedi. 'Declan bize The Feathers'a gittiğini söyledi. yerel bir bara götürdük. Bu noktada, Charlie Julings'in ailesiyle ilişkisi olduğunu bilmiyorduk ve başka bir ekip arabası geldi, biz de onları onunla bıraktık.

Kate hendeğe baktı ve sonra gözlerini kızgın güneşten koruyarak geri döndü. Şeytan'ın Tor'u birkaç mil uzaktaydı ve patika oraya doğru kıvrıla kıvrıla inerken dümdüzdü.

'Jean'den ayrıldıktan sonra ne yapıyordu? Yoldan çıkıp burada birkaç saat uyuyakalmadıysa tabii,' dedi Kate.

'Jean tamamen sarhoş olduğunu söyledi. Neredeyse bir GiGe viski içmiÇ," dedi Tristan, tiÇörtünü sıcakta çırparak. Kate bir süre düşündükten sonra arabaya dönüp yollarına devam ettiler. Kirlardan yükselen Devil's Tor'u gördüklerinde, sıcak patikayı dalgalandırıyor. Ade pencereden dışarı baktı.

'Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Altı ya da yedi kat yüksekliğinde olmalı," dedi gözlerini kısarak devasa kaya oluşumuna bakarak. Kate arabayı Tor'un dibine, gölgelik bir kayalığın altına park etti.

"İlk geldiğinizde tam olarak ne gördünüz?" diye sordu Kate.

Ade yelpazeyi gözlerini kapatmak için siperlik olarak kullandı. Büyük, kadim ağacın bulunduğu tarlaya baktı. Tor'un sol köşesindeki çimenlerin arasında parıldayan nehrin bir anlık görüntüsünü görebiliyorlardı.

"Burada, tam bizim durduğumuz yerde mavi bir araba park etmişti ve yanına da bir çadır kurulmuştu... Onun yanında da Jean ve Becky çimlerin üzerinde kavga ediyorlardı. Meslektaşım onları ayırdı ve diğer adam da yardım etti. Charlie'nin babası-"

"Joel," dedi Kate.

Evet. Joel. Kavga etmelerine şaşırmış görünmüyordu. Sanki sık sık oluyormuş gibi.

"Başka ne var?"

"Ağaç vardı... Başka bir şey göremedim.

"Karanlık mıydı?" diye sordu Tristan. "Diğer çadır ağacın altına kurulmuştu.

"Diğer çadırı göremedik. Kate

Tristan'a baktı.

"Herkes iki çadırın da kurulduğunu söyledi," dedi Kate. Tristan telefonunu çıkardı ve o gün Tor'un dibinde Becky Julings'in arabasının etrafını saran arama ekipleri ve Ade'nin fotoğrafını buldu.

'Bana bir bak. Domates gibi bir surat ve hiç tarzım yok,' dedi Ade, gözlerini kısarak ekrana bakarak. 'Bak, ağaçla Tor'un ortasında büyüyen otları görebiliyor musun? Bu resimden anlaşılmıyor ama çok uzundu. Benim üzerimde bel hizasıydı diyebilirim. Ve bu nedenle, burada durduğunuzda Jean ve Charlie'nin çadırı ağacın altında görünmüyordu.

Yosun tutmuş kısa bir çalılıktan geçerek ağaca doğru yürüdüler. Kate, Tristan ve Ade devasa gövdenin gölgesinde durdular ve birdenbire on derece daha serin hissetmeye başladılar. Çok hafif bir esinti vardı ama hava devasa dallar arasında hareket ederken ağaç yüksek sesle gıcırdıyordu.

"Ağacın altında uzun otlar var mıydı?" diye sordu Kate.

"Sanmıyorum," dedi Ade, nefesi kesilmişti ve bir eliyle sandığa yaslanıp diğer eliyle kendini yelpazeliyordu.

"Uzun otların bu toprak parçası boyunca ne kadar uzandığını hatırlıyor musunuz?"

'Genişti. Sanırım Tor'un diğer tarafındaki nehre kadar iniyordu.

Kate ve Tristan yere çömelmiş, Tor'a bakıyorlardı.

Kate, "İki çadır birbirine bu kadar yakınken Charlie'nin gece vakti nasıl kaçıp gitmiş olabileceğini sorguluyorduk ama çimenlerden haberimiz yoktu," dedi.

"Sadece diz boyunda olduğunuzu düşünün. Bu çadırdan çıkıyorsunuz ve uzun, yetişkinlerin beline kadar gelen otların arasına düşüyorsunuz. Üstelik hava da karanlık. Kaybolmak ve yanlış yöne gitmek çok kolay olurdu," dedi Tristan.

"Sadece üç yaşındaydı, bu yüzden annesi, babası ve büyükannesi muhtemelen onu hala kucağına alıp taşıyordu. Gün boyunca bir yetişkinin kalçasının üzerindeydi ve iki çadırın birbirine yakın olduğunu gördü," diyor Kate.

"Böylece çadırdan çıkıyor, yalnız olduğu için korkuyor. Declan'la birlikte Jean'in sesini duyuyor ve ona doğru yöneliyor ama Jean Tor'un diğer tarafında kalıyor ve uzun otların arasında kayboluyor ve nehrin kıyısında dolaşmaya başlıyor," dedi Tristan.

"Polisin Charlie'nin uzun otların arasında kaybolduğuna dair bir teorisi var mıydı?" diye sordu Kate, sırtını ağaca yaslamış Ade'e bakarak.

"Hayır. Sanmıyorum.

"Neden

sanmıyorsun?

Bunu düşündü ve notlarının bulunduğu dosyayı çantasından çıkardı. Bir anlığına göz gezdirdi.

'Her şey çok hızlı oldu. Olay yerine vardık ve bir arama çalışması başlattık. O sabah büyük bir arama ekibi ayarlandı. Sanırım Ulusal Park yetkilileri arama çalışmalarına yardımcı olmak üzere buraya yüz kişi getirdiler. Ve bu

öğleden sonraydı. Odaklandığımız şeyin bu olduğunu unutmamalısınız. Kimse kaçırılmadan ya da Charlie'nin öldüğünden bahsetmiyordu. Hepimiz gece dolaştığını ve onu tekrar bulacağımızı düşünüyorduk. Buraya gelen arama ekibinin yanı sıra çok sayıda basın mensubu, on beş yirmi polis memuru, polis arabaları, dört ya da beş büyük minibüs vardı. Hatta Ulusal Park'tan birkaç otobüsün geldiğini bile hatırlıyorum. Tüm bu insanlar ve iki çadır arasındaki bu hareketlilik tüm çimenleri hızla düzleştirdi. Ade bir an için kendini yelpazeleyerek Kate ve Tristan'a baktı. "Vay canına. Bunu hiç düşünmemiştim. Charlie Julings'in kaçırıldığı konuşulmaya başlandığında çimenlerin hepsi dümdüz olmuştu.

OceanofPDF.com

Ağacın altından Tor'un kenarındaki nehre doğru yürüdüler. Güneş gökyüzünde yükseldikçe kuru sıcaklık ağırlaşıyordu.

Çadırlar arasındaki otların daha uzun olduğunu keşfetmeleri, Charlie'nin başıboş dolaştığı ve yönünü kaybettiği teorisini destekliyordu. Tek sorun, eğer nehre düştüyse, bunu nasıl kanıtlayacaklardı?

Tor'u geçtikten sonra, tabandaki kaya kümelerinin arasından ilerlediler. Yosunlu kıyıların kenarında durduklarında nehirden gelen serin esinti ve akan suyun sesi rahatlatıcıydı.

"Özür dilerim çocuklar, kesinlikle serinlemem gerekiyor," dedi Ade, spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak. "Kolumu tut," diye ekledi Tristan'a. "Kıçımın üstüne düşmek istemiyorum. Elini uzattı ve Tristan da ona kıyıda aşağıya, güneşte parıldayan yarı batık yassı bir kayanın üzerine inmesine yardım etti.

Tristan parmak arası terliklerini çıkardı ve Ade'in peşinden suya girdi. Kate onu takip etmeyecekti ama terliyordu ve onların soğuk suya verdikleri tepkiler fikrini değiştirmesine neden oldu. Sandaletlerini çıkarıp onların peşinden suya girdi.

"Su seviyesi geçen gün burada olduğumuzdan daha mı düşük görünüyor?" diye sordu Tristan'a.

"Öyle.

"O gün aşağı indiğimizde buranın azgın bir çamur deryası olduğunu hatırlıyorum," dedi Ade. Kaftanını hafifçe kaldırarak kayadan suya doğru adım attı. Su sadece baldırlarına kadar geliyordu ve o uzun boyluydu.

"Lewis de bana aynı şeyi söyledi," dedi Tristan. 'Akşamın erken saatlerinde dağlarda bir fırtına olduğunu söyledi, orada Şeytan Yolu nehrinin bir kolu varmış.

Ade, Lewis'ten bahsedilince kaşlarını kaldırdı.

"Onu her zaman bir polis memuru için kötü bir bahane, oldukça özensiz ve kibirli biri olarak hatırlıyorum" dedi.

"Bu haritayı bana o verdi," dedi Tristan, haritayı kaldırarak. "Ve senden daha uzun süredir bu davadaydı.

"Ama ben ilk müdahale edenler arasındaydım," dedi Ade kibirle.

'Ama o davada sizden daha uzun süre kaldı. Sen sadece ilk gün davada olduğunu söylemiştin.

"Ve unutmayalım ki," dedi Ade büyük bir edayla, yelpazesini Tristan'a doğrultarak, "Lewis eğilmiş bir polis, hem de iyi anlamda değil. Meslektaşlarının yakalamak için hayatlarını tehlikeye attığı uyuşturucuları satıyor! Declan'dan daha iyi değil.

Tristan başka bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Ve yardımın için minnettarız," dedi Kate, Tristan'a geri çekilmesi için bir bakış fırlatarak. Ade'in kendi taraflarında olmasını istiyordu ve onun huysuz olduğunu görebiliyordu.

Özür dilerim. Haklısınız. Lewis'in bize veremediği tüm cüzdan notlarınız da sizde,' dedi Tristan.

"Teşekkür ederim," dedi Ade, kolunu uzatarak. 'Şimdi bana yardım et. Budandığımı hissedebiliyorum.

Tristan önce Ade'in, sonra da Kate'in sudan çıkmasına yardım etti ve hep birlikte nehir kıyısı boyunca vadiye doğru ilerlediler. Nehrin keskin bir şekilde sola döndüğü noktaya geldiklerinde durdular. Kate eliyle gözlerini siper etti ve kırlara baktı. Puslu bir gündü, ama Danvers Çiftliği'ni, Lewis'i ve diğerlerini seçebiliyordu.

uzaklardan bahsediyordu. Ade durdu ve elini kaldırdı.

Bir dakika bekle. Köprü nerede? Burada bir köprü vardı," dedi, vadide kükreyen suyun sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalarak. "Küçük ahşap bir kaya köprüsü.

'Ne? Kimse köprüden bahsetmedi,' dedi Kate.

'Şey, bir tane vardı. Oldukça köhne ve eskiydi, şu taşların olduğu yerde. Suyun öbür tarafına doğru uzanan bir sıra basamak taşı gösterdi. "Oraya vardığımızda su çok yüksekti, köprü'nün tam altından geçiyordu ve köprüyü yıkıyordu.

"Lewis bir köprüden bahsetti mi?" dedi

Kate. "Hayır," dedi Tristan.

"Ama sana bir harita çizdi?

"Köprüden bahsetmedi.

"Ben hırsız, sarhoş bir eski polis değilim ve burada bir köprü olduğunu hatırlıyorum," dedi Ade.

Dikkatli bir Gekilde nehri geçtiler ve basamak taşlarının üzerinden kolayca geçerek diğer tarafa geçtiler. Kate son ziyaretlerinde ana nehirden sağa, çimenli bir kıyıya doğru akan küçük bir dere olduğunu fark etmemişti. Yüz metre kadar onu takip ettiler. Vadinin gürültüsü arkalarında kaybolurken, çalılar daha da sıklaştı. Sinekler sıcakta vızıldıyordu. Tristan suyu takip edebilmek için sık çalılıkları yarmak zorunda kaldı ve zemin çamurluydu. Bir sıra çalının diğer tarafında, derenin büyükçe bir durgun gölete döküldüğü küçük bir açıklığa çıktılar. Durgun su kokuyordu ve üzerinde sinekler ve sivrisinekler vızıldıyordu.

"Çok çamurlu-" diye söze başladı Ade ve sesi kesildi.

Havuzun karşı tarafında büyük, eski bir ağaç vardı. Çamurlu kıyıda bodur ve alçak bir şekilde duruyordu ve havuzun kenarına yayılmış gibi görünüyordu. İnce dallarının birçoğu suyun içine doğru uzanıyordu. Her dalın uzunluğu boyunca, ki çok sayıda dal vardı, ağaç parçaları

renkli malzeme bağlanmıştı. Bazıları solmuş ve yırtık pırtıktı, bazıları ise daha yeni görünüyordu. Hatta dalların uçlarına bağlanmış ve durgun suya yarı batmış, kumaşları ıslak ve kenarları yosun tutmuş bezler bile vardı. Ağacın neredeyse hiç yaprağı yoktu ve tüm bunların ağırlığı altında batıyor gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ade. "Nedir bu?"

"Oraya Peri Ağacı deniyor," dedi Tristan. "Lewis'in haritasında vardı. Kate ona baktı ve onun da kendisiyle aynı tedirginliği paylaştığını gördü. Ağaçta heybetli bir şeyler vardı.

Sıcağa ve parlak güneşe rağmen, bu kokuşmuş havuzun yanındaki havada bir hastalık hissi vardı. Sıcaktan bunalmıştı ve Kate'i korkutuyordu.

OceanofPDF.com

Göletin kenarındaki yumuşak çamurun etrafından dolanarak Peri Ağacı'na yaklaştılar. Suyun etrafındaki çalılar ve çalılıklar uzundu ve Kate suyun ne kadar derin olduğunu görmek için aĞağıya baktı ama ıGık kasveti ve yosunları delip geçmiyordu.

Tristan'ın elinde cep telefonu vardı ve bulduğu bir makaleyi okuyordu.

'Bağlanan bu paçavralara "clouties" denir. Bunlar toprağın ruhlarına saygı ve teşekkür jestleri olarak ve bazen de aynı ruhlardan genel kutsamalar ya da özel yardımlar talep eden dualar olarak bırakılırlar' dedi.

Kate her dalda asılı duran yüzlerce ve yüzlerce ağaca baktı. Yakından bakıldığında ağaç çok büyüktü ve otuz kırk metre genişliğinde olmalıydı.

"Bez parçası önce suya batırılır, eğer o sırada hasta oradaysa vücudun sorunlu kısmına bastırılır ve ağaca bağlanır. Bez daha sonra hastalığı emer ve zaman içinde yavaşça yıpranıp parçalanırken zararsız bir şekilde elementlere geri taşır.

Bunu duyunca Ade suyun kenarından bir adım geri çekildi ve Kate de aynı tedirginliği hissetti. Tristan devam etti, 'Bu "cloutie" lerin bağlanması, insanlar ve toprağın yerel ruhları arasında sessiz, özel bir birliktelik eylemidir... Etrafta başka ağaçlar da gördüm

Dartmoor böyle ve hepsi bu malzemelerle kaplı. Onlara baktı.

"Köprü," dedi Kate. 'Charlie yürüyerek geçebilirdi. Ade, köprüde raylar var mıydı?

'Evet. Sadece bir tahta parçası değildi. Yüksek bir korkulukla çevriliydi ama su o kadar yüksekti ki biz geldiğimizde köprünün üzerinden akıyordu.

"Bu havuzun polis tarafından taranıp taranmadığını ya da aranıp aranmadığını öğrenmemiz gerekiyor.

'Köprüden su akıyor olsaydı koku köpekleri Charlie'yi tespit edebilir miydi? Kokuyu alıp götürmez miydi?" diye sordu Tristan.

"Bilmiyorum," dedi Ade. Kate sivrisineklerin gezindiği nemli havuza baktı. Cırcır böcekleri burada daha yüksek sesle ötüyor gibiydi. Çalılıklarda bir çatırtı duyduklarında sıçradılar. Neredeyse iki büküm olmuş, vahşi görünümlü yaşlı bir kadın çalılıktaki bir aralıktan iterek geldi. Üzerinde yırtık ve kirli bir deniz kabuğu giysisi vardı. Çıplak ayakları çamur içindeydi ve yüzü güneşten yanmıştı. Zayıftı, budaklı bir eli bir sopanın üzerine yaslanmıştı.

Kadın onlara yüzünü buruşturdu ve Kate geriye birkaç kararmış diğinin kaldığını gördü.

"Merhaba," dedi Tristan. Ona bir göz attı ama hepsini görmezden geldi ve çamurlu kıyılardan geçerek ağaca doğru ilerledi. Çantasını yere bıraktı ve sopasını çamura saplayarak kendi başına durmasını sağladı. Ağaca döndüğünde Kate yaşlı kadının Örümcek Adam markalı kırmızı bir çocuk sırt çantası taktığını gördü. Yırtık kıyafetlerinin kirli sırtında yeniliği göze çarpıyordu. Omuz silkti ve hırıltılı bir sesle çantanın fermuarını açıp bir parça kumaş çıkardı. Onu dikkatlice havuzun kenarındaki yeşil yosunlara batırdı, ardından yavaşça kabuklu ceketini çıkardı. Kadının üzerinde kirli, siyah, kolsuz bir yelek vardı ve Kate onun bükülmüş, kamburlaşmış omurgasını görünce şok oldu. Kemikleri derisinden yukarı doğru çıkmıştı.

garip şekillerde. Eğilerek sudan bir bez parçası aldı ve sırtına bastırdı.

Kate birdenbire özel bir anına izinsiz girdiklerini hissetti.

"Hadi, gitmeliyiz," dedi başını ağaçtan yana eğerek. Ade ve Tristan başlarıyla onayladılar ve dereye doğru yürümeye başladılar. Etraflarındaki çalılıklar çatırdarken, yaşlı kadın kambur sırtının üzerinden kötü niyetli bir bakışla baktı ve sonra bez parçasını bir dal parçasına bağlamak için ağaca doğru ilerledi.

Derenin şırıltısından yukarı doğru yürüdüler ve vadinin kenarındaki çalılıkların ve ağaçların arasından çıktıklarında suyun gürültüsü ve hafif bir esinti onları gerçeğe döndürdü. Basamak taşlarını geçtiler ve nehrin karşı kıyısında durdular.

'Orayı hiç sevmedim. Sanki bir tür büyü'nün etkisi altındaymışız gibi hissettirdi,' dedi Tristan titreyerek. "Ve ben büyüye inanmam.

Ade başıyla onayladı. Ayakkabılarını tekrar çıkardı ve nehrin serin suyuna girdi.

"Bu kadın nereden geldi?" diye sordu Kate, etrafındaki sık çalılıklara bakarak. Tristan cebinden mühimmat haritasını çıkardı ve birkaç kapağını açtı.

"Bu ölçeğe göre beş yüz metre kadar geriye giden kalın bir ağaç ve çalılık şeridi var ve sonra açık bozkır.

Kate haritaya bakmak için etrafına bakındı.

'Nereden geldiğini merak ediyorum. Yakınlarda mı oturuyor, arabası var mı?' diye sordu. 'Hadi, geri dönüp onunla konuşalım. Buralarda yaşıyor olabilir. Arabası varmış gibi görünmüyordu.

"Ben burada kalacağım," dedi Ade, yelpazesıyla onlara el sallayarak. Kate ve Tristan adımlarını tekrar takip ettiler ama gölete tekrar ulaştıklarında yaşlı kadın ortalıkta görünmüyordu. Kate çalılıkların arasında, yaşlı kadının

ortaya çıktı ve bir ağacın ince dalını geri çekti. Ağaçlar ve yabani otlarla dolu sık bir ormanın loş karanlığına adım attı. Zemin çok yumuşaktı ve Kate çamurda ayak izleri gördü. Çalılıkların içine doğru ilerledi. Sadece birkaç metre önünü görebiliyordu ve bazı noktalarda yabani otların, ağaç dallarının ve bükülmüş köklerin arasında hareket edemiyordu.

'Kate, fazla derine inme. Kaybolabilirsin,' dediğini duydu Tristan'ın arkasından. Birkaç dakika daha çırpınmaya devam etti. Sırtından ter damlıyor, sinekler ve tatarcıklar açıkta kalan tenini ısıırıyordu.

Yaşlı kadın nereye gitmişti? Durgun çalılıklar sessizdi. Kate durdu ve çamura bulanmış sandaletlerine bakarak ürperdi. Arkasına baktığında Tristan'ın ayaklarının toprağa gömüldüğünü ve parmak arası terliklerinden birini almak için çabaladığını gördü.

'Bunu internetten araştırabiliriz,' dedi Tristan. 'Dikkatli olmazsak çamurun içinde kaybolacağız.'

Kate çalılıkların gölgeli derinliklerine doğru baktı.

'Geri dönüp Ade'i bulalım,' dedi.

OceanofPDF.com

Vadinin yukarısındaki geniş, pürüzsüz kayanın üzerinde Ade'in beklediği yere doğru yürüdüler. Kızgın güneşin altında aşırı terliyordu.

"Bizimle vadiye gelmek ister misin?" diye sordu Kate.

"Evet, gölgede," dedi Ade ayağa kalkarken. Nemli yosunlu duvarlarla çevrili, çok daha serin olan vadiye inen patikayı kullandılar.

Son ziyaretleri alacakaranlıkta olmuştı ve Kate ıçıkta daha iyi görebiliyordu. Kate su seviyesinin bir önceki haftaya göre daha düşük olduğunu fark etti ve nehrin yanındaki dar kayalık patikanın, aşağıda akıp giden suyun yaklaşık iki ya da üç metre üzerinde olduğunu tahmin etti. Yolun bittiği yerdeki uzun ızgaraya geldiklerinde su akmaya devam ediyordu. Kate elini soğuk metalin üzerine koydu. Kalın ve sağlamdı ve paslı asma kilit, yukarıdaki yosun yapraklarının arasından akan su yüzünden ıslanmıştı.

Izgaranın diğer tarafında, vadinin duvarları önlerinde derin bir kuyunun enine kesiti gibi düzgün, geniş bir yarım daire oluştuyordu. Su, bu geniş havzaya köpük fışkırtarak dökülüyor ve daha sonra ortada şiddeti artan doğal bir girdap oluşturarak kuvvetle dönüyordu

tıpkı büyük bir lavabodaki tıkaç deliği gibi, ve sonra su kayboldu.

"Bakması çok zor," dedi Ade, sesini suyun gürültüsünden yükselterek. "Buraya Şeytan Yolu demelerinin bir nedeni de girdabın saat yönünün tersine dönmesi.

Suyun kaybolduğu 'tıkaç deliği' yarım metre genişliğindeydi.

"Üç yaşında bir çocuk rahatlıkla sığar, hatta tam boy bir yetişkin bile," diye bağırdı Tristan, onun düşünce zincirini takip ederek.

"Siz ve ekibiniz nehre bakmaya geldiğinizde nehir birkaç metre şişmişti, öyle mi?" diye sordu Kate. Ade başıyla onayladı. "Peki ya buradaki patika?

'Aşağıya inemedik. Yukarıda kalmak zorundaydık. Su aşağıda patikayı kaplayacak şekilde akıyordu,' dedi Ade.

"Charlie vadiye düştüyse, ızgaranın üzerinden o deliğe sürüklenmiş olabilir mi?

Evet. Ama sadece yüzdüyse. Suyun altına çekilebilir ve ızgaraya sıkışabilirdi. Ama böyle bir şey olmadı. Su seviyesi birkaç saat sonra düştü ve ceset yoktu.

Tristan ve Ade yukarı çıkmak için döndüler ve Kate'in aklına aniden suyun altına sürüklendiği görüntüsü geldi. Izgarayı kavradı ve bir an için gözlerini kapattı. Elleri titriyordu. Panik geçene kadar derin nefesler aldı, sonra adamları patikaya kadar takip etti.

Vadinin gölgesinden çıktıklarında güneş hâlâ kavurucu sıcaktaydı. Ade izin istedi ve arabaya geri döndü çünkü sıcaktan bunalmıştı. Kate ve Tristan nehir kıyısı boyunca diğer yönde yürümeye karar verdiler. Dövücü güneşin amansız parıltısı altında yola koyulduklarında Kate keşke yanımda bir şapka getirseydim diye düşündü.

Dik bir kayalıktan yukarı tırmanmak zorunda kaldılar ve nehri on dakika daha takip ettiler. Birkaç dakika sonra büyük bir ağacın yanından geçtiler,

küçük bir şelaleye geldi. Kate bir an durdu ve öne doğru eğildi. Burnundan ter damlıyordu ve kendini baygın hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tristan.

'Terliyorum ve hiçbir şey içmiyorum,' dedi. Kayaların üzerinden fışkıran kristal berraklığındaki suya baktı. "Sence bu içmek için güvenli mi?"

"Sanırım öyle," dedi Tristan. Çömeldi, eline biraz su aldı ve avucundan içti. Kate onun yanında diz çöktü, tatlı ve dondurucu soğukluktaki sudan avuç avuç alıp içti. Tadı güzeldi. Tristan akıntıya doğru ilerledi, akıntıya doğru adım attı, tişörtünü çıkardı ve suya daldırdı.

"Böylesi daha iyi," dedi, sıkarak çıkardı ve tekrar taktı. Kate öne doğru eğildi ve başını suya daldırdı. Su o kadar soğuktu ki dişleri sarsıldı. Saçlarını sıktı ve tekrar kıyıya oturdu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Tristan.

"Bilmiyorum. Birden Charlie'yi bulma sorumluluğunun ağırlığını hissettim ve eğer nehre düştüyse bunu asla kanıtlayamayız.

"Demek istediğim, bu sıcakta iyi misin? Gerçekten solgun görünüyorsun. "İyiyim," dedi. "Devam edelim.

Ayağa kalktı ve şelalenin kenarındaki dik yamacı tırmanmaya başladı. Sıcaktan bunalmaya başlamıştı ve Kate ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Birkaç kez ayağı kaydı ve Tristan uzanıp kolunu tuttu. Kate yıllar sonra ilk kez aralarındaki yaş farkını hissetti.

Tristan yokuşun başında onu yakalamak için elini uzattığında, bu onu daha da sinirlendirdi. Nehir genişlemeye ve çok daha yavaş bir hızla geçmeye başlarken yürümeye devam ettiler. Devil's Way Tor artık ufukta puslu bir lekeydi.

Nehrin düz, bataklık bir araziye yayıldığı noktaya vardıklarında Kate'in saçları neredeyse kurumuştı; dalgalı yosun tarlaları ve kısa

Çimenler uzaktaki tepelere doğru uzanıyordu. Nefes almak için durdu. Parlak güneş ışığı gözlerini kışmasına neden oldu ve birden gözleri kamaştı. Gözlerini kapattı ve bir baş dönmesi dalgası daha hissetti. Gözlerini açtığında Tristan'ın çimenlerin üzerinde birkaç metre yürüdüğünü gördü ve onun aşağı yukarı zıplamasını izledi. Etrafındaki çimenli yüzey dalgalandı ve yere indiğinde dev bir su yatağı gibi kaymaya başladı.

'Bu çok garip bir şey. Sert bir his veriyor ama büyük bir blok gibi hareket ediyor,' dedi, ona bakıp sırtarak.

'Delirdin mi sen? Orası bataklık arazi,' diye bağırdı Kate, onun için korkuyor ve toyluğuna sinirleniyordu. Dartmoor'daki bataklık arazide boylarını aşan insanların boğulduğuna dair hikâyeler duymuştu. Tekrar, bu kez daha yükseğe zıpladı ve yere indiğinde otlar bir çukura batıyor ve sonra kendini düzeltiyor gibiydi. Etrafındaki karaçalı ve çalılıklar dışarı doğru dalgalandı. Baş ağrısı şimdi gözlerinin arkasına vuruyordu.

"Lewis bana polis arama ekiplerinin buraya kadar geldiklerini ve bataklık arazide Charlie'nin cesedini aradıklarını ama köpeklerin koku alamadıklarını söyledi. Nehir burada daha geniş. Charlie'nin kaybolduğu gece buradaki su seviyesinin ne kadar yüksek olduğunu bilmiyoruz.

Tekrar yukarı ve aşağı zıpladı, zemin altında büyük, sarkık bir trambolin gibi dalgalanıyordu.

Tristan. Dur! Eğer batarsan, peşinden gelmeyeceğim.

Ona doğru yürüdü, daha sert bir zeminde ona katılana kadar yuvarlanan çimlerin üzerinde ilerledi. "Bataklığa battığını ve Sarah'ya kaybolduğunu söylemek zorunda kaldığımı korkunç bir şekilde hayal ettim. Ve o benim en büyük hayranım değil.

"Tamam, sakın ol," dedi. Garip bir sessizlik oldu ve ikisi de bataklık araziye baktılar. Bir grup kuş gökyüzünü geçerken ötüşerek güneşe doğru havalandı.

"Üç yaşında bir çocuğun gecenin bir yarısı buraya kadar geleceğini gerçekten düşünüyor musunuz?" diye sordu Kate. 'Biz

neredeyse yarım saattir yürüyor. Akla yatkın değil. Şelalenin oradaki dik yokuşu tırmanmak zorunda kalmış olmalı ve nihayet bu noktaya ulaştığında bozkırda yürümeye başlamalıydı. Çadırın dışındaki uzun otların arasında kaybolmuş ve biraz tökezlemiş olabilir, ama neden dönüp bu kadar yolu diğer yönde yürüsün ki?

"Ya uyurgezerlik yapıyorsa?" diye sordu Tristan. Kate'in baş ağrısı gözüne batan bir iğne gibi şiddetleniyordu. Başını salladı, bu daha da fazla ağrıya neden oldu. Tristan ona baktı.

"İnsanlar, çocuklar uyurgezer. Charlie de gecenin bir yarısı çadırı terk etti."

Kate, "Jean'e geri dönüp ona bulduğumuz tek şeyin Charlie'nin uyurgezerlik yapmış olabileceği olduğunu söyleyemem," diye tersledi.

"Bunu Jean'e sunalım demiyorum. Tristan içini çekti ve hayal kırıklığıyla başını salladı. "Belki de bir şeyler içmelisin-

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Kate, öfkesi ve bağındaki acı birbirine karışmıştı. Adam ona baktı.

"Bir bardak daha su demek istemiştım. Muhtemelen ikimiz de susuz kaldık. Ne demek istediğimi sandın?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Haklısın."

"Alkolden bahsettiğimi mi sandınız?"

Kate gözlerini ovuşturdu. Sadece bu konuğmanın bitmesini istiyordu. Karanlık bir odada uzanmak istiyordu.

"Unut gitsin. Sıcak yüzünden."

"Tamam. Ama bilgin olsun diye söylüyorum,

ben asla..." "Biliyorum. Peki," dedi Kate.

Orada garip bir sessizlik içinde durdular. Tristan'la ilk kez tartışıyorlardı ve bu korkunç bir histi. Gözlerini siper etti ve bozkırın genişliği boyunca geriye baktı. Uzakta Danvers çiftliğinin puslu bulanıklığını görebiliyordu.

"Lewis vadiye yakın Danvers çiftliğine yaptığı ziyaretten bahsettiğinde, çiftçi ve karısının tedirgin davrandığını söyledi. Ya bir şey gördülerse? Bu benim uyurgezerlik teorimden daha somut bir şey.

Kate güneşe karşı gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Evet. Bu araştırmamız gereken bir konu.

"Hadi, arabaya geri dönelim," dedi Tristan, hareket ederek. Öğle sıcağında bunaltıcı bir sessizlik içinde geri yürüdüler. Şelalede su içmek için durdular ve Tristan'ın yamaçtan aşağı inmesine yardım etmek istediğini gördü, ama o kalçalarının üzerine oturdu ve takılıp düşmemek için aşağı kayd. Şimdi kendini çok kötü hissediyordu. Soğuk su ferahlatıcıydı ama o kadar çok içmişti ki midesi bulandı ve midesi bulandı.

Devil's Way Tor'a ve arabaya yaklaştıklarında rahatlamıştı. Kate, Ade'in bagajdaki şemsiyelerden birinin altında tamponda oturduğunu görebiliyordu. Tristan birkaç adım ilerideydi ki birden buz gibi oldu ve bayılacakmış gibi başı döndü. Çimenlerin üzerinde kalçalarının üzerine çöktüğünde Ade onu fark etti, arabanın tamponundan indi ve koşarak yanına geldi. Tristan arkasını döndüğünde Kate yere yığıldı, midesi bulandı ve çimlerin üzerine kustu.

OceanofPDF.com

Kate'in aile hekimi Dr. John Boucher, "Soğuk geldiyse kusura bakmayın," dedi. Dr. Boucher stetoskopuyla göğsünü dinlerken Kate muayenehanesindeki masada yatıyordu. Göğüs kemiğinin üzerindeki soğuk metali hissedince irkildi.

'Beni bu kadar çabuk gördüğünüz için teşekkür ederim,' dedi.

"Görünüşe göre bu öğleden sonra muayenehanede alışılmadık bir sessizlik var.

Ashdean'daki ofisi sessiz ve sakindi, masasının altındaki zeminde odayı yumuşatan bir Axminster halısı vardı. Sessizliğin içinde saat ilerlerken onun yüzünü izledi.

Nefes al. Güzel. Ve ver. Bir süre daha dinledi ve sonra stetoskobu kulağından çıkarıp omuzlarına astı. "Gömleğini tekrar giyebilirsin.

John sandalyesini masaya doğru kaydırды. Kate doğruldu ve hâlâ terden ıslanmış olan tişörtünü çekti. Tristan onları Ashdean'a geri götürürken yudumlaması için ona spor rehidrasyon içeceklerinden vermişti ve Kate şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

"Sanırım bu sıcakta susuz kaldım," dedi. 'Bütün gün kırlardaydım ve içmeyi unuttum.

'Hastaneden daha yeni taburcu oldunuz. Üst solunum yolu enfeksiyonunuz var. Bu bir yan etki

Deniz suyunun ciğerlerinize verdiği zarar. Nefes alışın nasıl?'

"Göğsüm ağırlaşıyor," dedi Kate. Notlarına tekrar göz attı.

"Hastaneden taburcu oldunuz." "Bir hafta önce.

Bir kaşını kaldırdı. "Ve sen işe geri mi döndün? Kate başıyla onayladı. "Hastalık izni almış olmalısın.

"Çalışmam gerek. Yeni bir davam var. Notlarından başını kaldırdı.

'Peki ya AA toplantıların? Son ikisini kaçırdın.'

John bir AA üyesiydi ve son birkaç yıldır Ashdean'daki İbadet Salonu'nda aynı Perşembe gecesi toplantısına gidiyorlardı. Ayrıca Kate'in arkadaşı Myra'nın da doktoruydu.

"Hastanedeydim," dedi Kate, mazeretinin zayıflığını duyunca.

Onun tıbbi dosyasını karıştırmasını izledi. Birkaç yıldır ilk kez John'u pratisyen hekim olarak ziyaret ediyordu. Onu doktor önlüğüyle görmek biraz tuhaf hissettirdi. İçini çekti ve gözlüklerinin üzerinden bilgisayar ekranına baktı.

'Tamam. Size farklı bir antibiyotik tedavisi uygulayacağım. Mide sorunlarınızın ve iştahsızlığınızın nedeni Levofloksasin olabilir.

"Evet, biraz kilo verdim ve zaten fazla kilom da yoktu.

"Bu yeni kurs tum için çok daha nazik. Yazmaya devam etti ve yazıcı vızıldayarak reçeteyi çıkardı. İmzaladı ve ona vermeye gitti. Kate ayağa kalktı. Reçeteyi masasına geri koydu. 'Toplantılara gelmeyi bırakma. Zor olduğunu biliyorum. Çoğu zaman evde kalmak istiyorum ama toplantılara gelmemeye başlarsan bu hiç iyi olmaz.

'Bunların hepsini biliyorum. Biliyorum,' dedi Kate.

Saatine baktı. 'Bir sonraki hastama kadar on dakikam var. Görüşmek ister misiniz?'

Kate şaşırmıştı. "Şimdi mi?"

'Evet. İstişaremiz sona erdi. Birkaç kişiye sponsorluk yapıyorum ve bazen acil toplantılar yapıyoruz. Kadının cevap vermesini beklemedi. 'Merhaba, ben John. Alkolik ve uyuşturucu bağımlısıyım. Son kullandığımdan bu yana on yedi yıl geçti.

Kate onun masasının üzerinde duran imzalı reçeteye baktı. Reçeteyi alıp gitmek istedi ama tekrar masanın kenarına oturdu. Kate ve Myra geçmişte bire bir AA toplantıları yapmışlar ve John'un alkol ve reçeteli ilaçlarla olan mücadelesinden bahsettiğini duymuştu.

"Tamam," dedi. 'Merhaba. Ben Kate ve bir alkoliğim. Son içkimden bu yana on üç yıl geçti.

John başını salladı.

'Bu çok etkileyici. Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Acaba şu anda buna değer mi?"

"Tamam. Neden?"

'Kazadan beri alkol aklımda değil. Aslında bu doğru değil. Tedavi amaçlı olarak kendime sıcak bir içki yapmaya çok yaklaşmıştım. Sağlık dosyamda kaza geçirdiğim yazıyor mu?'

Başını iki yana salladı.

"Buraya doktorun olarak gelmedim Kate.

Başını salladı, enerji içeceğinden bir yudum daha aldı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı.

'Her sabah denizde yüzüyorum. Depresyonla mücadele etmek için denizde yüzmeye başladım ve bunu çok seviyorum. Özellikle de kışın, soğuk su ve sonrasındaki pozitif his. Geçen hafta her gün yaptığım gibi sahile indim ama dikkat etmedim ve bir akıntıya kapıldım. Neredeyse boğuluyordum ve birkaç sörfçü tarafından çıkarıldım. Çok utanç vericiydi. Ve şimdi... tekrar suya girmeye korkuyorum. Kate gözlerinde yaşlar hissetti ve onları sildi. 'Tabii ki, kendimi böyle hissederken denize geri dönemem. Enfeksiyon kaptım-'

John başını salladı ve dinledi.

"-Denizde yüzmek rutinimin bir parçası. Bu benim rutinim. Günümün geri kalanını bu rutine göre geçiriyorum. Zihnimi temizliyor. Hayatta olduğum için kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Ayık kalıp buraya taşındığımda başladım. Ayık ve hayatta kalmak için buraya taşındım, böylece oğlum Jake'in velayetini yeniden alabilecektim... Ama o artık büyüdü. Amerika'da üniversitede okuyor, kendi başına, ki bu iyi bir şey. Altı yaşındayken velayetini kaybetmiştim. Ben... müsait olmadığım da Whitstable'da annemle yaşamaya başladı ve ben iyileştiğimde neredeyse sekiz yaşındaydı ve Whitstable'daki okulda arkadaşları vardı, bir köpekleri vardı, kendi odası vardı ve benden kaynaklandığını düşündüğüm bir gece terörü dönemini yeni atlatmıştı. Orada annem ve babamla mutluydu. Bunu bozmak istemedim. Okul tatillerinde ve Noel'de benimle birlikte olabilmesi için uzun süre ayık kalmaya çalıştım ve on altı yaşına geldiğinde tam zamanlı olarak benimle yaşamaya başladı, bu harikaydı ama o iki yıl çok çabuk geçti. Ve şimdi yine gitti, Kaliforniya'da okuyor. Yaz için geri dönecekti ama orada kalıyor ve muhtemelen onu Noel'e kadar göremeyeceğim.

Kate elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Hastanedeyken torunu kaybolan bir kadınla tanıştım ve sonunda onun davasını üstlendik ve bu dava beni gerçekten rahatsız ediyor. Küçük çocuk Charlie hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek o kadar az şey bilmemiz beni rahatsız ediyor. Karmaşık ve beni zorluyor. Olaya dahil olan bir sosyal hizmet görevlisi vardı ve bu bana sosyal hizmet görevlilerinin benimle ve Jake'e bakma uygunluğumla ilgilendiği zamanı hatırlattı... Jake'le her zaman doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm ama şimdi yeterince şansım olmadığından endişeleniyorum ve Charlie'yi düşünüp duruyorum. Bunu düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunun çözülmeyeceğinden korkuyorum. Ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz.'

Kate sözlerini bitirdi ve iç geçirdi. Sadece dinleyen biriyle konuşmak iyi hissettiriyordu ve AA toplantılarının amacı da buydu. Dinlemek.

"Senin hiçbir sorununu çözemem Kate," dedi John. "Ama bir içki içmenin hiçbirine yardımcı olmayacağını biliyorsun.

"İçki istemiyorum.

"Güzel, ama tüm bunların sizi bunaltmasına izin vermeyin, böylece sonunda içmek istersiniz.

"Teşekkür ederim.

"Doktor şapkamı tekrar takarak kürek çekmenizi tavsiye edebilirim," dedi ve reçeteyi ona uzattı. 'Yüzemeseniz bile kürek çekebilirsiniz. Tekrar ata binmenize yardımcı olabilir.

OceanofPDF.com

Kate'i doktorun muayenehanesine bıraktıktan sonra öğleden sonra geç bir saatti. Ade ve Tristan yakınlardaki Ashdean ana caddesinde bulunan The Blue Boar adlı bara gittiler. Açlıktan ölmek üzereydiler, bu yüzden her biri bir köri ve bir bardak bira ısmarlayıp çabucak mideye indirdi.

Tristan, 'Kate bana kızmış gibi hissediyorum,' dedi.

"Sanırım geçirdiği kazanın etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değil," dedi Ade, son kalan naan ekmeğinin etrafındaki köri sosunu özenle silerek. 'Çok bitkin görünüyordu, zavallı şey. Susuz kalma konusunda çok dikkatli olmalısın.

'Biz kırdayken sen orada değildin. Ben aptaldım.'

"Ne yaptın?" dedi Ade.

"Bataklık arazisinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordum.

"Bu da aptal bir gencin yapacağı bir şey. Dartmoor bataklık arazisinde kaç kişinin mahvolduğunu gördünüz mü? Bu çok tehlikeli.'

"Kenara yakın kaldım.

"Gerçek bir genç gibi konuştun.

Tristan içini çekti ve elindeki naan parçasıyla tabağı silmeye devam eden Ade'yi izledi.

'O tabaktaki deseni sileceksin. Neden başka bir köri sipariş etmiyorsun?'

Ade tabağı iterek, "Hayır, daha fazla yiyemem," dedi.

"Az önce kendi ekmeğinin yanı sıra benim naan ekmeğimi de yemeni izledim.

Sana söylüyorum, Tris. Karides bhuna benim kriptonitimidir. Bir keresinde bir oturuşta dört tane yemiştım. Bunu söylerken, bir sivrisineğin şapkasını dolduracak kadar bile yoktu,' diye ekledi ve sürekli mutsuz olan ev sahibi Len'in bardakları parlattığı bara doğru pis bir bakış fırlattı.

Tristan karamsar bir şekilde son birasına baktı.

Birlikte iş yapıyoruz. Kate'in beni olayların dışında tuttuğunu hissediyorum. Geçen gün tüm bu internet araştırmasını yaptı ve hepsini benimle paylaşması gerekiyordu ama paylaşmadı. Telefonunu eline aldı. "Ben de ona işin bittiğinde ve her şey yolunda gittiğinde bana mesaj atmasını söyledim. Hiçbir şey yok.

'Hâlâ doktorun muayenehanesinde olabilir ve o karmaşık bir kadın, Tris. Hayatında yaşadığı her şeyi düşün. Güven sorunları olmalı. Görüştüğü biri var mı?'

"Bilmiyorum. Kate hayatının bu yönü hakkında hiç konuşmaz.

Öyle olduğunu sanmıyorum.'

'Ve işiniz için henüz erken. Kate'in üniversitedeki araştırma asistanlığından, ajanstaki eşit ortağı olmaya geçiş yapıyorsunuz. Bir dakika düşünün. Bugün ikiniz de Charlie'nin izini sürmek için kırlara gittiniz. Bu küçük çocuk kırlarda dolaşıp kaybolmuş ya da bataklık araziye sapmış olabilir. Gerçekten de trambolindeymişsiniz gibi üzerinde zıplamanız mı gerekiyordu?

'Hayır,' dedi Tristan, kendini rahatsız hissederek.

Aynen öyle. Unutulmaması gereken şey de bu, siz özel dedektifsınız. Görevinizi yapmaya ve yanlışları düzeltmeye söz verdiniz. Ve unutmayın, Kate Londra'da bir polis memuruydu. Görev sırasında meslektaşlarını kaybetmiş olabilir. Muhtemelen meslektaşlarının öldüğünü görmüştür. Ben gördüm, biliyorum.

Tristan elleriyle yüzünü ovuşturdu.

'Tanrım, ben bir aptalım,' dedi.

'Kendinizi hırpalamayın. Hepimiz aptalca hatalar yaparız. Aslında ben de şimdi bir tane yapmak üzereyim. Bara döndü ve "Len, bize bir karides bhuna, üç poppadom ve bir naan ekmeği daha ver" diye bağırdı. Tristan'a geri döndü. "Ne? Sana porsiyonların küçük olduğunu söylemiştim.

"Mango turşusu ister misin?" diye bağırdı Len.

"Evet, ama bir dahaki sefere bu ramekinin ağzına kadar dolu olduğundan emin olabilirsiniz! Ade boş mango turşusu ramekinini havaya kaldırdı. Len bir şeyler mırıldandı ve barın arkasındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu. 'Onu kasada kocaman bir kavanozda mango turşusu alırken gördüm. En azından sana düzgün bir porsiyon verebilir.

'Belki de çok olgunlaşmamışım. Belki de tüm bunlar için henüz hazır değilim,' dedi Tristan.

"Şu özel dedektiflik eğitim kurslarına mı katıldın?

'Eski bir politeknikte bir ay. Polis memurları yıllarca eğitim alır,' dedi Tristan iç çekerek.

"Kes artık şunu," dedi Ade. 'Senin fırsatın için kaç kişinin ölebileceğini biliyor musun? Ne uğruna pes edip havlu atarsan bu çok kötü bir gösteri olur. Aptalca bir tartışma. Üniversitede temizlikçi olarak işe başladın ve sende bir şeyler gören Kate oldu. Şimdi kendini toparla. Bir bira daha ister misin?'

Tristan telefonunu kontrol etti.

Kate bana mesaj attı. Birkaç gün izin alacağını ve beni arayacağını söyledi. Bu kadar.'

"Gördün mü? Bu çok iyi. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacı var. İyileşmek için zamana. Bozkırda çok yoruldu... Bir bira daha içmek için evet mi?

"Hadi git o zaman," dedi Tristan. Ade çantasını aldı ve bara gitti. Tristan hüzünlü hüzünlü dönen ışıklarıyla müzik kutusuna baktı. Bir mesaj daha geldi ve bir an için bunun Kate'le ilgili olduğunu umdu.

Daha kişisel bir şeydi ama kız kardeşi Sarah'dan geliyordu ve Leo'yla birlikte bir gece daha evde kalıp kalamayacaklarını soruyordu. Görünüşe göre evleri hâlâ boya kokuyormuş.

Ade birkaç dakika sonra içkileriyle birlikte geri geldi. "Bugün bizimle geldiğiniz için teşekkürler," dedi Tristan.

"Sorun değil. Dedektiflik yapmak iyi hissettirdi. Birasından bir yudum aldı.

"Charlie'ye ne olduğunu düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Mantıklı olan Charlie'nin nehre düşmüş olması, ama on beş yıl polislik yaptıktan sonra mantık bazen pencereden dışarı çıkıyor. Üzerinde çalıştığım bazı davalara ve yaşanan tuhaf ve berbat şeylere inanamazsınız.

Tristan bardan ayrılıp eve doğru yola çıktığında saat akşam dokuzdu ve Ade ile birkaç kadeh içtikten sonra kendini biraz daha iyi hissediyordu. Mutfakta musluğu açana kadar Sarah'dan gelen mesajı hatırlamadı. Su borulardan gıcırdayarak akıyordu. Leo'nun çığlık sesini bekledi ama neyse ki ev sessiz kalmıştı. Merdivenler gıcırdayarak üst kattaki odasına çıktı. Sahanlığın tavanında renkli bir ışık oynuyordu ve merdivenin köşesini döndüğünde boş odanın kapısı açıktı. Sarah yatağa uzanmış, ağzı bir karış açık, derin bir uykuya dalmıştı. Leo onun yanında oturmuş, elinde plastik bir tuğla tutuyordu. Bir an için Tristan'a baktı, iri gözlü ve sevimliydi, sonra tuğlayı Sarah'nın açık ağzına sokmaya gitti.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Tristan, aceleyle yanına gitti ve onu yataktan kaldırdı. Tuğlayı Leo'nun minik elinden aldı ve oyuncak kutusuna geri koydu. Sarah kıpırdandı ve horlamaya devam etti. Onu bir battaniyeyle örttü ve Leo'yu kendi odasına taşıdı.

'İşte başlıyoruz. Neden biraz bana sarılmıyorsun, biz de seni uyutalım,' dedi Tristan. Leo'yu yatağındaki yastıklara yatırdı ve sonra hızla yatmak için hazırlandı. Geniş mavi gözlerle kendisine bakan Leo'nun yanına kaydı. Leo uzandı ve Tristan'ın göğsündeki kartal dövmesini dürttü.

"Neden uyuyamıyorsun?" dedi Tristan. Leo'nun kolunun altında yatmasıyla rahatladı.

Tristan telefonundan Google Maps'i açtı ve Devil's Way geçidine baktı. Parmaklarıyla kaydırды ve çok yakınlaştırırsa Peri Ağacı'nın bulanık dallarını ve dallarını süsleyen renkli paçavraları seçebiliyordu. Solmuş ve bükülmüş sırt kemikleri olan yaşlı kadını düşündü. Uzaklaştı ve tüm alanın sık çalılıklar ve ağaçlarla kaplı olduğunu, Devil's Tor'a giden yola ve açık bozkıra doğru bir mil kadar yayıldığını gördü. Tristan biraz daha uzaklaştığında haritada DANVERS ÇİFTLİĞİ adında bir iğne ve bazı iletişim bilgileri gördü. Leo şimdi onun sol omzunda uyuyordu ve hafifçe horluyordu. Tristan'ın gözleri sarmaya başladı ve sık çalılıkların arasında Leo'yu bulmaya çalıştığı sıkıntılı bir rüyaya daldı.

Karanlık ormanlık alanda çamurda tökezleyerek saatlerce aramış gibi görünüyordu ve sonra Peri Ağacı'nın bulunduğu açıklığa daldı. Sırtı kamburlaşmış yaşlı kadın nemli havuzun yanında durmuş, Leo'yu kucağına almıştı.

OceanofPDF.com

Bir hafta geçti ve Kate iyileşmek için çok çalıştı. Tristan'ın bir adım öne çıkarak ajansın ve karavan parkının sorumluluğunu üstlenmesinden etkilenmişti. Hafta boyunca Kate'e birkaç mesaj göndermiş ve onu kontrol etmişti ama bunun dışında Kate'i kendi haline bırakmıştı. Pazartesi günü uyandığında, kendini eski haline dönmüş hissettiği ilk sabahı. Neredeyse. Bir süre yatakta uzandı ve yüzmeyi denemesi gerektiğini biliyordu.

Kate kalbi göğsünde hızla çarparak kum tepelerinden çıktı. Suyun kenarına doğru ilerlerken kum ıslak ve sert bir hal aldı. Kumsal boştu ve daha büyüğüne alışık olmasına rağmen dalgalar devasa görünüyordu. İlk dalga, gözlüklerini takmak için durduğu yerden birkaç metre öteye çarptı ve dalgalar dizlerine kadar yükseldi. Kate ellerini yere koydu ve su çekilip onu ıslak, değişken kumların üzerinde, parmaklarının arasında birkaç tutam yeşil yosunla bırakırken çekildiğini hissetti. Derin bir nefes aldı. Sadece su vardı.

John'un sözleri aklına geldi. Sadece kürek çekebilirsin. Boğazı aniden kurudu, yutkundu ve etrafına bakındı. Kumsal tamamen boştu. Bu iyi bir şey miydi? Ya yine başı belaya girerse? Hayır, bu çok saçmaydı. O güçlü bir yüzücüydü. Kate bir adım attı ve sonra iki adım daha. Bir dalga daha çarptı, diğerinden daha büyüktü.

Sonuncusu, yukarı ve kalçalarına doğru yükselerek onu ayağa kaldırdı. Kate dişlerini sıkıp kollarını ve kalçalarını kenetledi, akıntıya karşı hareket ederken ağırlığını kuma bastırdı. Ve sonra, başka bir dalga ona doğru hızla geldi ve Kate onun içine daldı. Su onu sardı ve Kate güçlü tekmeler atarak yüzmeye başladı. Kendini zarif ve hızlı hissediyordu, kırılan dalgaların altında sörfü kesen bir ok gibiydi. Kate kumun hızla kayalık bir kasvete dönüştüğü yeri görebiliyordu. Nefes almak için her dört kulaçta bir yüzeye çıkarken suyun gürültüsü gelip gidiyordu. Kate yüzüyor, vücudu ufka doğru yükseliyor ve son birkaç haftadır özlemine çektiği özgürlüğü hissediyordu. Çok uzaklardaydı, kıyıya doğru yuvarlanan su dalgalarına karşı hareket ediyordu. Kate yavaşladı ve kendini sırt üstü yüzmeye, dalgalarla birlikte yükselip alçalmaya bıraktı. Ufku yaran güneş ışınlarının sıcak parmaklarını hissetti ve aniden yaşama sevincinin geri geldiğini hissetti. Kate evine ve kayalık uçurumun tepesinde duran ofisine baktı. Soğuk ve sıcak akıntılar iki yanında hareket ediyordu. Bu onun hayatıydı, yaşamak istediği hayattı ve zor kazanılmıştı. Güvensizlik ya da üzüntüyle kaybedecek bir anı daha yoktu.

Kate iki güçlü tekme attı ve geri yüzmeye başladı. Güneş saçlarını ısıtıyordu ve kıyıya yaklaştıkça, kalbinin atışını ve tuzlu suyun teninde yarattığı titreşimi hissederek büyüyen dalgalara bindi. Arkasında bir dalga yükseldi ve dalga kırılırken onu yakaladı, ayakları altında döndü, kumlu dip boyunca çekti, kum ayaklarının altında sertleşip sertleşene ve tekrar kuru karada güvende olana kadar bir dalgayı sürmenin heyecanını hissetti.

Ofise vardığında, Tristan Kate'i masasında görünce şaşırdı. Kahve içiyordu ve eski haline daha çok benziyordu. Saçları hâlâ ıslaktı ve yanakları deniz yüzünden pembe pembe kızarmıştı.

"Günaydın, nasılsın?" diye sordu. Aralarındaki anlaşmazlıktan sonra hâlâ mahcup hissediyordu.

"Çok daha iyiyim. Uyku, antibiyotikler, bol bol tost peyniri, yüzme ve AA toplantısı işe yaramış gibi görünüyor.

"Sonunda güzellik sırlarını mı açıklıyorsun?" diye sordu. Kate güldü.

"Evet. Ayrıca sana bir özür borçluyum. "Yok.

Hayır. Biliyorum. Hastaydım ve kendimi garip hissediyordum ve bunun acısını senden çıkarmamalıydım. Sen benim meslektaşısın ve umarım arkadaşımsındır.

"Tabii ki. Bataklık arazisinde zıplamakla çocukça davrandığımı hissettim. Çalışıyorduk.'

Tris. Sorun yok. Yolumuza devam etmeyi kabul edelim mi?" "Evet," dedi adam, büyük bir rahatlama hissederek.

"Güzel. Şimdi. Sana güzel bir kahve yapayım, sen de bana neler olduğunu anlatırsın.

'Charlie Julings davası için sakın bir haftaydı. Ancak değişim yaptığımızda iki karavan kötü bir durumda bırakılmıştı. İki cam kırılmış, bir yatak çerçevesi kırılmış ve birisi tuvaletlerden birine bebek bezi atmaya çalışmıştı.

"İğrenç.

'Her şey halloldu ve dün gece bir e-posta telaşı yaşadık. Joel tatilden döndü ve yarın öğleden sonra buluşmak istiyor.

'Tamam, güzel. Devreye girip her şeyle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim'.

'Sorun değil, biz de bunun için bu işi yapıyoruz,' dedi Tristan, övgülerden gurur duyduğunu hissederek. 'Ayrıca Anna Treadwell'in arkadaşı olan ve yazı grubunu yöneten Maureen Cook'tan da haber aldık. Bu öğleden sonra görüşmekten mutluluk duyacaktır. Tristan tereddüt etti.

Kate'in artık tamamen işe dönüp dönmediğini bilmek istiyordu. "Kendi başıma gidebilirim.

'Hayır, bunu yapma. İkimiz de gidip onunla tanışacağız,' dedi Kate.

"Tamam. Bernard Crenshaw adında bir adamdan da bir mesaj aldık.'

'Evet! Bu hafta onunla mesajlaşıyordum. Geçen hafta bulduğum olay yeri fotoğraflarından bahsetme fırsatım olmadı. Bernard'ın olay yeri fotoğrafçısı olduğunu öğrendim çünkü fotoğraflardan birinde kendisini yakalamıştı.

Tristan, Kate'in Reddit'te bulduğu fotoğrafları iPad'ine yüklemesini dinledi. Fotoğraflara göz gezdirdi ve Anna'nın parçalanmış başının ve boynunun yakından çekilmiş fotoğrafını görünce midesi bulandı. Bahçede buldukları pençeli tokmağın da bir fotoğrafı vardı. "Bernard'a birkaç Facebook mesajı gönderdim. Beni görmezden geldiğini sanıyordum. Web sitemizi de ekledim. Belki de hile yaptı.'

"Ona ne sormak istiyorsun?

"Olay yeri fotoğraflarında el çantasının ya da bir çantanın içindekilerin yere saçılmış olduğunu görebilirsiniz. Eski bir cep telefonu ve kağıtlarla dolu görünen kalın bir not defteri var. Her şeyi içinde tutmak için etrafında büyük bir elastik bant var.

"İçindekileri gördüğünü mü düşünüyorsunuz?

'Hayır. O oda suç mahalli haline geldiğinde, içindeki her şey kanıt haline geldi. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyım, o şeylerin, ölümünden önceki aylarda yaptığı işlerle ilgili bilgi içerebilecek defterinin ve telefonunun hala polis tarafından saklanıp saklanmadığını öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım,' dedi Kate.

'Anna'nın eşyalarını almak için biri ortaya çıkmış olabilir mi? Öldürülmesinin üzerinden neredeyse on yıl geçti,' dedi Tristan.

'Bu hala açık bir dava olmalı. Polis henüz kimin yaptığını yakalayamadı, bu yüzden kanıtlar hâlâ polisin elinde olmalı. Kate iş e-postalarını açmıştı ve Bernard'dan gelen cevabı gördü.

'Bu hafta boyunca buralarda olduğunu ve Taunton'da olduğunu söylüyor.

Peki ya şimdi?'

'Kesinlikle,' dedi Tristan.

"Tamam, Taunton'a gidelim ve öğleden sonra Maureen Cook'u ziyaret edelim," dedi Kate.

Tristan çantasını ve anahtarlarını aldı, Kate'le arasının yeniden düzelmesinden mutluydu.

OceanofPDF.com

Bernard Crenshaw onlara Taunton'daki evinin karşısındaki bir kafede buluşmayı teklif etti. Kate ona sadece ilgisini çekebilecek tarihi bir cinayet davası üzerinde çalışan özel bir dedektif olduğu bilgisini vermişti. Cevapları kısa ve açıktı.

Saat ondan hemen önce kafeye varmışlar ve latte ısmarlamışlardı. Kate karşıdaki teraslı evin ön kapısının açıldığını ve Bernard'ın Gortu ve ince yün kazağıyla dışarı çıktığını gördüğünde pencerenin önündeki iki sandalyede henüz yerleşmişlerdi.

'Neye benzediğimizi bilmiyor,' dedi Tristan.

'Ve onun için bir telefon numaramız da yok,' dedi Kate.

Kahve dükkânı oldukça kalabalıktı ve Bernard da kuyruğa katılarak yukarıdaki duvarda asılı olan içecek menüsünü inceledi. Altmışlı yaşlarının başında, oldukça dinç ve yaşlı bir beyefendiydi ama zayıftı. Bernard siparişini verdi ama kafenin içinde kafasını kaldırıp etrafına bakmadı ya da telefonunu çıkarmadı. Sırtını onlara dönerek tezgâhın ucunda bekledi.

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Kate. Sık sık Amerika gibi insanların özel dedektif kavramını ciddiye aldığı bir yerde kendini özel dedektif olarak tanıtmamanın daha kolay olup olmadığını merak ederdi. İngiltere'de bir yabancıyla sosyal temas çok daha incelikliydi. Aslında, her şey nüansla ilgiliydi. Bernard onun hakkında anlık bir yargıya varırdı.

Sınıfı, cinsiyeti, temkinli mi yoksa arkadaş canlısı mı olduğu, cinsel olarak arzulanıp arzulanmadığı ya da bunu aşip aşmadığı. Kate bu işi doğru yapması gerektiğini biliyordu.

Kate bluzunu düzeltti ve masadan kalkarak el çantasını omzuna astı. Ona yaklaştığında, kahvelerini bekleyen diğer müşteriler gibi telefonuna dalmadığını gördü. Pencereden dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalıyordu.

"Merhaba, Bay Crenshaw?" dedi gülümseyerek. Uzun boyluydu ve çift odaklı gözlük takıyordu. Kate onun gözlük camlarının üstünden kendisine bakabilmek için çenesini göğsüne doğru eğmek zorunda kaldığını fark etti. "Ben Kate Marshall. Özel dedektifim... eski Met polis memuruyum. Dedektif müfettişiydim. Mesajlaşıyorduk."

"Nasılsınız?" dedi elini uzatarak. Tokalaştılar. Kahve siparişini verdi ve baristadan fincanı aldı. Süt ve şeker istasyonuna gitti ve Kate de onu takip etti.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi, bir şeker poşeti ve küçük tahta karıştırıcılardan birini alarak.

"Torunu kaybolan bir kadın için çalışıyorum.

"Ben kayıp insanlarla ilgilenmem," dedi, şekerini koyup kahvesini kuvvetlice karıştırarak.

"Ama aileyi araştıran sosyal hizmet görevlisinin cinayet mahalline gittiniz.

Adam tereddüt edip fincanın kapağını geri kapatınca Kate onun ilgisini çektiğini anladı.

'Ben polis değilim. Adli fotoğrafçıyım. Size fotoğraf gösteremem. Her neyse.'

"Gerek yok. Olay yerinde çektiğiniz fotoğrafları internette buldum.

Ona döndü ve sinirli görünüyordu.

"Gerçekten mi? Lanet olsun. Kimdi o?"

'Bunları kimin internete koyduğunu bilmiyorum. Bir Reddit bloguydu.' 'Hayır, kurban. Kimdi o? Ve nerede?'

Etraflarında müğteriler dolaGırken Kate sesini alçak tutarak açıklamasını fazla açık etmemeye çalıGtı. Bir süre dinledi ve oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Ashdean'da bir ajansınız mı var?" "Evet.

"Sanırım sizi duymuştum... Aklına bir şey gelmiş gibiydi ve yine dürbününden ona baktı. "Evet. Dokuz Elms Yamyamı mı? Bu sen misin?"

"Öyle," dedi Kate. Adamın yüzünde beliren GaGkınlıktan, onun geçmiGini bildiğini anlayabiliyordu.

'Sizinle konuşmaktan mutluluk duyarım ama ne konuda yardımcı olabileceğimden emin değilim,' dedi.

'Eğer bir şeyler hatırlayabilirseniz, bu çok faydalı olacaktır. Ortağım burada,' dedi Tristan'ı göstererek. "Biraz oturabilir miyiz?" diye sordu, köşedeki koltukları işaret ederek.

Bernard, Kate ve Tristan'ın karşısında otururken, "O olay yerindeki her şey bu değil," dedi. Elinde Kate'in Reddit'te bulduğı olay yeri fotoğraflarının olduğu iPad'i tutuyordu. 'Saldırganların evden çıkarken yaptıkları yolculuğun fotoğrafını çektim. Bunu her kim yaptıysa çekiçle merdivenlerden aşağı inmiş, kan, kemik ve beyin izleri bırakmış. Ve tabii ki ayak izleri.

"Saldırıyı ve cinayeti iki kişinin gerçekleştirdiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Tristan.

Evet. İki çift ayak izi vardı. Yanlış hatırlamıyorsam bir erkek ve bir dişi olabileceğini düşünmüştük. Daha büyük bir iz vardı ve bunun bir erkek spor ayakkabısına ait olduğu anlaşıldı. Bulduğumuz diğer iz ise bir bayan spor ayakkabısına aitti ki bu kadar spesifik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Komşu bize parmak izi bulduklarını söyledi," dedi Kate. "Kendisini soruşturmanın dışında tutmak için gönüllü olarak parmak izi verdiğini söyledi.

"Bunu hatırlamıyorum. Bernard arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve çenesini göğsüne dayayarak ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. "Bu seferki aklımdan çıkmadı. Vahşet. Ve garip bir evdi. Olay yerindeki polis memurlarının çocukları aradıklarını hatırlıyorum. Oyuncaklar ve bebek bezleriyle dolu bir çocuk odası ve üzerinde cep telefonu olan bir karyola vardı. Kadının çocuklarının da saldırıya uğramış olmasından endişe ediyorlardı ama ortada çocuk yoktu. Daha sonra otopsi sırasında kadının hamile olup olmadığını kontrol ettiler ama hamile değildi.

"Onaylı bir koruyucu bakıcıydı," dedi Kate. Bernard gözlerini kıstı.

"Ama öyle değildi," dedi. 'Anna Treadwell'in koruyucu bakıcı olma izni iki kez reddedilmişti. Aklımda kalan bu.

Kate şok olmuştu.

"Neden reddedildiğini biliyor musun?" diye sordu. Bernard başını salladı.

"Hayır. Bu daha çok kişisel bir gözlem. O ev çıkmaz sokağın sonundaydı. Çok ıssız ve garip bir konumdaydı. Tüylerimi ürpertti. Omuz silkti. "Bu sadece benim fikrim.

"Komşu hakkında çok şey hatırlıyor musun?" diye sordu Tristan.

Pek sayılmaz. Biraz yalnız biriydi. Sarsılmıştı. Cesedi bulmuştu ve kusuyordu. Olay yerinde bununla uğraşmak zorunda kaldık, bu da başka bir tatsızlık katmanı ekledi.

Kate, Tristan'ın burnunu kırıştırdığını ve kahvesinin geri kalanını ittiğini gördü.

"Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?" diye sordu. Bir an için düşündü.

"Şey, evet. Olay yerindeki polis Anna'nın saldırganı ya da saldırganları tanıyıp tanımadığını merak etti. Görünüşe göre onları içeri almış. Ev kilitliydi ve çıkarken alarmı bile kurmuşlardı. Komşu içeri girdiğinde alarm çalışıyordu.

Bir an sessiz kaldılar, derin düşüncelere dalmışlardı. Sessizlik uzadıkça Tristan Kate'e baktı.

'Olay yerinde toplanan kanıtlara erişebilirsek soruşturmamıza gerçekten yardımcı olur,' dedi. Bernard sandalyesine oturdu.

"Tamam," dedi Kate ve Tristan'ın arasına bakarak. "Ajansınız HM devlet daireleri tarafından herhangi bir özel sözleşme işi için kiralandı mı?"

"Evet!" dedi Tristan coşkuyla. "Evet," dedi tekrar, biraz daha az tiz bir sesle.

Kate, "Devon ve Cornwall NHS tröstü ile bazı çalışmalar yaptık" dedi. 'Engelli yardımlarını kötüye kullandıklarından şüphelendikleri kişileri kontrol ediyorlar. Exeter belediyesi için de dolandırıcılık yaptığından şüphelendikleri bir çalışanı kontrol ettik. "Tamam. Güzel, güzel. Yani siz ve ortağınız

tüm geçmiş kontrolleri, CRB, kredi, sabıka kayıtları?'

Kate bir şey söylememesi için Tristan'a baktı. Bu kontrolleri yaptırmamıştı.

"Evet," dedi.

"Tamam o zaman. Bu benim Exeter polisindeki meslektaşım,' dedi Bernard ve Kate'in not defteri ile kalemını aldı. Bir isim, e-posta adresi ve telefon numarası yazdı. Yazısı akıcı ve kesindi. 'Öğleden sonraya kadar bekleyebilirsiniz. Önce onu arayıp ne istediğinizi söylemek istiyorum. Elbette hiçbir şeyi garanti edemem, bu onun kararı olacak.

"Teşekkür ederim," dedi Kate isme bakarak, geçmişte kamu otoritesiyle sözleşme imzaladığı için minnettardı, bu sözleşmeler sıradan gelebilirdi, ancak polis ve yetkililer giderek daha fazla özel sektörle çalışmaya başlamıştı.

dedektiflik ajansları ve dış kaynaklı işler. Not defterini masaya geri itti.

"Kate, sen eski metropol polisisin, peki ya sen Tristan? Tristan tereddüt etti.

'Bazı eğitim kursları aldı ve ben de onu eğitiyorum. Ayrıca dört yıl boyunca araştırma asistanım olarak çalıştı.

"Harika," dedi, kesin bir havayla bacaklarını tokatladı ve ayağa kalktı.

Hepsi el sıkışırken Tristan, "Tekrar teşekkürler," dedi.

'Bana henüz teşekkür etmeyin. Kanıt deposuna yaklaşmana bile izin vereceklerine söz veremem, ancak bu dava soğuk ve üst rütbeliler bunu bir şey bulursanız övgü almak için bir fırsat olarak görebilir.

"Sadece kurbanın kişisel eşyalarına bakmak istiyorum. Bulduğum her şey bana teslim edilecek.

Ellerini havaya kaldırdı.

'Beni ikna etmek zorunda değilsin. Ben sadece sana nasıl olduğunu söylüyorum.

OceanofPDF.com

Maureen Cook, içinde üçgen şeklinde küçük sandviçler bulunan üç katlı gümüş bir tepsi uzatarak, "İkinizden birinin fındık ya da kabuklu deniz ürünlerine karşı alerjisi var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kate. Bir çift salatalıklı sandviç aldı ve porselen tabağındaki örtünün üzerine koydu. Tristan bağıını salladı ve somon fümeli bir sandviç aldı.

Maureen tepsiyi Tristan'a yaklaştırarak, "Utanma, senin gibi iri yarı bir delikanlı," dedi. Tristan gülümsedi ve özenle kesilmiş üçgenlerden bir çift daha aldı. "Süt sürahisini unutmuşum," diye ekledi ve mutfağa gitti.

Kate, aynı derecede şaşkın görünen Tristan'a baktı. Maureen Cook, Cranborough'nun eteklerinde sazdan bir kulübede yaşıyordu. Geçerisi çok sıcaktı ve gösterişsiz oturma odasında altı tane cam kapaklı dolap vardı, hepsi de porselen çay takımları ve porselen heykelciklerle doluydu. Kate'in, elçilik dışında, duvarında Kraliçe'nin fotoğrafı olan tek özel eviydi.

Maureen onları bir fincan çaya davet ettiğinde, Kate ve Tristan bunun sadece bu anlama geldiğini sanmıştı. Bernard'la Taunton'daki buluşmalarından aceleyle gelmişler, benzin istasyonundan sandviç almışlar, Maureen'in mükellef bir çay hazırlayacağından habersizlerdi.

Maureen söğüt desenli bir sürahiyle döndüğünde, "İşte geldik," dedi.

"Çok cömertsiniz Bayan Cook," dedi Kate, oturduğu yerden kalkıp tabağını masaya koyarken.

"Lütfen bana Maureen deyin. Ellili yaşlarının sonlarında, sahte bronzlukta aşırıya kaçmış gibi görünen iri yarı bir kadındı. Neredeyse turuncuydu ve parlak mavi boncuk gözleri ve kapüşonlu göz kapaklarındaki mavi göz farı teniyle çatışıyordu. Geldiklerinden beri gülümsüyordu ama görünürdeki neşesi tam olarak gözlerine ulaşmıyordu. Saçları Margaret Thatcher tarzı kızıl bir kabarıklığa sahipti ve üzerinde minik pembe çiçeklerden oluşan desenlerle kaplı mavi ipek bir elbise vardı.

"Teşekkür ederim Maureen," dedi Kate. Tristan ağzındaki somon fümeli sandviçin içinden başını salladı.

"Önemli değil," dedi ve teşekkürü kocaman turuncu bir elle savuşturdu. Karşısındaki koltuğa ağır ağır oturdu ve çayı doldurdu. 'E-postanız çok ilginçti. Yıllardır Anna'nın adının geçtiğini ne duydum ne de gördüm. Ne büyük bir trajedi.

"Yakın mıydın?" diye sordu Kate.

Maureen bir an için bunu düşünmek zorunda kalmış gibiydi.

"Evet. Anna Cranborough Writers'ın bir üyesiydi. İki haftada bir burada buluşurduk.

"Buluşunuz mu? Grup hâlâ aktif değil mi? Maureen'in gülümsemesi durakladı.

Hayır. Grup dağıldı. Bir darbe oldu. Altı yıl önce.

"Yazarlar grubunda bir darbe mi?" diye sordu Tristan. Maureen başını salladı ve alt dudağını ısırды.

'Dost s a n d ı ğ ı m insanlar tarafından ihanete uğradım. Fotokopi makinem var.'

"Fotokopi makinesi mi? Kate açıklığa kavuşturmak için sordu.

Evet. Ben de öyle dedim canım. Köy için her zaman fotokopi kopyaları temin ettim; yerel okul oyunları için programlar ve kilise bülteni. Ayrıca eskiden

Cranborough Writers'ın yıllık kısa öykü antolojisini hazırlamak.

"Fotokopi makinenizde mi?" diye sordu Kate.

"Evet, ofis tipi profesyonel bir fotokopi makinem var," dedi Maureen. Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve Kate onun ne demek istediğini merak etti. "Bu hizmetleri her zaman maliyetine sağlardım. Hiçbir zaman kâr etmedim. Sonra bir sonraki köyde grafik tasarım stüdyosu olan bir çift nankör sonradan görme, kiliseden ve yerel şenlikten iş istemeyi kendilerine görev edindiler. Ayrıca antolojimizi basmayı da teklif ettiler. Pozisyonum savunulamaz hale geldi ve ben de gruptan ayrıldım.

Kate, Maureen'in organize olmayı sevdiğini görebiliyordu. O, güç ve değeri sorumluluk sahibi olmakta arayan insanlardan biriydi.

"Grup hala sensiz mi çalışıyor?" diye sordu Tristan.

'Hayır. İronik olan da bu. Birkaç ay içinde dağıldı. I kilit noktasıydı.'

"Anna gruba nasıl katıldı?" diye sordu Kate, konuşmayı geriye doğru yönlendirerek.

"Onunla ilk kez yaz şenliklerimizden birinde tanıştım. Organizasyon komitesinde çalışıyordum ve pasta standını yönetiyordum. Anna o gün tek başınaydı ve oldukça kederli ve yalnız görünüyordu. Ona yazarlar grubumuzdan bahsettim. O zamanlar birkaç bekar erkek üyemiz vardı ve başka bir kadının işleri dengeleyebileceğini düşündüm. Birkaç ay sonra gruba katılmaya başladı.

"Anna yaratıcı yazarlığı sever miydi?" diye sordu Tristan. Maureen sanki yaratıcı yazarlığı sevmek bir yaratıcı yazarlık grubu için çok da önemli değilmiş gibi bu soruyu geçiştirdi.

'İlk başta değil, ama herkesin içinde bir hikaye olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bilirsiniz, ilginç hikayeler yazarlar genellikle ilginç işlere sahip olanlardır. Anna sosyal hizmet görevlisi olduğunu söylediğinde ona katılması için davette bulunmamın nedeni de buydu.

Maureen öne doğru eğildi ve biraz uzağında duran sandviç tepsisini eliyle yokladı. Kate tepsiyi yaklaştırdı ve Maureen kepekli somonlu sandviçlerden dördünü avucunun içine alıp birini bütün olarak ağzına attı.

'Nefis. İyi bir ikindi çayına bayılırım,' diye mırıldandı çiğneyerek. "Anna ne zamandır yaratıcı yazarlık grubuna katılıyor?"

Kate'e sordu.

"Hmmm," dedi Maureen çiğneyerek. Çaydan bir yudum aldı ve yutkundu. Çenesinden aşağı bir çay damlası aktı ve elinin tersiyle onu sildi. 'Altı ay. Belki daha da uzun. Her iki haftada bir gelmiyordu ama her zaman telefon edip gelmediği için özür diliyordu.

Maureen ağzına bir sandviç daha attı.

'Törende durma,' dedi, masanın üzerine tükürük ve kırıntılar püskürterek. "Biraz daha al. Kate kırıntıların yüzüne ıslak bir şekilde düştüğünü hissetti ve öğürme dürtüsüyle savaştı. Elindeki peçeteye ağzını sildi.

"Anna toplantılara gelmemek için ne gibi nedenler öne sürdü?" diye sordu Kate, adımlarını hızlandırarak.

"İş tabii ki!" dedi Maureen, çayından bir yudum daha alarak. 'Anna'nın sosyal hizmetlerde çok stresli bir işi vardı. Ve ona şapka çıkartıyorum. Bugünlerde bazı anneleri görüyorsunuz. Korkunçlar. Sigara içiyorlar. Küfür ediyorlar. Fahişe gibi davranıyorlar. "Piç bir bebek sahibi olmak ne zaman moda oldu?"

Kate elindeki fincan havada donup kaldı ve Tristan sandviçini yuttu. Maureen ona doğru baktı.

"Bu kelimeyi kullandığım için üzgünüm canım, ama sanırım onlara piç demeyi bıraktığımız an, evlilik dışı çocuk sahibi olmanın normalleştiği andı. Kollarını kavuşturdu ve sandalyesine geri oturdu. 'İşte böyle, söyleyeceğimi söyledim. Bu yüzden Anna'ya büyük saygı duydum, ebeveynlerin çocuklarına kötü davrandığı o durumlara giriyordu.

"Bekâr annelerin hepsi çocuklarına kötü davranmıyor," dedi Tristan. Maureen kıkırdadı ve elini ağzına götürdü,

Kate'e bir kenara.

'Delikanlıyı dinle, her zaman çok liberal. Yaşlandıkça fikrin değişecek,' dedi Tristan'a dönerek. "Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır. Bir erkek arkadaşım vardı.

Maureen'in yüzü manik bir gülümsemeye dondu ve sonra toparlandı.

Çok güzel. Biraz daha çay?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Tristan fincanını yere bırakarak. "Anna hiç işinden bahsetti mi?"

'Hayır, canım, o sadece belirsiz, bulutsu bir şekilde konuştu. dil.'

"Nebu-lous?" diye tekrarladı Tristan.

'Evet, ben de öyle dedim canım... Anna çocukları kötü annelerin elinden almaktan falan ayrıntılı olarak bahsedemezdi. Hepsi gizli tutulmalıydı.'

"Ölümünü nasıl duydunuz?"

Maureen elini göğsüne bastırdı ve başını salladı.

Korkunçtu. Korkunçtu! Bir toplantıya gelmediğinde ya da beni aramadığında endişelendim. Sonra herkes gibi ben de gazetede okudum. Çekiçle ölene kadar dövülmüş. Ölmek için ne korkunç bir yol. Umarım uykumda ölürüm, ya da belki beyin anevrizması. Bunun çok hızlı olduğunu okumuştum. İki saniye içinde ölebilirsin.'

"Cenaze töreni için çiçekleri nasıl organize ettiniz?" diye sordu Kate.

"Cenazeyi kimin düzenlediğini sordum ve cenazeci bana kimsenin düzenlemediğini söyledi! Ne kadar korkunç diye düşündüm. Anna'nın ailesi yoktu ve yakın arkadaşı da yok gibiydi. Görünüşe göre komşusu onunla arkadaştı ama dürüst olmak gerekirse biraz ıslaktı. Ben de devreye girip işleri organize ettim ve tören talimatını yazdırdım.

"Cenazesine çok kişi gitti mi?" diye sordu Tristan.

'Hepimiz yazarlar grubundan katıldık. Hepsi bana ihanet etmeden önceydi. Komşusu da oradaydı ve sanırım

birkaç iş arkadaşı. Cesedini bırakmaları biraz zaman aldı, bu yüzden cenazesi ancak aylar sonra kaldırılabilirdi.

"Anna kendini tehlikede hissettiğini sana hiç söyledi mi?" diye sordu Kate.

"Hayır. Anna çok dikenli, kararlı bir insandı, ama sanırım onun engellerini yıkıyordum ve bazen grup toplandıktan sonra kalırdı ve birlikte bir şeyler içerdik.

"Grup için ne tür şeyler yazardı?" "Hiçbir şey yazmazdı.

"Altı ay boyunca hiçbir şey yazmadı mı?" diye tekrarladı Tristan.

'Hayır ve bu iyiydi. Sık sık başkalarının çalışmalarını eleştirmeye katılırdı. Bazen sert olabiliyordu ama her zaman ilginç noktalara değinirdi. Maureen ikisine de birer bardak taze çay doldurdu. 'Her neyse, bunun sizin soruşturmanızla ne ilgisi var? Telefonda kayıp bir çocuğu aradığınızdan bahsetmişsiniz?

Kate davayı ve Anna'nın Charlie'yle olan bağlantısını kısaca özetledi. Anlıyorum. Anna, Charlie'nin refahıyla ilgileniyordu. genç çocuk?'

"Charlie'nin büyükannesine göre, bu konuda bazı karışıklıklar olmuş.

"Var mıydı?" dedi Maureen kaşlarını kaldırarak. 'Ve aile Coldharbour malikanesinden mi geliyor? Oradan pek iyi bir şey çıkmaz.

Kate bu yorumu görmezden geldi.

"Anna hiç Charlie Julings ile ilgili bir şeyden bahsetti mi?

'Tabii ki hayır! Dediğim gibi, işi hakkında hiç konuşmazdı.

Kate ve Tristan bir süre daha sohbet ettiler ama Kate, Maureen'in Anna hakkında verecek fazla bir bilgisi olmadığını hissetti. Dışarı çıktıklarında Kate koridordaki çerçeveli fotoğrafları fark etti. Dokuz ya da on tane vardı ve hepsi de Maureen'i pırıltılı gece elbiseleri içinde, kaptan üniforması giymiş çeşitli gösterişli genç erkeklerle poz verirken gösteriyordu.

Maureen, Kate'in bakışlarını takip ederek, "Bu benim gezi koleksiyonum," dedi. 'Bu benim yıllık ikramım. Yarın Karayipler'e bir gemi seyahatine çıkıyorum. Bu gece Southampton'a gidiyorum ve süper yeni valizlerim var. Kitap raflarında klasörler ve geniş bir ofis fotokopi makinesiyle dolu küçük bir ofisin kapısını açtı. Yan tarafında altın harflerle "M.C." yazan birkaç şık deri bavul vardı.

'Bu benim yeni valizim. Daily Mail'in arkasındaki bir teklif üzerine ısmarlama yaptırdım,' dedi gururla.

"Kiminle gidiyorsun?" diye sordu Tristan.

Maureen, gülümsemesi bir an için sekteye uğrayarak, "Ah, sadece kendimle baş başa, biraz "kendime" zaman ayırmak için," dedi. Tekrar fotoğraflara baktılar. Hepsinde Maureen çeşitli kaptan masalarında tek başınaydı. 'Evet, yine en sevdiğim gemi. Okyanus Düşesi. Çok güzel.

Kate onlar ayrılırken çok fazla kalori tükettiğini hissetti ama Anna Treadwell hakkında çok az yeni bilgi öğrenmişlerdi.

OceanofPDF.com

Ofisin adresini GPS'ine girerken Tristan arabanın koltuğunda garip bir şekilde kıpırdandı.

'Çok fazla yedim,' dedi.

"Ben de," dedi Kate, Maureen'in sazdan kulübesine bakarak.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Tristan.

"Bence o yalnız ve yalnızlık sizi zayıf ve savunmasız kılan bir hastalık olabilir.

Tristan başını salladı ve GPS'e baktı.

"Biliyor musun, Danvers Çiftliği'nin yanından geçmek çok da sapa bir yol olmaz," dedi haritayı göstererek. 'Otoyoldan burada çıkarsak, birkaç mil içeride.

"Tamam, öyle yapalım," dedi Kate. Çiftliği görmek listesinin başında değildi ama başka bir gün bilinçli bir yolculuk yapmaktan kurtulacaktı.

Sonunda istediklerinden daha uzun bir yolculuk oldu. Birkaç kez kayboldular ve GPS dolambaçlı, işaretlenmemiş yollar için hazırlıklı görünmüyordu. Sonunda, ağaçlarla çevrili uzun bir yolda ahşap bir çiftlik kapısını geçtiklerinde Kate onu gördü.

'İşte buydu,' dedi. Tristan küçük bir tabelada 'DANVERS FARM EGGS 4 SALE' yazan kapıya doğru geri geri gitti. Küçük bir beton avlu ve büyük bir ahır vardı ama arazinin geri kalanı ağaçlarla çevriliydi.

"Zili alıp onlara özel dedektif olduğumuzu söyleyecek miyiz?" diye sordu Tristan.

'Evet, ama biraz yumurta almam gerektiğini düşünüyordum. Ev sahipleriyle sohbet etmek için iyi bir bahane olur,' dedi Kate.

Tristan bağıyla onayladı. Arabayı yolun kenarına park ettiler ve kapıya gittiler. Tahtaya küçük bir kapı zili iliğtirilmiğti. Tristan zili çaldı ve birkaç dakika sonra bir kadın kĞeyi dnd. Kate'in elma yanaklı diyeceği türden bir kadındı ve uzun siyah saçlarını bağının üstünde topuz yapmığtı. Uzun, yönlü, yüksek yakalı bir elbise giymiğti ve muhtemelen kırklı yağlarının sonlarından daha yağlı değildi.

"Merhaba, yumurta ister misiniz?" diye sordu kaba bir Đekilde. "Eee. Evet, bir düzine lütfen. Bir düzine lütfen," dedi Kate.

"İçeri gelin," dedi ve kapıyı açtı. Geniğ araba yoluna kadar onu takip ettiler. Sola doğru kıvrılan dar beton yol, ağaçların arasından geçerek ilerliyordu. Patika dik bir yamaçtan ağağıya, çalılıklara doğru inerken, yolun sol ve sağ taraflarını görebiliyorlardı.

Farklı renklerde bir grup kedi patikanın etrafında yatıyordu, sonra ağaçlar ayrıldı ve mavi arduvaz çatılı küçük bir kulübenin avlusundaydılar. Avlu ağırı bymĞ bitki saksılarıyla doluydu ve büyük bir tahliye kapağının üzerinde, içinde kurumuğ kedi maması kalıntıları olan altı ya da yedi uyumsuz kase vardı.

n kapının sağında küçük bir baraka vardı ve kadın oraya gidip boynuna uzun bir iple bağlı bir anahtarla kilidi açtı. İçerisi yumurta kutularıyla doluydu. Eski bir plastik torbaya iki tane koydu ve Kate'e uzattı. Sonra bir para kutusu çıkardı.

"Dört pound tutuyor," dedi kadın. Kate tam parayı buldu ve kadın parayı kasaya bıraktı. Kulübeyi kilitliyordu ki n kapıdan genç bir kız ıktı. Zayıftı ve dokuz ya da on yağlarında görünüyordu.

"Anne. Jack bana vurdu," dedi gayet sakin bir şekilde. Gözüne karşı bir torba donmuş bezelye tutuyordu. Kate ve Tristan'ı gördü ve başını salladı. "Merhaba.

"Ona atmak istememiştım," dedi içeriden bir çocuk sesi. On üç ya da on dört yaşlarında olabilecek uzun boylu genç bir delikanlı kapıya geldi. Uzun kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyordu ve üzerinde kırmızı bir Adidas eşofman vardı, ayakları da kirli ve çıplaktı. "Benden kumandayı istedi, ben de ona fırlattım.

'Neden ikiniz de bana bunu söylüyorsunuz? Hayvanlarla ilgilenmek zorundayım,' dedi kadın.

Kız, yaşına yakışmayan bir teslimiyet ifadesiyle oğlanı iterek geçti. Çocuk sendeleyerek kapı çerçevesine geri döndü.

"Bunu gördün mü?" dedi öfkeyle, kolunu tutarak. Sesi kırılıyordu ve tiz bir tınıya sahipti.

"Jack, hayvanlar konusunda bana yardım edecek misin?" dedi kadın. "Çünkü baban uzakta olduğu için tek umursadığım şey bu.

Çocuk bunu düşündü ve sonra içeride kayboldu.

'Küçükken söylediğim ve yaptığım her şeyin harika olduğunu düşünürlerdi. Şimdi ise sinir bozucu yaşlı bir anneyim,' dedi kadın. Takip etmelerini işaret etti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Kate geri dönmeye başladıklarında.

Kadın durdu ve döndü, yüzünde hafif bir kızgınlık vardı.

"Ne?

"Biz aslında özel dedektifleriz. Benim adım Kate Marshall ve bu da ortağım Tristan Harper. Yakınlarda, Şeytan Yolu'nda kaybolan küçük bir çocukla ilgili bir dava üzerinde çalışıyoruz," dedi ve bozkırın karşısını işaret etti. Kadın ilk kez onları doğru dürüst inceliyor gibiydi.

"Özel dedektifler, buralarda böyle bir şey var mı?" "Evet," dedi Kate. "Bize yardım edebilir misiniz?

'Evet, bunu duyduğumu hatırlıyorum. Charlie Julings genç bir çocuktu,' dedi kadın sabırsızlıkla. "Ama buraya neden geldiniz?"

'Kaybolduğu Şeytan Yolu'na en yakın ev sizin eviniz. Size yerel bölge hakkında sorular sormak ve o gün bir şey görüp görmediğinizi öğrenmek istedik." dedi Kate.

'Hayır. O zamanlar burada yaşamıyorduk. Bizim zamanımızdan önceydi. Çiftliği 2008 yılında devraldık.

"Ne zaman,
2008'de mi?"

"Ocak ayında.

"Önceki sahiplerinin neden ayrıldığını biliyor musunuz?" diye sordu Tristan.

'Önceki kiracılar. Biz kiracıyız. Bu çiftlik Kraliyet Arazisi. Kraliyetten kiralıyoruz. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, meşgulüm. Bütün hayvanlarımı beslemem gerekiyor. Genelde bana yardım eden kadın uzakta, kocam da öyle.

"Adın ne?" diye sordu Kate.

Kadın tereddüt etti ve dudaklarını büzdü; bu şekilde sorgulanmaktan hoşlanmıyor gibiydi.

"Bayan Dawn Grey.

"Önceki kiracıların nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum. Sanırım yukarıda bir yerde başka bir çiftlik işletiyorlar.
ama tüm bildiğim bu.'

Kate etrafındaki araziye baktı. Artık önceki kiracıların gittiğini biliyordu, hayal kırıklığına uğramıştı ama ilgisi de artmıştı. "Şeytan Yolu'nun karşısındaki manzaraya bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

'Peki,' dedi sabırsızlıkla. 'En iyi manzarayı küçük ormanın kenarından görebilirsiniz. Çiftlik binalarını avlunun tepesine kadar takip edin. İşiniz bittiğinde kapıları kapatın,' dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kate aceleyle uzaklaşırken arkasından. Kate ve Tristan bazı ek binaların yanından geçerek patikadan yukarı doğru çıkmaya başladılar. Geniş bir beton platforma geldiler ve büyük bir kulübenin içindeki ineklerin böğürmelerini duyabiliyorlardı.

Üzerlerine güçlü bir gübre kokusu yayılıyordu. Saman balyalarıyla dolu başka bir kulübenin yanından geçtiler ve çiftlik binalarının arasından ağaçlarla kaplı çimenli bir platforma çıkan geniş kayalık bir patıkaya çıktılar. Durdular ve her yöne uzanan bozkıra baktılar. Nefes kesici bir manzaraydı. Kate, Şeytan Yolu Tor'unu ve güneşte parıldayan nehrin gümüşü ipliğini minyatür olarak çok net görebiliyordu. Karşıdaki tarlalar dümdüzdü ve Tor'a doğru uzanan parçalarda pus cepleri toplanmıştı. Bir an gözlerini dikip baktılar.

"Tamam. Şimdi ne olacak?" diye sordu Tristan sırtarak. Kate ona yan gözle baktı ve güldü.

"Biliyorum. Kendimi biraz aptal hissediyorum. Ne yapıyoruz biz? Charlie kaybolduğunda bu kadın burada yaşamıyordu bile.

Etrafına baktı ve sol tarafta, çiftlik binalarının ötesinde küçük bir ağaçlık olduğunu gördü. Arazinin geri kalanından biraz daha yüksekti. Kate kısa mesafeye doğru yola koyuldu ve Tristan da onu takip etti. Çalılığın kenarına geldiklerinde durdular. Bu hafif yüksek nokta onlara daha ayrıntılı ve daha iyi bir görüş sağlıyordu. Okehampton'a giden toprak yolu görebiliyorlardı.

Tristan, "Peri Ağacı'nın etrafındaki şu karaçalı ve ormanlık alanın ne kadar büyük olduğuna bakın," dedi. 'Google Maps'ten bakıyordum. Polisin o bölgeyi arayıp aramadığını bilmiyoruz.

'Ade'ye, Lewis'e ya da başka birine o zamanlar buranın ne kadar büyümüş olduğunu sormalıyız. On bir yıl uzun bir süre ve çok daha küçük olabilirdi,' dedi Kate. "Bu iyi bir nokta. Sormalıyız.

Tristan, "Eğer büyük bir arama ekibi düzenledilerse, muhtemelen kontrol etmişlerdir," dedi. Güneş artık çok sıcaktı. Kate ağaçların gölgesine adım attı ve hemen serinlediğini hissetti.

Tristan da onu takip etti ve koruluğun içine doğru biraz yürüdüler. Güneş yer yer yüksek dalların arasından parlayarak ormanın zeminini aydınlatıyordu ve Kate ölü ağaçları hissedebiliyordu.

yapraklar ayaklarının altında. Üç kayadan oluşan bir kümeye geldiler. Biri tırmanıp üzerine oturabilecekleri kadar büyüktü, diğer ikisi ise daha küçüktü.

"Hey, şuna bakın," dedi Tristan. Bir meşe ağacının kalın gövdesinin yanında duruyordu. Kabuğun ortasında, baş hizasında, bir ayak yüksekliğinde, mükemmel bir kulak şeklinde garip bir şekil bozukluğu vardı.

"Ben ona dinleme ağacı demeyi seviyorum," dedi bir ses.

"Tanrım!" dedi Kate, döndüğünde hâlâ yalınayak olan ve kırmızı eşofmanını giyen genç çocuğu gördü. Bir ağacın arkasından çıktı.

"Bunca zamandır orada mıydın?" diye sordu, bu davetsiz misafir karşısında aynı derecede sarsılmış görünen Tristan.

"Belki," dedi çocuk sırtarak. Ön dişlerinde büyük bir boşluk ve iri kahverengi gözleri vardı. Garip, inek bir şekilde yakışıklıydı, diye düşündü Kate. Ya da büyüdüğünde öyle olacaktı.

Kate kulağı göstererek, "Bu tahtaya mı oyulmuş?" diye sordu.

"Hayır," dedi çocuk, sıkılmış ve ilgisiz görünüyordu. 'Bu şekilde büyüdü. Güzel, değil mi? Bana şu internetteki videodaki kulakları sırtlarından çıkan fareleri hatırlattı. Cebinden bir sarma sigara ve bir çakmak çıkardı. Ellerini kavuşturarak yaktı. Kate esrar kokusunu hemen alabildi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Gelecek yıl on dört yaşında olacağım," dedi dişlerinin arasından kalın beyaz bir duman çıkararak.

"Annen ot içtiğini biliyor mu? Omuz silkti.

"Ona söylemedim. Ona buraya geldiğimi ve onun ellerini eşofmanımın altına soktuğunu söyleyebilirim," dedi Tristan'ı göstererek, 've sen sadece izledin. Sırttı. "Ama söylemeyeceğim.

Kate, başını sallayıp gözlerini deviren Tristan'a baktı. Evin dibinde bir yığın sigara izmariti olduğunu fark etti.

Büyük kaya parçası, muhtemelen çocuğun sigara içtiği yerdı.

'Tamam, sizi yalnız bırakalım,' dedi. Ağaç gövdesindeki mükemmel kulağa baktı ve arabaya doğru yola koyuldular.

Ashdean'a dönerlerken Kate, "Bugün çok iyi başlamış gibiydi," dedi. Telefonunu kontrol etti. "Ve şu Bernard denen adam aramadı.

Tristan, 'Polisteki meslektaşına ulaşamamış olabilir,' dedi.

Kate pencereden dışarı baktı ve dilinde ve boğazında o tanıdık karıncalanma, bir şeyler içme ihtiyacı duydu.

"Beni Ashdean'a bırakabilir misin?" dedi. "Bir toplantıya gideceğim.

OceanofPDF.com

Kate eve yediyi biraz geçe geldi ve kendine kızarmış ekmek üzerine peynir yaptı. Bir bardak buzlu çayla birlikte oturma odasının penceresine götürdü ve en sevdiği sandalyeye oturup güneş ufukta batarken son turistlerin plajdan ayrılışını izledi. Bernard'la yaptıkları görüşmeyi düşündü. Adam samimi görünüyordu. Şimdi onları hayalet gibi görmeyeceğini umuyordu.

Kate yemeğini bitirdiğinde bir bardak daha buzlu çay doldurdu ve çantasından not defterini çıkarıp düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Anna Treadwell'i bir kenara bıraktı ve o günkü notlarını gözden geçirdi.

Danvers iftliği'nin önceki kiracıları ne zaman ayrılmıştı? 2007'nin sonlarında mı? Charlie 21 Haziran 2007'de kayboldu. Kate bilgisayarını açtı ve Google'da "Danvers iftliği "ni aradı. Exeter kayıt ofisine gittiklerinde, çiftlik radarlarına girmemişti, bu yüzden aramadılar. Yerel haber listelerinde kısa bir aramadan sonra Kate, 5 Ocak 2007 tarihli küçük bir makale buldu:

Güney Zelandalı çiftçi arabası takla attıktan sonra adam öldürmeye teşebbüs şüphesiyle tutuklandı

Danvers Yolunda meydana gelen bir kazanın ardından tutuklanan Güney Zelandalı bir adam halen gözaltında tutulmaktadır. Olay

Perşembe günü akşam 6'dan hemen önce arabası ana yola devrildi. Adam ve onunla birlikte seyahat eden bir kadın araçtan yara almadan kurtuldu.

Danvers Yolu saatlerce trafiğe kapatıldı ve polis adamı olay yerinde tutukladı.

Bir sözcü şunları söyledi: "Dün (4 Ocak) saat 17.50 sularında bir trafik çarpışması ihbarı üzerine polis çağrıldı.

Danvers Çiftliği yakınlarındaki Danvers Road'da bir araç tavanı üzerine devrilmiştir. Araçta bulunan bir erkek ve bir kadın devrilen araçtan sağ salim çıkmayı başarmıştır."

Kate Google aramasına devam etti ve 21 Mart 2007 tarihli bir mahkeme raporu buldu:

Güney Zelandalı çiftçinin cezası ertelendi

South Zeal'de çiftçilik yapan Steve Hartley (31) Exeter Sulh Ceza Mahkemesine çıkarıldı ve tehlikeli araç kullanmaktan üç ay ertelenmiş hapis cezasına çarptırıldı. Danvers Çiftliği'nden Hartley, 4 Ocak'ta çiftliğinin dışındaki Danvers Yolu üzerinde arabasını ters çevirdiği için tutuklanmıştı.

O sırada arabada Hartley ile birlikte Jennifer Kibbin adında 18 yaşında bir kadın bulunuyordu. Çift başlangıçta polise Jennifer Kibbin'in, çiftin iki yaşındaki oğluyla birlikte evde bulunan Steve Hartley'nin eşi Libby olduğunu söyledi. Exeter, Poole Road'dan Jennifer Kibbin sahte isim ve adres vermekle suçlanmış, ancak bu suçlama düşürülmüştür.

Libby Hartley (30) kocasına destek olmak için Exeter Sulh Ceza Mahkemesine katıldı.

Makale metninin altında Steve Hartley'in Exeter Sulh Ceza Mahkemesi'nin merdivenlerinden inerken çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu. Uzun boylu, geniş, yakışıklı, kare çeneli ve kahverengi saçları düzgünce bir tarafa ayrılmış bir adamdı. Karısı Libby, onun yanında minyon ve elf gibiydi. Kalp şeklinde bir yüzü vardı ve siyah saçları kısa kesilmişti. Peter Pan yakalı, çiçek desenli uzun bir elbisenin üzerine lacivert bir hırka giymişti. Kameradan uzakta duran geyik gözleriyle Prenses Diana'nın şehit olmuş görüntüsüne sahipti. Kalçasında küçük bir oğlan çocuğu taşıyordu; çocuğun saçları bir tutam kahverengiydi ve kot tulum giyiyordu. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu:

Steve Hartley'e mahkemede eşi Libby Hartley ve iki yaşındaki oğulları David eşlik etti.

Kate bir an için sandalyesinde arkasına yaslandı. Steve Hartley on sekiz yaşındaki Jennifer'la bir arabada yakalanmış ve onun Steve'in karısı Libby olduğunu söylemeye çalışmışlardı.

Libby onun yanında durmuştu ya da yerel gazetede öyle yazıyordu. Kate, Jennifer Kibbin hakkında daha fazla bilgi bulup bulamayacağını görmek için Google'da biraz daha arama yaptı ama hiçbir şey bulamadı. Hartley'lerin Danvers Çiftliği'nden ne zaman ayrıldıklarını merak etti.

Kate Google'da "Steve ve Libby Hartley çiftçi" diye arattığında, onların şu anda Galler sınırındaki Shropshire'da başka bir çiftlikte çalıştıklarını gördü. Shropshire, Dawn Grey'in düşündüğü kadar 'kuzeyde' değildi. Hiç fotoğraf yoktu ama çiftliğin Facebook sayfasında satılık saman ve ahır atlarının reklamı yapılıyordu. Kısa bir açıklama vardı: "Hill Brook aile tarafından işletilen bir çiftliktir; Steve ve Libby Hartley iki çocukları David ve Daisy ile birlikte yaşamaktadır."

Sayfanın sadece seksen beğenisi vardı ve üç yıldır güncellenmemiştir. Kate çıkmaz sokağa girmiş gibi hissediyordu. Danvers Çiftliği'ni neden bırakıp taşındıklarını merak ediyordu. Belki de Steve'in herkesin gözü önündeki ilişkisi yüzünden? Araba kazası ve yanındaki genç kız Jennifer Kibbin'in kendini Libby olarak tanıtmaya çalışması yerel gazetelere çıkmıştı. Küçük kırsal bölgelerdeki insanlar dedikodu yapmayı sever. Belki de bu yüzden çekip gittiler.

Kate dikkatini tekrar not defterine verdi ve Bernard'ı arayıp aramamayı düşünerek telefonunu tekrar kontrol etti. Parmaklarını masaya vurdu. Hayır, yarına kadar onun peşinden koşmayacaktı.

Bernard onlara Anna'nın çocuk bakma izninin reddedildiğini söylemişti. Bu alışılmadık bir şey miydi? Belki de değildi. Bekâr bir kadındı, yalnız yaşıyordu ve zorlu bir işi vardı. Onu bu yüzden mi geri çevirmişlerdi? Peki ya Anna'nın Maureen ile olan arkadaşlığı?

Kate not defterini bir kenara bıraktı, olay yeri fotoğraflarına tekrar bakmak için iPad'ini çıkardı ve Maureen Cook'un Yazarlar Grubu sayfasının hâlâ açık olduğunu gördü. Sayfayı kaydırıp küçültecekti ama grubun antolojisinin bağlantısına bastı, bu da onu Amazon e-kitap ürün sayfasına götürdü. Kate, Maureen'in kısa öyküsü 'A Little Light Extinguished'in koleksiyonda ilk sırada yer aldığını fark etti ve başlıkla ilgili bir şey ilgisini çekti. Ücretsiz örneği indirmek için bağlantıya tıkladı ve ilk birkaç cümle onu yakaladı:

Oğlumuzu kaybettiğimizden beri geçen günlerin sayısını unuttum. Uykusuzluğum dayanılmaz. Günlerin sayısını unuttum... o zamandan beri... Yazmaya dayanamıyorum ama yazmalıyım.

Kate ve Tristan'ın o öğleden sonra tanıştıkları kadına hiç benzemiyordu. Maureen'in çocuğu var mıydı? Hiçbir şeyden bahsetmemiști. Kate geri döndü ve hikayenin tamamını okumaya başladı...

OceanofPDF.com

Maureen Cook tarafından yazılan 'A Little Light Extinguished'

Oğlumuzu kaybettiğimizden beri geçen günlerin sayısını unuttum. Uykusuzluğum dayanılmaz. Günlerin sayısını unuttum... o zamandan beri... Yazmaya dayanamıyorum ama yazmalıyım.

Küçük oğlum evde korkmuştu. Bunu biliyordum. Yatağı arka odada, bizim uyuduğumuz yerden istediğimden daha uzakta, ama bizimkinin yanındaki odada küf çok kötü. Yaz aylarında duvarlardan yoğunlaşma suyu akıyor ve siyah küf temizlemeye çalıştığım anda geri geliyor. Sporlar arkamı döndüğüm anı kolluyor ve sıva ile duvar kağıdında çiçek açıyor.

Ben de küçük ciğerlerini kurtarmak için onu diğer odaya koydum.

Birkaç gündür yüzü kızarmıştı ve ateşi vardı ama... Onu doktora götürmeye korkuyorum. O sosyal hizmet görevlisi benimle uğraşüyor ve onu doktora götürürsem bunun benim ihmali olarak görüleceğini biliyorum. AMA BEN İHMAL ETMİYORUM. ETMEDİM. SEVİYORUM. BENİM İŞİM BU.

AŞK.

Üçüncü gün onu yatağıımıza getirdim. Sayıklıyordu. Hasat nedeniyle dikkati dağınık olan Dan'den saklamayı başardım.

Dan gece yarısı yatağa geldiğinde onu yanıma aldım. Biraz daha iyi görünüyordu, nefes alış verışı daha az sığdı ve hatta birkaç kez ağladı. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Ağlamak. Sadece sessiz olduklarında endişelenmelisin.

Dan ikimizi de başımızdan öptü ve başı yastığa değer değmez derin bir uykuya daldı. Karanlıkta uyanık yatıyor, çocuğun nefes alışını dinliyordum. Onunla konuşmaya devam ettim, "Annene nasıl hissettiğini anlatır mısın?" diye sordum.

Bir an 'sıcak' dedi, sonra o küçük sesiyle 'soğuk' dedi. O ses. Aklımdan doktoru aramak geçiyordu ama aklıma hep o kaltak geldi... O çocuk evleri ve bazı koruyucu aileler hakkında bir şeyler okumuştum.

Çocuklar kayboluyor.

Sistemde "kayboluyorlar" ve kötü bir anne için geri dönüş yok, değil mi? İsterlerse onu alabilirler ve ben onu bir daha asla göremem ve bana nerede olduğunu ya da ona ne yaptıklarını söylemek zorunda kalmazlar...

Bu yüzden onu sarmaladım ama çok fazla değil. Gece kalkıp alnında tuttuğum bir bezi ıslattım... Dan'in alarmı saat dörtte çaldı ve çocuğu kontrol ettiğimizde daha iyi görünüyordu. Yüzü o kadar kızarmamıştı ve ateşı düşmüştü. Rahatlayarak ağladım... Dan viziteye çıktı.

İşte o zaman kendimi kaptırdım. Ve şeytan sizi her zaman en beklemediğiniz anda yakalar.

Sonrasında olanlar bulanık. Sanki koyu dumanlı bir camın arkasından bakıyormuşum gibi. Uyandım ve çocuk yanımda değildi. Elimi uzattım ve sonra garip bir şekilde yattığımı hissettim. Sanki altımda bir yastık vardı ama daha sertti.

Küçük bedeni altımdaydı. Uykumda onun üstüne yuvarlanmışım. Onu dışarı çektim ve sarı saçları güneş ışığında parlıyordu.

ama yüzü ve dudakları maviydi. Ağzına üflelemeye çalıştım ve göğsüne bastırdım ama gevşek ve soğuktu.

Gerçekten sakindim. Çocuğu karyolasına geri koydum ve ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Ölmüştü.

Ne kadar sürdü bilmiyorum. Orada uzun süre oturdum ve sonra paniğe kapıldım. Odadan çıktım ve evin içinde dolaştım. Çok sessizdi ve çocuğun yatak odasına giden koridorda durdum. Bir an için her şeyin sahte olduğunu ve rüya gördüğümü düşündüm. Çıkarabileceği sesleri duyabilmek için nefesimi tuttum. Uyurken çıkardığı o küçük iç çekişler, ama hiçbir şey yoktu. Saatin tik takları bile yok. Pili bitmiş.

İçerisi ısınıyor ve diğer odalardaki perdelerin hiçbirini kapatmadım. Bir şeyin kokusunu alabiliyorum... Kabul etmek istemediğim bir şeyin. Ve bir sineğin vızıldama sesini duyuyorum.

Duvara tutunuyorum ve uzun loş koridorun sonundaki kırmızımsı ışığa doğru ilerliyorum. Çocuğun odasındaki perdeler kırmızı. Bu renkten nefret ediyorum ve değiştirmek istedim ama Dan hayır dedi. Onlar gayet iyi perdeler ve neden paramızı ihtiyacımız olmayan şeylere harcayalım ki?

Kapıya ulaştığımda, çocuğun karyolasının üzerinde gezinen sinekler görüyorum. Sonra yaklaştığımda bir sinek sol gözünün üzerinde geziniyor. Onu uzaklaştırıyorum ve daha yakından baktığımda, göz kapaklarının arasındaki kıvrıma pis yumurtalarını bıraktığını görüyorum.

Bir mendil çıkarıp siliyorum ama derisi artık sert değil ve göz kapağı korkunç bir şekilde ters dönüyor, midem bulanıyor. Altındaki gözü yarıktan bana yarı bakıyor.

Kapı çerçevesinin üzerindeki haçı görüyorum. Çarmıhtaki İsa'nın koyu renkli ahşabı bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Bu sabah ilaçlarımı almadım. Birkaç haftadır da almıyorum. Dan'in haberi yok. Beni ne kadar kötü hissettirdiğini anlamıyor ve şimdi onsuz zihnim bir elmas gibi berrak ve net. Dan

Exeter'deki patronunu görmeye gitmesi gerektiğini ve geç döneceğini söylemek için bana mesaj atıyor. Sanki kadermiş gibi zihnim berraklaşıyor.

Çocuğu alıp yıkıyorum, sonra temiz bir çarşaf buluyorum ve onu pis sineklerden uzak tutmak için dikkatlice sarıyorum. Minik kundağı karyolasına geri koyuyorum ve ruhunu özgür bırakmak için perdeleri ve pencereleri açıyorum. Sonra öldüğünde yatak odamızda olduğunu hatırlıyorum, o yüzden oraya geçip pencereleri de açıyorum. İçeri bir esinti giriyor ve oda havasız ve kapana kısılmış gibi hissetmekten kurtuluyor.

Özgür ol, fısıltıyla söylüyorum, özgür ol.

Güneş batana ve uzun ağaçların gölgeleri uzayana kadar bekliyorum. Bohçadaki çocuğu alıyorum ve kimden aldığımı hatırlayamadığım güzel bir battaniyeye sarıyorum. Onu papyonun içinde göğsüme bağlıyorum ve sırt çantama bir kürek koyuyorum. Avluda yürürken omuzlarımdan kaydığını fark etmemeye çalışıyorum. Arazinin en üst ucundaki ormana çıkıyorum. Dan'in bana asla tarım yapılmayacağını söylediği yere.

Kimseyi görmüyorum. Avlunun tepesinde, kapının üzerinden tırmanıyorum. Yol boyunca ona onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu söylüyorum ama göğsüme bağlanmış gibi hissettiren bir şey var. O gitti ve geriye sadece bir kabuk kaldı.

Yukarı bakıyorum ve en güzel batan güneşi görüyorum, alçak ve altın rengi ve onu pencereden nasıl çıkardığımı düşünüyorum ve gökyüzüne güneşe doğru uçtuğunu ve gökyüzü ile yer arasındaki ufkun o altın parçasına hapsoldüğünü biliyorum.

Orman serin ve sessiz ve içerisi neredeyse karanlık. İstedğim yeri biliyorum. Kulağı gövdesinde olan ağacın yanındaki kayalar. Kayalardan birini kaydırmayı başarıyorum, en küçüğünü. Tüm gücümü harcıyorum ve bir noktada yan tarafımda bir kasın koptuğunu hissediyorum ama devam ediyorum. Derin bir çukur kazıyorum, çam iğnelerini ve yabancı otları temizliyorum ve kökleri kesiyorum.

Geri çekiliyorum, terliyorum ve nefes nefese kalıyorum. Tam o sırada, batan güneşin bir ışını ağaçların arasından bir lazer gibi geliyor ve tenimde sıcaklığını hissediyorum, gözlerimi kamaştırıyor.

Bu bir işaret. Hala ufukla toprak arasında sıkışıp kalmış olan çocuk. Kabuğunu çukurun derinliklerine koyuyorum, kısa bir dua ediyorum ve sonra toprağı tekrar doldurmaya başlıyorum.

Düşündüğümünden daha uzun sürüyor ve her şeyi paketlediğimde ve çevredeki fırçayı ve ıslak toprağı temizlediğimde karanlık oluyor.

Kayayı deliğın üzerine geri yuvarlıyorum, ellerimle fırçalıyorum ve sonra işim bitiyor. Umarım artık özgürdür ve gökyüzü ile batan güneş arasında sıkışıp kalmamıştır.

Çiftlik evine geri dönüyorum, burada oturuyorum, bunu yazıyorum ve sonra karanlık çöküyor. Karanlık ve hiçbir şey. Çocuğın beni affetmesi için bir yol bulmalıyım.

SON

Kate okumayı bitirdikten sonra uzun bir süre oturdu. Bu kısa öykü garip bir tesadüf müydü? Kaç ağacın gövdesinin ortasında büyüyen bir kulak şekli vardı? Tekrar okudu.

Unutulmaz ve gerçektir. Bunu Maureen mi yazmıştı?

Kate antolojinin e-kitap versiyonunu satın aldı ve kısa öykülerin geri kalanını okudu. Hepsi farklı temaları ele alıyordu; komedi, dram, romantizm ve hatta bilimkurgu, ancak hiçbirisi bu kadar iyi olmaya yaklaşmadı. Bu kısa öykü antolojide öne çıktı ve diğer öykülerin yapmacık ve amatörce görünmesine neden oldu. Maureen, hayatını değiştiren bu korkunç deneyimi yaşayan psikolojik sorunları olan bir kadının ham duygularını ve korkusunu yakalamış.

E-kitap versiyonunun arkasındaki bir bağlantıda antolojinin Exeter'de bulunan Abble Graphics adlı bir şirket tarafından dizildiği yazıyordu. Kate Maureen'i aramaya çalıştı ama telefon numarası telesekretere düştü. Mesaj bırakmayı düşündü ama sonra kapattı. Düşünmesi gerekiyordu.

Tristan'ı aradı ve o cevap verdiğinde arka planda Leo'nun çığlıklarını duyabiliyordu.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu endişeyle.

"Hayır, mükemmel zamanlama, bekle," dedi Tristan. Onun daireden çıktığını ve kordona doğru yürüdüğünü duydu. 'Leo çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyor. Sanırım Sarah geldi

Bugün yüzüne yastık atmaya çok yaklaştı. Ve eğer ondan bir daha şikâyet edersem, sanırım suratıma bir yastık geçirecek...' Sonra Kate'in sessizliğini yakaladı. "İyi misin?"

"Az önce tuhaf bir şey oldu," dedi. Kate ona Maureen'in kısa öyküsünün içeriğinden ve kabuğunda kulak şekli büyüyen ağacın yanına gömülen çocuğun tasvirinden bahsetti.

Tristan sesi titreyerek, "Danvers Çiftliği'ndeki ormanın tarifi bu," dedi.

Biliyorum. Az önce Maureen'i aramaya çalıştım ama cevap vermiyor. Hikayeyi okumanı istiyorum.'

"Bekle. Kindle'ımı alıp bir kopyasını indireceğim ve okuyacağım. Seni sonra ararım.

"Tamam, okur okumaz beni ara," dedi Kate. Telefonu kapattı, mutfığa gitti, kendine bir bardak buzlu çay doldurdu ve arka kapıdan çıktı. Saat akşam 9'u geçiyordu, her yer sessizdi ve kamp alanındaki dükkân kapalıydı. Kate telefonunu ve içkisini aldı ve uçurumdan aşağıya, kum tepelerinde iki eski paslanmış şezlongun bulunduğu bir noktaya doğru yürüdü. Birinin üzerindeki kumların tozunu aldı ve oturdu. Sahilin aşağısında, kumların üzerinde yaktıkları ateşin etrafında bir grup insan vardı. Kate kum tepelerinin içinde kendini kozalanmış hissetti. Eskiden buraya Myra'yla birlikte gelirdi ve arkadaşı birkaç yıl önce ölmüş olmasına rağmen diğer sandalyeyi yerinden oynatmamıştı.

Tristan birkaç dakika sonra tekrar aradı.

Okudum. Tanrım. Tüylerim diken diken oldu,' dedi. 'Ve tarif tam olarak bugün bulunduğumuz yer; ağaç, üç kaya. Gövdeden çıkan kulağın şekli.

"Ama Maureen'in bununla ne ilgisi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Kate.

Bilmiyorum. Çiftlikle bir bağlantısı var mı? Oraya gitti mi?' Kate tereddüt etti.

'Kısa bir öykü için çok iyi. Yazabilen birinin eseri. Maureen'in yazdığına inanıyor musunuz? Telefonun ucunda uzun bir duraklama oldu.

"Bilmiyorum. Onunla sadece birkaç saat görüştük. Ya gerçekse? Yani, otobiyografikse?"

"Sizce bir çocuğu olmuş, uykusunda onun üzerinde yuvarlanmış ve sonra da onu ormana mı gömmüştür?" diye sordu Kate. "Bunun onun yerel şenlikler düzenleyip yolcu gemilerinde tatil yaptığı hayatıyla uyuştuğunu sanmıyorum.

Tristan, "Onun gibiler genellikle herkesi yargılar ve sonra da karanlık sırlara sahip olurlar," dedi.

İyi bir noktaya değindin. Maureen'in kötü anneler ve piç bebekler hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Bu onun kendi deneyimlerini saptırması olabilir. Suçluluk ve utanç. Eğer yazdıysa, Danvers Çiftliği ona nasıl ilham kaynağı oldu?"

Tristan, "Ya o çiftlikte büyüdüyse ve kendi annesinin deneyimlerine dayanıyorsa?" dedi. "Annesinin ya da başka bir kadının hikâyesini anlatıyor olabilir.

Kate kuma baktı ve onu ayak parmaklarının arasına sıkıştırdı.

'Bu davayla ilgili olarak kafamızı duvara vurup duruyoruz. Devam edecek bir şey yok gibi görünüyor ve sonra bu oluyor. Bu çok garip bir tesadüf,' dedi Kate.

"Charlie kaçırıldı. Bu, gömülen bir çocuk hakkında kısa bir hikaye. Tesadüf nerede?"

"Maureen'le tanışmamız, çiftliği ziyaret etmemiz ve ardından bu kısa öyküyü bir gün içinde okumamızın tesadüf olduğunu kastetmiştim. Charlie'yle ilgisi olmasa bile, bu garip. Yine de, Charlie ile bağlantılı olabilecek bir şeye çok yakın olduğumuzu hissediyorum.

"Tamam. Ama bu konuda ne yapabiliriz? Tereddüt etti.

'Bunu yüksek sesle söyleyeceğim-'

"-Geri dönüp kazmak mı istiyorsun?" dedi Tristan.

'Hayır -'

'- İyi,' dedi, sesi rahatlamış gibi geliyordu.

"Hayır demek istedim, tam olarak değil.

"Sence orada gömülü gerçek bir ceset mi var?

"Lewis denen adamın metan sondalarından ve polisteyken adli tıpla nasıl çalıştığından bahsettiğini söylememiş miydin?

"Öyleydi.

"Ya... Ya bir cesedi tespit etmek için ekipman ödünç alabilseydik?

Telefonun ucunda uzun bir sessizlik oldu ve rüzgâr Kate'in saçlarını yakalayarak yüzüne doğru savurdu.

"Polise haber vermemiz gerekmez mi?" dedi Tristan.

"Ve ne diyeceksiniz? Gerçek bir yerde geçen bir çocuğun gömülmesiyle ilgili kısa bir hikaye okuduk ve sadece buna dayanarak, bir arama ekibini harekete geçirmeniz ve mülkü aramak için izin almanız gerektiğini mi düşünüyoruz?

"Böyle söyleyince-

'Bernard Crenshaw'dan Anna Treadwell'in suç mahalli eserlerine erişim konusunda hâlâ haber bekliyoruz. Güvenilirliğimiz konusunda onu nasıl ikna ettiğimi bir düşünün. Eğer bu konuyla polise gidersek, kapı dışarı ediliriz ve bir daha onlardan hiçbir şey isteyemeyiz.

Kate hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyordu.

'İşte tam da bu yüzden bunu biraz düşünmeliyiz. Maureen ile konuşmalıyız,' dedi Tristan.

"Bu gece gemi seyahati için Southampton'a gideceğini söyledi. Sizce telefonda bana evet, hikaye gerçek ve evet ölü bir çocuğun cesedini gömdü diyecek mi?

"Danvers Çiftliği'ne geri dönüp ormana giriş izni istesek nasıl olur?

'Peki ya hayır derlerse? Eğer bu işle bir ilgileri varsa, bundan haberdar olurlar...' Kate içini çekti. "Kulağa çılgınca geldiğimi biliyorum ama burada bir şey olduğunu kabul etmek zorundasın.

"Evet.

"Lewis size Charlie kaybolduktan birkaç gün sonra Danvers Çiftliği'ni aradıklarında eski kiracıların, özellikle de karısının tuhaf davrandığını söylemişti. Ayrıca "iyi" arabalarının sanki bozuk bir zeminde sürülmüş gibi hırpalanmış ve çamurlu olduğunu söyledi. Bunu Lewis söyledi, değil mi?

"Evet," dedi Tristan, sesi hâlâ emin değil gibiydi.

"Ve burası Şeytan Yolu'na en yakın ev. Charlie'nin olduğu yer-"

"-Kayıplara karıştı, evet.

Kate hayal kırıklığının kabardığını hissetti.

'Neden bu konuda benimle birlikte değilsin, Tris? Merakın nerede?'

'Her zaman seninleyim. Ama elimizdeki sadece kısa bir hikaye'.

Hayır. Elimizde bir sürü soru var. Ya orada gömülü bir ceset varsa? Ve Maureen bunu biliyorsa ve bu kısa hikayeyi yazdıysa? Ya o çiftlik arazisinde gömülü başka cesetler de varsa? Charlie'nin kayboluşunu birkaç haftadır araştırıyoruz ve elimizde hiçbir şey yok. Bu bir şey olabilir.'

'Sence orada gömülü bir çocuk varsa, o Charlie midir? Hikayedeki kadın yanlışlıkla çocuğunu öldürdü. Charlie kaybolduğunda üç yaşındaydı.

"Tristan," dedi Kate, kendini bıkkın hissederek. "Polisi aramamız gerekmez mi?" dedi Tristan.

'Hayır! Yıllarımı polis teşkilatında kurallara uymak zorunda kalarak geçirdim ve bakın beni nereye getirdi... Bu ajansı kurmak için çok çalıştım ve şimdi istediğimizi yapabilecek bir konumdayız. Ya bu riski almamız büyük bir atılıma yol açarsa?

"Bu izinsiz girmek olur.

"Ve?

Tristan telefonun ucunda yine sessizdi. Kate sahilde bir bağrıışma duydu ve bir dalganın gelip ateşi söndürdüğünü gördü. Etrafındaki küçük çocuklar kahkahalarla çığlık atıyordu ve Kate yükselen buharı görebiliyordu.

ay ışığında. "Tris. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Senden kendim yapmayacağım bir şeyi yapmanı istemiyorum. Eğer ısrarcı olduysam özür dilerim. Bu konuyu uyuyalım ve yarın sabah tekrar konuşalım.

Telefon görüşmesini bitirdiklerinde Tristan'ın sesi çok hevesli gelmiyordu ama Kate telefonu kapattığında gergin bir heyecan hissetti. Son birkaç hafta içinde yaşadığı deneyimler, içindeki isyancıyı yeniden canlandırmıştı.

Kimseye zarar vermediği sürece, kuralları çiğneme düşüncesinden zevk alıyordu.

OceanofPDF.com

Kate gece rahatsız bir uykudan uyandı ve yüzmeye gitti. Kumsaldan uçuruma geri döndüğünde, ön tarafta bir araba kapısının çarpıldığını duydu. Garaj yoluna, yan tarafında "DB Gaz ve Sıhhi Tesisat" yazan bir minibüs park edilmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Kate, havluya sarınarak. Minibüsün arkasına geldiğinde, Tristan'ı uzun boylu, uzun siyah saçlı, kesik kot şort ve soluk Pink Floyd tişörtü giyen iri yarı bir adamla gördü.

'Oh, sensin. Merhaba Tris,' dedi.

"Kate, bu Lewis Tate," dedi. Lewis elini uzattı ve tokalaştılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Lewis minibüsün arka kapısını açtığında ve Tristan ona tekerlekli, saplı küçük bir kutuyu indirmesine yardım ettiğinde, "Bu ne hakkında?" diye sordu.

"Tesisatla ilgili acil durumunuza yardımcı olmak için buradayım," dedi Lewis. Bileğinden elastik bir bant çıkardı ve uzun saçlarını arkadan bağladı.

"Acil bir tesisat sorunumuz mu var?"

'Tristan bana böyle söyledi. Kampa gelen konuklar için bir jakuzi yaptırmak istiyormuşsun ama kazmak istediğin yerde önemli bir Çey olup olmadığını kontrol etmen gerekiyormuş," dedi ve Kate'e göz kırptı. Kate Tristan'a baktı.

'Dün gece konuştuktan sonra onu aradım,' dedi Tristan.

"Ve sen de ona-

"Hey, hey, hey," dedi Lewis. Elini kaldırdı ve arkasına baktı. En yakındaki kişi yirmi metre ötede, kamp alanının tepesinin dibinde, omzunda bir havluyla tuvalet bloğuna doğru yürüyen yaşlı bir adamdı. "Bilmem gereken tek şey, jakuzinizi koymak istediğiniz yerdeki boruları kontrol etmek için bu GPR ünitesini ödünç almak istemeniz.

"Doğru," dedi Kate, anlamaya çalışarak. "Tesisatçı mısınız?

"Hayır. Arkadaşım öyle ve şu an tatilde. Yani bu teçhizat kiralanabilir.

"Peki tarama yapmamız gerektiğinde bizimle gelebilir misin?" diye sordu Kate.

"Korkarım hayır," dedi Lewis. "Nasıl kullanıldığını göstermek için buradayım.

Tristan, "Evin diğer tarafındaki kum tepelerini kullanabileceğimizi düşündüm," dedi.

'Güzel,' dedi Lewis. Minibüse bindi ve bir sırt çantası aldı. Tristan Kate'i bir kenara çekti.

Dinle. Dün gece haklıydın. Risk almamız gerekiyor. Lewis yardım etmeye hevesliydi.'

Lewis minibüsün kapılarını kapatarak, "Ve Lewis dört yüz sterlinlik bir ücret talep ediyor ve yarın sabah teçhizatı geri istiyor," dedi. Tristan Kate'e baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Yarın sabah. Bu da demek oluyor ki... Jakuzi yerleştirmemizi bu gece mi araştırmamız gerekiyor?" dedi, düşüncesi karşısında biraz paniklemişti.

"Başka bir gün için alabilirsin, ama bu da dört yüz sterline mal olacak," dedi Lewis. "Artı Plymouth'a gidiş dönüş benzin.

Kate teçhizata baktı ve önceki akşam sahip olduğu güven duygularını yeniden canlandırmaya çalıştı.

'Hayır. Sorun değil. Bize biraz çay yapayım, sen de bize nasıl çalıştığını gösterirsin.

Evin diğ er tarafına, kum tepelerinin ortasına yerleştiler. Lewis, Kate ve Tristan'ın ne yapmak istediklerini tartişmalarına çok sinirlenmişti ve su tesisatını kontrol etmek için yere nüfuz eden radarın kullanılması konusunda ısrar etti. Elinde bir kürekle işe koyuldu ve hızla birkaç metre arayla iki çukur kazdı.

"Sana şeytan Yolu hakkında bir şey sorabilir miyim?" dedi Kate. Lewis kazmaktan başını kaldırıp baktı.

"Evet?" diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Vadinin yakınındaki nehirle ilgili. Eskiden orada küçük bir ahşap yaya köprüsü vardı?"

Lewis bir an için kazmayı bıraktı ve k reğine yaslandı, dudaklarını büzdü ve bir an için düşündü. Alnını sildi.

'Tanrım. Evet, bir köprü vardı,' dedi.

"Daha önce tanıştığımızda neden bundan bahsetmedin?" diye sordu Tristan.

"Unutmuşum... Evet. Yaya köprüsü. Su çok yüksekti. Yürüyüş yolunun üzerine sı rıy r, tahtaları ıslatıyordu... İ kiden," diye ekledi kederli bir sesle. "Her şeyi... Kafamı karıştırıyor.

"Koku köpeklerinin Charlie'nin kokusunu takip ettiğini ama nehirde durduğunu mu söyledin?" dedi Kate.

"Bu doğru.

"Charlie'nin köprüden geçmiş olması, ancak su seviyesi ve köprünün üzerinden akan su nedeniyle köpeklerin onun geçtiğini tespit edememiş olması mümkün mü?"

Lewis küreği bir kum yığınının içinde sürükledi ve yanaklarını şişirdi.

"Bu mümkün, ancak köpekler genellikle en ufak bir kokuyu bile tespit edebilirler.

'Ama köprünün üzerinden akan suyun köpekleri atmış olma ihtimali var?"

"Evet," dedi Lewis. Gözlerini kısmıştı ve hatırlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Köpekler nehrin diğer tarafında onun kokusunu aldılar mı?"

Lewis bunu düşünmek zorundaydı.

'Hayır. Sanmıyorum. Tek hatırladığım köpeklerin nehrin kenarında durduğu,' dedi. Kate Tristan'a baktı ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Tamam. Teşekkür ederim," dedi. Lewis tekrar kazmaya başladı ve garip bir sessizlik oldu.

Delikler tamamlandığında birinin derinliği bir metre, diğerinin ise iki metreydi. Lewis sırt çantasından bir iPad ve iki nesne çıkardı: bir bakır boru ve battaniyeye sarılı bir Tiny Tears bebeği. İkisini de gömdü ve Kate de deliklerin doldurulmasına yardım etti. Her şey düzeldiğinde Lewis radarı kurdu.

Kate tekerlekli kutunun yanına gitti. Küçük ama ağırdı. Lewis onlara iPad'deki bir uygulamaya bağlı olan üniteyi nasıl açacaklarını gösterdi.

"Tamam. Şu anda kumun görüntüsü bu," dedi Lewis ve onlara iPad ekranındaki bir grafiği gösterdi. Üst kısımda mesafe metre cinsinden işaretlenmişti, sol tarafta ise derinlik yarım metre cinsinden gösteriliyordu. Arazi, en derinde yeşilden başlayıp sarı ve turuncuya, yüzeye yakın yerlerde ise kırmızıya dönüşen renklerle temsil ediliyordu. "Yere nüfuz eden radar hakkında ne biliyorsun?"

'Hiçbir şey,' dedi Tristan.

Ekranın etrafında toplanırlarken Kate, "Biraz biliyorum ama hatırlatsana," dedi.

"Pekâlâ, yere nüfuz eden radar ya da GPR bir elektromanyetik gönderici," dedi tekerlekli üniteyi göstererek, "ve bir alıcıdan oluşur. iPad'i havaya kaldırdı. 'Gönderici yüksek frekanslı radyo darbelerini yere doğru yayar. Bunu sürekli olarak yapıyor ve eğer frekans topraktaki herhangi bir nesneye yansır, bu ekranda görünüyor."

"Ne kadar derindeki şeyleri tespit edebiliyor?" diye sordu Kate.

'GPR penetrasyonunun derinliği, üzerinde bulunduğu zeminin türüne bağlıdır. Şu anda kum üzerindeyiz ve kum çok net bir görüntü sağlayacaktır. Ancak GPR, elektromanyetik yapıları nedeniyle betona, tatlı suya, deniz suyuna, kayaya, buza ve asfalta farklı şekilde nüfuz edecektir. Kil veya killi toprak özellikle berbattır. Arkadaşım kile gömülü boruları aramak zorunda kaldığında penetrasyon derinliği yalnızca birkaç metre ya da daha az oluyor. İşte, iPad'i al.' Kate'e uzattı.

Kumu kazdıkları yere tekrar baktı. Hava zaten sıcaktı ve çalkaladıkları nemli kum çoktan kurumuştı.

"Tristan, GPR'yi yavaşça gömdüğümüz şeylerin üzerinde gezdirirsen Kate'e gösteririm.

Kate, Tristan'ın üniteyi bakır boruların gömülü olduğu ilk deliğe doğru itmesini izledi. iPad ekranındaki renkli bantlar eğilip bükülerek nesnenin ince bir taslağını gösterdi.

"Unutmayın, kum mükemmel bir iletken, bu yüzden ince boruyu net bir şekilde görebilirsiniz," dedi Lewis. "Tris, gel ve bak.

Tristan da onlara katılarak ekrana baktı ve başıyla onayladı, ardından GPR'ye geri döndü ve kum boyunca ikinci deliğe doğru itti. Minik Gözyaşları bebeği daha derine gömülmüştü. Tristan GPR'yi yaklaştırdıkça Kate renkli bantların değiştiğini, sonra da battaniyeye gömülü bebeğin boyutunu yansıtacak şekilde şiştiğini gördü.

Lewis, iki metre derinlikteki yuvarlak çıkıntıya bakarken, "Örtünün malzemesi radyo atımlarını yansıtıyor," dedi.

Kate planladıkları şeyi düşününce birden midesi bulandı. Tristan tekrar ekrana bakmak için onlara katıldı.

"Bebek, ince boru uzunluğundan daha büyük görünüyor" dedi.

Bir an için sessiz kaldılar.

Lewis, "Ama belli ki siz sadece toprakta boru arıyorsunuz ve eğer biri bana sorarsa, size ekipmanı bunun için ödünç verdim," dedi.

"Yerdeki borular," diye tekrarladı Kate.

"Evet. Yerdeki borular," dedi Tristan. Lewis ikisine de baktı ve rahatsız görünüyordu.

Dinleyin. Çocuklar. Ben iyi bir polistim ama o zamanlar daha çok içiyor ve uyuşturucu kullanıyordum. Şimdi her şeyi kontrol altına aldım,' dedi ısrarla. "Kontrol altına aldım.

Daha sonra, Lewis kamyonetini toplarken ve Tristan biraz para almak için ofise gittiğinde, Kate ona telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt uzattı. Kâğıda baktı ve sonra kaşlarını kaldırdı.

"Sana çıkma teklif etmiyorum!" dedi. 'Ben iyileşme sürecindeyim, Adsız Alkolikler'deyim. Eğer konuşmak istersen numaram bu.

Lewis kâğıt parçasına tekrar baktı. Bir şey söyleyecekti ama Tristan elinde parayla çıkageldi. Lewis kâğıdı çabucak cebine attı.

"Al bakalım," dedi Tristan ona bir zarf uzatarak.

"Teşekkürler," dedi Lewis. 'Ve unutma. Sana o zarfı ödünç vermiştim.

Yerdeki borulara bakmak için ekipman.'

Tristan, 'Ekipmanı yarın size geri getireceğiz,' dedi.

Lewis'in uzaklaşmasını izlerken Kate onun numarasına ihtiyaç duyup duymayacağını ya da sadece içmeye devam edip etmeyeceğini merak etti.

OceanofPDF.com

Gün ilerledikçe ve güneş gökyüzünde battıkça, Kate'in yapmayı planladıkları şeyle ilgili ciddi çekinceleri vardı ve saat 11'de Dartmoor'a doğru yola çıktıklarında, bu çok gerçek ve umursamaz hissettirdi.

GPR ünitesi katlanarak Tristan'ın taşımayı teklif ettiği büyük bir sırt çantasına yerleştirildi. Sıcak bir geceydi ama yürüyüş ayakkabıları, siyah kot pantolon ve koyu renkli, uzun kollu tişörtler giymişlerdi.

Kate, Ashdean ile Exmoor arasındaki kısa otoyolda, diğer trafik ve parlak ışıklar arasında kendini iyi hissediyordu ama Exeter kavşağından çıkıp ışısız köy yollarına girdiklerinde kendini savunmasız hissetti.

Harita Danvers Çiftliği'nin birkaç mil kare genişliğinde olduğunu gösteriyordu ve ana kapıdan birkaç yüz metre ötede küçük bir yere park ettiler.

O öğleden sonra yaptıkları kapsamlı tartışmalardan biri de şuydu: Çiftlikte güvenlik kamerası var mıydı? Kate bahçelerinde ve evin hemen etrafındaki tarlalarda olduğunu varsaymak zorundaydı ama ormanlık alana giden yolun yanındaki alanda olduğunu düşünmüyordu.

Park ettiklerinde Tristan arabanın motorunu kapattı. Bir dakika boyunca karanlıkta oturup nefes alış verişlerinin sesini dinlediler. Sadece küçük bir ışık

Kirlilik Exeter'den yayılıyordu, kırların çok ötesinde ve ufuk çizgisinin altında ve Kate sadece Tristan'ın profilinin ana hatlarını görebiliyordu. Gece yarısı yaptıkları izinsiz giriş birdenbire aptalca bir heves gibi gelmişti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Kate.

"Pek sayılmaz, ama beni kefaletle çıkmak istemeyecek kadar meraklandırdınız," dedi Tristan. "Ya köpekleri varsa?" diye ekledi.

'Arazilerinde başıboş köpekler olmayacak. Dartmoor'un her yerinde çok fazla koyun var ve çiftliğin evleriyle doğrudan bağlantısı olmayan bir tarladan geçiyoruz. Arada ormanlık alan var.

"Sesin emin geliyor," dedi Tristan.

"Öyle mi? Güzel," dedi Kate. Bir dizi far köşeyi dönerek gözlerini kamaştırdı.

"Kahretsin," dedi Kate. Tristan eğilmek istedi ama Kate onu durdurmak için elini uzattı. "Hayır. Normal davran.

"Gece yarısı karanlık bir yerde otururken nasıl normal davranabiliriz?

Kate eğildi ve başını onun omzuna koydu.

"Buraya seks için geldiğimizi ve yakalandığımızı düşünsünler," dedi Kate. Tristan yüzünü buruşturdu ve Kate tekrar doğrulup üstünü düzeltirken ona baktı. Işıklar yavaş yavaş onlara doğru ilerliyor, gittikçe parlaklaşıyor ve Kate'in retinalarını ağrıtıyordu, sonra araba neyse ki durmadan gözden kayboldu.

'Bu beni kör etti,' dedi Tristan.

"Hadi, gitmemiz gerek," dedi Kate arabasının kapısını açarak.

Tristan onu takip etti ve GPR ünitesini arka koltuktan aldılar. Sırt çantasını omuzlarına aldı. Kate'in daha küçük bir çantasında iPad, eldivenler ve kayaları yerinden oynatmaları gerekirse diye birkaç levye vardı. Kürek getirmemişlerdi. Kate herhangi bir şeyi kazmayı düşünmek istememişti.

Danvers Çiftliği'nin kuru taş duvarı park ettikleri yerden birkaç metre ötede başlıyordu. Ėkisi de yanlarında küçük, siyah ığıklı fenerler getirmişlerdi ve bu fenerler zayıf bir mor ığık yayıyordu. Bunların ışığı ancak yeterli oluyordu ve kuru taş duvara tırmandıklarında Kate diğer taraftaki zemini göremeyince birden dehşete kapıldı.

El fenerlerini kapattılar. Kate yoldaki bir parıltının sorgulanmayabileceğini, ama çiftlikten biri tarlasında zayıf bir ışığın hareket ettiğini görürse gelip araştırabileceğini düşündü.

Tristan sırt çantasını çıkarıp duvarda dengeledi ve önce o aşığı atladı.

Kısık bir sesle, "Çok büyük bir düşüş değil, sadece bel hizamda," dedi. Ormanlık alanın ötesindeki yamacın tepesindeki çiftlik evini görebiliyorlardı ve üst kattaki pencerelerde iki ışık yanıyordu. Kate duvarın üzerinden kaydı ve diğer tarafa indi.

Tarlayı geçerken sınır duvarı boyunca ilerlediler. Ormanlık alanın kenarına vardıklarında Kate rahatladı ve çiftlik evi siyah ağaç yığınları tarafından gizlendi.

Durdular. Kate nefes nefese kaldığını hissetti ve sıcak gecede terliyordu. Bir gümbürtü ve sessiz bir inilti duydu.

"Tris? İyi misin?" diye sordu. Ağaçların sırasına yaklaştı, siyah ışığını açtı ve neredeyse yerde yatan Tristan'ın üzerine tökezliyordu.

"Bir ağaç köküne takıldım, dikkat et," dedi. Sırt çantası hâlâ üzerindeydi ve yere düğtüğünde üzerine düğmüğ olmalı, diye düğündü Kate. Kate onun kalkmasına yardım etti ve ağaçların arasına girip ormanın içinde yürümeye başladılar. Kate, Tristan'ın pusula getirme fikrinin düşüncesizce olduğunu düşündü ama sık ağaçlar ve neredeyse zifiri karanlık arasında yönlerini çabucak kaybettiler. Tristan yavaşça ilerlerken Kate sırt çantasını tuttu ve kuzeye doğru ilerlemelerini sağladı.

Karanlıkta pek çok ses vardı, ayaklarının altındaki çalı çırpı ve dalların çıtırtısı ve karanlıktaki garip hışırtılar. Kate, Tristan'a ve sırt çantasının büyük kısmına tutunabildiği için memnundu. Sonunda ormanın diğer tarafından çıktılar. Ufuk parlıyordu ve Şeytan Yolu'nu göremiyorlardı ama zifiri karanlıktaki yürüyüşlerinden sonra ışık kirliliği daha parlak görünüyordu.

Çiftlik binaları diğer tarafta Kate'in hatırladığından çok daha yakın görünüyordu. Kayaları ve kulak ağacını bulmak için ağaç hattında bir aşağı bir yukarı yürümek yirmi dakika daha sürdü. Sonunda bulduklarında sıcaktan bunalmışlardı ve Kate'in sinirleri gerilmişti.

Siyah ışığını açtı ve tahtadan çıkan kulağın üzerine tuttu. Yarı ışıktaki grotesk görünüyordu ve gerçek deri ve kıkırdak parlaklığına sahipti. Tristan sırt çantasını silkti ve yere koydu. GPR kutusunu çıkardı. Sapını getirmemişlerdi. Tristan kutuyu açtığında, yan taraftaki iki küçük kırmızı ışık yanıp söndü ve çevrelerini ürkütücü bir parıltıyla aydınlattı.

"Çok parlak," dedi Tristan. Kate çantasını karıştırdı ve iPad'ini çıkardı. Ekran ışığı etkinleşti ve alev alev yanarak ormanlık alanı ve yukarıdaki dalların gölgesini aydınlattı. Hızla çevirdi ve ekranı göğsüne bastırarak onları tekrar karanlığa gömdü.

"Uçuruma çok yakınız," dedi Kate. Durdukları yerden dalların arasından çiftlik binalarını görebiliyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Tristan. Gün boyunca Maureen'in kısa öyküsünü birkaç kez tekrar okumuşlar, kadının çocuğunu gömmüş olabileceği kesin noktayı bulmak için bulabildikleri her şeyi not etmişlerdi. Hikâyede, iki büyük kayanın arasındaki en küçük kayanın altında olduğu belirtiliyordu. Kate siyah ışığı o noktaya tuttuğunda

tam olarak hikayede anlatıldığı gibi. Her biri bir levye aldı ve kayayı kaldırmaya çalıştı, böylece onu bir tarafa yuvarlayabileceklerdi.

Sanki yerine betonla sabitlenmiş gibiydi ve bir an için, onlar ter içinde kıvrılırken, Kate yerinden kımıldamayacağını düşündü. Sonra kaya yuvarlandı ve eğimli zeminde birkaç metre ilerledi.

"Hikâyedeki kadın bunu kendi başına nasıl taşıdı?" diye sordu Kate. Tristan cevap vermedi. GPR ünitesini kayanın oluşturduğu çukurun yanındaki zemine kaldırdı. Kate onun yüzündeki teri görebiliyordu ve burnundan aşağı damlıyordu.

"iPad'e bağlanıp bağlanmadığını kontrol edebilir misin?" dedi. Kate en büyük kayanın arkasına çömeldi ve iPad'i göğsüne bastırarak ekran parlaklığını sonuna kadar kısıtı. Sonra uygulamayı açtı. Tristan ona katılmak için yanına geldi. Loş bir parlaklıkta bile iPad ekranı hâlâ çok parlak görünüyordu ve gölgeleri yukarıdaki ağaçların gölgeliklerine iki dev gibi düşüyordu.

Renk bantları sahilde olduklarından daha düzensizdi ve Kate ekranın kenarında bir miktar bozulma olduğunu görebiliyordu.

Kate kısık bir sesle, "Bağlanıyor," dedi. Tristan kayanın etrafından dolaştı ve GPR ünitesini kavradı. Onu ileri doğru yuvarlarken, Kate renk bantlarının şiştiğini ve bozulduğunu gördü. Bunu doğru mu okuyordu? Toprağın altında, iki metre derinlikte gömülü bir şey vardı.

"Ne görüyorsun-" diye söze başladı Tristan ve sonra çalılıklardan bir çatırtı ve bir tıslama sesi geldi. Tristan'ın bağırıldığını duydu ve karanlığa gömüldüler. Etrafındaki hava zehirli bir gaz bulutuyla dolmuş gibiydi ve nefes alamıyordu; gözleri akıyordu ve ayağa kalkmaya çalışırken biber gazı sıkıldığını anladı.

"Tristan?" dedi el yordamıyla çimlerin üzerinde dolanırken. Dirseği büyük bir kayaya çarptı. Ayak seslerini duydu

toprak ve sonra sprej tekrar ona çarptı. Gözleri kapalıydı ama bir yudum aldı ve ğrd.

"Kimsin sen?" diye bağırdı bir ses. Bu bir çocuğun, genç bir oğlanın sesiydi.

Kate, Tristan'ın, "Sana zarar vermek için burada değiliz," dediğini duydu. Spreyin tıslamasını tekrar duydu ve içgüdüsel olarak yüzünü kapatmak için ellerini kaldırdı.

"Kes şunu!" demeye çalıştı. Ynn tamamen kaybetmişti ve sendeleyerek ilerledi ve ayağı bir şeye takıldı. Sertçe n tarafının üzerine düştü, başı bir kayaya çarptı ve bayıldı.

OceanofPDF.com

Kate çiftlik evinin mutfağının arka kapısının yanındaki uzun bankta oturuyordu. Bağı zonkluyordu ve saçının altında büyük bir morluk hissedebiliyordu. Mutfak, ortadaki masa ve sandalyelerin üzerindeki tek bir ıGıkla aydınlanıyor, bu da odaya mağara benzeri bir görünüm veriyordu.

Bir sağlık görevlisi mutfak masasındaki sandalyeye yığılmış olan Tristan'ın üzerine eğilmişti. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı. Çiftliğin daha önce tanıştıkları ev sahibesi Dawn Grey, sabahlığıyla sağlık görevlisinin yanında duruyordu. Bir bezi bir kâseye daldırdı, sıktı ve Tristan'ın şişmiş yüzünü kuruladı.

"Sorun değil, bu sadece hafif sabunlu su," dedi sesinde endişeyle.

Sağlık görevlisi Tristan'ın bağını hafifçe arkaya yatırdı ve Kate yüzünün o kadar GıGmiG olduğunu gördü ki gözleri sadece küçük yarıklar halindeydi. Dawn bezi derisine bastırduğunda yüzünü buruşturdu.

'Sorun yok, aşkım. Bu her şeyi soğutacaktır. Cildine dokunmamaya çalış,' dedi boştaki eliyle kolunu tutarak. "Bunu benim için tutabilir misin?" dedi, ellerini bezin üzerine koyarak. Adam bezi tuttu ve dişlerini sıktı.

Kate, kırmızı Adidas eşofmanlı çocuk Jack'e baktı. Buzdolabının önünde, evin geri kalanına açılan kapının yanında duruyordu. Çok solgun görünüyordu ve

Korkmuştı. Kendini çok kızgın hissediyordu ama bunun kendisine mi yoksa bu aptal çocuğa mı olduğunu bilmiyordu. Kendisi biber gazının en kötüsünden kurtulmuştu ama Tristan yüzüne tam isabet almıştı. Sağlık görevlisi Kate'e doğru ilerledi.

"Arkadaşımdan daha iyi durumda görünüyorsun," dedi. Diz çöktü ve Kate'in saçlarını nazikçe ayırarak başını inceledi. Kate odanın etrafına baktı. Galler işi bir şifonyerin üzerinde Willow desenli tabakların bulunduğu rahat bir çiftlik evi mutfağıydı ve buzdolabının üzeri kenarları kıvrılmış çocuk resimleriyle kaplıydı. Sağlık görevlisi gözlerine bir kalem fener tuttu. "Topuzdan kaçmış gibi görünüyorsun ama seni hastanede kontrol ettirmeliyiz, beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin.

Kate hastaneye geri dönmek istemiyordu. Arka kapı açıldı ve iki polis memuru mutfağa girdi. Kate midesinin bulandığını hissetti ve tekrar suçluluk duygusuna kapıldı. Tristan başını masaya dayamış, nemli bezi tenine bastırıyordu.

Polis memurlarından biri ellili yaşlarının sonlarında, kır sakallı, iriyarı bir adamdı. Yanında on dokuz yaşından fazla olmayan genç bir delikanlı vardı. Şeftali gibi pürüzsüz bir cildi ve simsiyah saçları vardı. Her ikisi de üniformalarının üzerine yüksek görünürlüklü sarı ceketler giymişlerdi ve terliyorlardı. Telsizlerinden biri öttü ve içinden bir ses geldi. Uzanıp telsizi kapattı.

'Mülkün geri kalanını kontrol ettik. Bulabildiğimiz başka kimse yok,' dedi yaşlı memur. "Mülkünüzün sınırına yakın bir yerde park etmiş mavi bir Mini Cooper var.

Tristan doğruldu ve polis memurlarına baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ama Kate artık gözlerini biraz daha açabildiğini gördü. 'Bu bizim arabamız. Biz özel dedektifleriz,' dedi Kate, elini kaldırdı.

Şimdi öyle misiniz? Ben bir dedektif başmüfettişim. Dedektif Başmüfettiş Ken Harris,' diye cevap verdi. "Bu da meslektaşım Dedektif Duncan West. Kate'in yanında durdu.

ve ona soğuk bir şekilde baktı. "Neden mülke izinsiz girdiniz?"

"Biz özel dedektifleriz-

Başını salladı ve onun sözünü kesti.

'Hayır, hayır, hayır. Sizler özel vatandaşsınız. Ve izinsiz girdiniz.'

"Sivil olarak biber gazı kullanmak yasadışıdır," dedi Kate, Jack'e bakarak. Polis ne yapacağına karar vermeden önce kendisini ve Tristan'ı hemen savunması gerektiğini biliyordu ve bu durum karşısında kafalarının karıştığını hissedebiliyordu.

"Evet, bunun farkındayız," dedi Harris, onun bakışlarını Jack'e doğru takip ederek.

"Jack'in gürzü olduğunu bilmiyordum," dedi

Dawn. "Peki sizin adınız ne hanımefendi?"

diye sordu Harris.

"Ben Dawn Grey," dedi. Pek mutlu görünmüyordu. Sabunlu su dolu kâsede başka bir fanılayı sıkıp Tristan'a uzattı ve kullanılmış bezi lavaboya geri götürdü. Tristan yanan yüzünü kuruladı. Harris, Dawn'ın izinsiz giren iki kişiye yardım ettiğini fark etmiş gibiydi.

"Jack. Kaç yaşındasın sen?"

"On üç," dedi yutkunarak ve ayaklarının üzerinde kayarak.
Titriyordu.

"Neden topuzun var?" diye sordu.

'Babam uzakta. Anneme ve kız kardeşime bakıyordum,' dedi. "Ormanda bir ışık gördüm. Keşler sandım!"

'Ne demek keşler? Burada keşler olmaz,' dedi Dawn.

"Onlar olduğunu bilmiyordum," dedi Jack, Kate ve Tristan'ı göstererek. "Geçen gün yumurta almak için buraya gelmişlerdi! Şimdi sesi dehşete kapılmış gibiydi ve genç sesi çatallaşmıştı. Harris ellerini kaldırdı.

"Jack. Biber gazını aldın mı?' Çocuk ayaklarının üzerinde kaydı.

"Evet.

"Alabilir miyim? Harris elini uzatarak, "Alabilir miyim?" dedi.

"Ona ne olacak?" diye sordu Dawn, oğluyla polis memurunun arasına girerek. Harris elini dışarıda tuttu ve Jack cebinden küçük bir kutu çıkardığında, onu almak için etrafından dolaştı.

"Nereden geliyor?" diye sordu Harris.

"İnternette aldım," dedi Jack. Harris küçük mutfaktaki herkese baktı ve başını salladı.

'Bu vesileyle, göz yaşartıcı sprey bulundurmanın ve kullanmanın yasadışı olduğu konusunda sizi sözlü olarak uyaracağım. Anlıyor musun, Jack? Bunu bir daha asla satın almayacağına ya da kullanmayacağına söz verersen altına bir çizgi çekeceğiz. Jack başıyla onayladı. Titreyen ellerini ceplerine soktu. 'Bunun neden yasadışı olduğunu anlıyor musun? Bu iki insana ne yaptığına bir bak.

"Biliyorum. Ama onlar bizim topraklarımızdaydı!" dedi Jack. Dawn kollarını kavuşturdu ve oğluna susmasını işaret etti.

'Evet. Ve kanunu kendi ellerinize almak yerine polisi arayabilirdiniz. Şimdi, ne dediğimi anladınız mı?" dedi Harris.

Bir duraklama oldu ve Jack başını salladı.

"Jack anlıyor, değil mi?" dedi Dawn onu bakışlarıyla sabitleyerek. "Jack.

Yere bakarak, "Evet, anlıyorum," dedi. Harris

Kate ve Tristan'a döndü.

"Peki gecenin bir yarısı neden onların arazisine izinsiz girdiniz?

"Biz özel dedektifleriz ve..."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun-

'Ve ormanda gömülü bir ceset olduğuna inanıyoruz. Küçük bir çocuğun cesedi,' dedi Kate.

"Ne?" diye sordu Dawn, Kate, Tristan ve polis memurlarının arasına bakarak.

Harris onu susturmak için elini kaldırdı. Ağzını açtı ve tereddüt etti.

"Ne?" diye tekrarladı. Kate açıkladı ve yere nüfuz eden

radarla ilgili kısma geldiğinde sözünü kesti

ve Jack'e döndü.

'Ekipmanlarımıza ve iPad'e ne oldu? Polis gelmeden önce bir süre ormandaydık.

"iPad bende," dedi Duncan, ceketinin cebinden çıkararak. Kate'e uzatacağı ama Harris ona bir bakış attı ve iPad'i kaptı.

"Başka hangi ekipmanlarınız var?

'Yere nüfuz eden radar,' dedi Tristan, ilk kez konuşuyordu, fanılası hâlâ şakağına bastırılmıştı.

"Yere nüfuz eden radar mı?" diye tekrarladı Harris.

"Bir tesisat şirketinden kiraladık," dedi Kate. Dawn hâlâ elinde fanılalardan birini tutuyor, onlar konuşurken aralarına bakıyordu.

"Topraklarımızda bir cesedin gömülü olduğunu nasıl düşünürsünüz?" dedi sesi tizleşerek.

Kate, "iPad'i alabilirsem size gösterebilirim," dedi.

"Bir cesedi kazıp fotoğrafını mı çektin?" dedi Dawn. Harris iPad'e yeniden ilgi duydu ve elinde evirip çevirdi.

Kate, "Hiçbiriniz pin kodunu bilmiyorsunuz, bu yüzden kilidi açmak için bana ihtiyacınız var," dedi.

Harris ona iPad'i uzattı. Kadın iPad'i açtı ve yere nüfuz eden radardan aldıkları ekran görüntülerinin bulunduğu uygulamayı buldu.

"Benim topraklarımın neresinde?" diye sordu Dawn, renkli çizgilerin olduğu görüntüyü görünce kafası karışmıştı.

"Ormanda. Ağacın gövdesinde bir kulak varmış gibi görünen yerde," dedi Tristan. "Kayaların yanında.

Kate, Harris'in görüntüyü incelemesini izledi.

"Şurayı görüyorsunuz," dedi, resimdeki şişkin renk çizgilerini işaret ederek. "Burası gömülü olabileceğine inandığımız yer.

"O mu? Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Dawn. 'Burası benim toprağım. Bilmeye hakkım var. Peki izinsiz giren bu iki kişi hakkında ne yapacaksınız? Bunun için bir yol olmalı!

Harris bunu düşündü ve iPad'i Kate'e geri verdi.

'Bu görüntü her şey olabilir,' dedi. Kate üzerinde çalıştıkları soruşturmayı ve çiftliğin davayla ve kısa öyküyle olan bağlantısını anlattı.

Ayrıca kendisinin Nine Elms Yamyam cinayeti davasını çözen Kate Marshall olduğunu da açıkladı. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu ama bu durumda bunun iyi bir hapisten kurtulma kartı olabileceğini düşünüyordu. İşe yaramış gibi görünüyordu.

"Durun, durun," dedi Harris. "Siz Nine Elms Yamyamı'nı bulan eski Met polis memuru Kate Marshall mısınız?"

"Bu da ajanstaki ortağım Tristan Harper. Cebini karıştırdı, kartvizitlerini buldu ve Harris'e uzattı. Harris'in tavrı değişmiş gibiydi; sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi hafif bir şaşkınlık içindeydi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Dawn. Mutfağın kapısı açıldı ve Kate ile Tristan'ın son ziyaretlerinde gördükleri genç kız kafasını uzattı. Herkesi görünce gözleri büyüdü.

"Anne, neler oluyor?" diye sordu. Dawn küçücük mutfağına tıktırılmış herkese baktı ve kızına doğru ilerledi.

'Sorun yok, aşkım. Her şey yolunda. Hadi yatağa dönelim. Jack, sen de benimle gelebilirsin.' Hareket etmek istemiyormuş gibi görünüyordu. "Jack. Şimdi lütfen... Birazdan döneceğim," diye ekledi Harris'e. Onlar gittikten sonra Duncan iPad'i aldı ve GPR taramalarına baktı.

"Peter Conway seni öldürmeye çalıştı, değil mi?" dedi Harris. "Evet.

"Dairenizde kanıtlara baktığınızı ve her şeyin yerli yerine oturduğu o ampul anını yaşadığınızı doğru mu? Kate ondaki değişimi görmekten memnundu ama Ted konuşması yapmanın sırası değildi.

'Sorularınız için teşekkür ederim ve bu dava hakkında konuşmaktan memnuniyet duyarım. Ancak küçük bir adli tıp ekibi getirip bunu kontrol etmek ister misiniz?

"Bu her şey olabilir," dedi Duncan, iPad ekranındaki çarpıtılmış renk çizgilerini tutarak. Kate'ten Harris kadar etkilenmiş görünmüyordu.

'Daha detaylı açıklayabilirim ama araştırdığımız pek çok şey bu çiftlikle bağlantılı. Bir ağaç kökü ya da eski bir bisiklet olabilir, ama bunu kontrol etmek için olası bir nedenimiz olduğunu düşünüyorum. Gerçekten bir ceset olabilir. İsterseniz başka bir ampul anı.'

Harris bir an sessiz kaldı. Çenesini kaşıdı ve sonra tekrar Kate ve Tristan'a baktı.

'Muhtemel sebep. Ampul anı,' dedi başını sallayarak. Telsizine uzandı ve kontrol ekibini aradı.

'Güney Zeal'deki Danvers Çiftliği'ne bir adli tıp ekibi gönderebilir misiniz? Hemen.'

OceanofPDF.com

Harris ve Duncan mutfaktan ayrıldılar ve Kate ile Tristan'a, ormanın etrafındaki alanı kapatırken oldukları yerde kalmalarını söylediler. Yalnız kaldıklarında garip bir sessizlik oldu.

"İyi misin? Kate Tristan'ın yanına giderek sordu. Yüzündeki bezi çekti ve ona baktı. Kızarıklık a z a l m ı ş t ı ve gözleri daha az kanlı görünüyordu. "Özür dilerim, Tris," dedi Kate, suçluluk duygusunu yeniden hissederek. "Bu senin hatan değil. Bu sabun yapış yapış," dedi adam. Lavaboya gitti ve yüzüne hafifçe su çarptı. "Başın nasıl?" diye sordu.

"İyiyim. Sadece biraz ağrım var... Yine de lanet olası hastaneye gitmeyeceğim," diye ekledi onun endişesini görünce. Dawn odaya geri döndü.

"Çocukların iyi mi?" diye sordu Kate.

"Sarsılmışlar," dedi. "İkisi de sarsılmış durumda.

"Bunun için üzgünüm.

Dawn bir an Kate'e baktı.

"Gerçekten de aramızda bir ceset gömülü olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi sessizce. Kate mutfak penceresinden dışarı baktı ve gökyüzünün koyu maviye döndüğünü gördü. Yakında hava aydınlanacaktı.

"Dürüst olmak gerekirse, umarım değildir.

Dawn buzdolabına gitti ve bir şişe süt çıkardı.

"Neden geçen gün benimle bu konu hakkında konuşmaya gelmedin?"

"Sizden arazinizde bir ceset aramanızı istemeye gelseydik bize inanır mıydınız?" dedi Kate. Dawn aydanlığı açtı.

"Jack hakkında suç duyurusunda bulunacak mısınız?" dedi Tristan'ın yüzüne su sıçratmasını izlerken. Çekmecedен temiz, pamuklu bir kurulama bezi aldı ve ona uzattı. Tristan havluyu aldı ve yüzüne hafifçe bastırdı.

"Hayır," dedi Kate.

"ay ister misin?"

Kate başıyla onayladı. Dawn bir süre sessizce çalıştı, fincanları ve ekeri çıkardı. Kate sabırsızlıkla pencereden dışarı baktı, avluda polisle birlikte olmak istiyordu.

'Önceki kiracılar hakkında ne biliyorsunuz?
Steve ve Libby Hartley?' diye sordu.

"Sana söyledim, hiçbir şey yok," dedi Dawn. 'Aniden gittiklerini biliyorum. iftliği devraldığımızda burada hâlâ onlara ait eşyalar vardı; yatak takımları, bazı giysiler ve süs eşyaları. Kilerde yiyecek bile bırakmışlardı.

"Kira kontratını ne zaman
devraldınız?" "Ocak 2008'in
başlarında.

"iftlik ne zamandır boştu?"

Dawn elinde aydanlıkla duraksadı ve düşünmek zorunda kaldı.

"En az beş, altı ay," dedi. Kate Tristan'a baktı.

"Temmuz 2007'de mi ayrıldılar?" dedi Kate.

"O sıralarda, sanırım. Arazi berbat durumdaydı. Crown Estate o yıl hasat için başka bir ifti kooperatifi getirmişti ama çok fazla şey büyümüştü. Yerel halktan Libby Hartley'nin akıl sağlığı sorunları yaşadığını duydum. Steve Hartley'nin de içki sorunu vardı. O yılın başlarında, arabasında genç bir kız varken dışarıdaki yolda arabasını ters çevirmişti.

Yolcu koltuğunda bir ilişkisi vardı. Mutlu bir evlilikleri olduğunu sanmıyorum.'

Tristan, "Olayı yerel gazetede okuduk," dedi.

Dawn, "Söylentiye göre Jennifer Kibbin, yani Steve'in o gün birlikte olduğu kız, onun bebeğine hamileymiş," dedi. "Bu hiçbir zaman doğrulanmadı.

Kate Tristan'a baktı. İstenmeyen bir bebek. Steve ve Libby de Charlie kaybolduktan hemen sonra çiftliği terk etmişlerdi. Pencereden dışarı baktı, ormanı düşünüyordu. Dawn onun bakışlarını takip etti.

"Sizce..." Çay kutusunu bir takırtıyla yere bıraktı ve beti benzi attı. "Benim arazimde gömülü olan... o... her kimse onun bir bebek olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?

"Bilmiyoruz," dedi Kate, Dawn'ı rahatlatmak istiyordu ama aynı zamanda aynı Geyi düşünüyordu. "Anna Treadwell adında bir sosyal hizmet görevlisiyle hiç tanıştınız mı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

'Hayır. Neden bir sosyal hizmet görevlisiyle işim olsun ki? Çocuklarım mutlu ve seviliyorlar,' dedi Dawn. Şimdi korkmuş ve bitkin görünüyordu. 'Kocam bugün geç saatlerde geri gelecek. Onunla konuşabilirsiniz.

"Neredeydi?

"Norfolk Şovu, bir çiftlik şovu.

Şafak gözlerini sildi ve odadan çıktı. Dışarıda hava aydınlanmıştı. Kate bahçedeki kanalizasyon kapağının üzerindeki kaplarının ve çanaklarının etrafında dönüp duran sokak kedilerini görebiliyordu. Bir süre sonra Kate, Dedektif Bağmüfettiş Harris'in kapıda belirdiğini gördü ve bir an sonra arka kapı çalındı. Dawn elinde bir paket bisküviyle döndü ve kapıyı açtı.

"Kate ve Tristan, benimle gelmek ister misiniz?" dedi Harris. "Ve siz de bizimle gelmek ister misiniz, Bayan Grey?

'Hayır, ben burada çocuklarla kalacağım,' dedi. "İyi misin, Tris?" dedi Kate. Adamın yüzü çok daha iyi. Başını salladı ve mutfaktan kaçmak ister gibi baktı.

Güneş artık doğmuştu ama gri bulutların arkasındaydı. Harris'i ağaçların ve çiftlik binalarının arasından takip ettiler. Tarlalara çıktıklarında, ormanlık alanın kenarına yakın bir yere park etmiş bir adli tıp minibüsü gördüler. Kate ve Tristan'a giymeleri için beyaz Tyvek giysileri ve ayakkabıları için tulumlar verildi. Harris de onlarla birlikte koruyucu giysileri giydi.

Minibüsten ormanlık alana doğru brandadan bir yol açılmış ve kayaların yanına iki parlak projektör yerleştirilmişti.

Kate, üç adli tıp memurundan oluşan bir grubun kayanın altındaki düzleşmiş toprağın etrafındaki yaprak ve çam iğnelerinin bir kısmını temizlemeye çalıştığını gördüğünde korkunç bir korku ve adrenalin hissetti.

"Şimdi gerçek gibi geliyor," dedi Tristan, onun duygularını yankılayarak. Uzun bir süre öylece durup uzaktan izlediler. Yavaş bir çalışmaydı çünkü toprak katmanlarını poşetlemeleri ve kayanın altındaki solucan ve böceklerden canlı örnekler almaları gerekiyordu. Dakikalar ilerledikçe Kate hiçbir şey bulamayacaklarını umuyordu. Burada gömülü bir çocuk cesedi bulma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ve yanıldığının kanıtlanmasını istiyordu. Gökyüzü griydi ve sıcaklık düşmüştü, bu da Kate'in adli tıp kıyafetlerine sevinmesine neden oldu. Birkaç dakika sonra yağmur yağmaya başladı ve adli tıp görevlilerinin kazmaya devam edebilmeleri için hemen yerin üzerine bir branda örtüldü.

Tristan ve Kate'e birer şemsiye verildi ve sessizce durup toprağı kazıyan küreklerin ritmik sesini ve brandaya çarpan yağmurun sesini dinlediler. Ağaç gövdesinden çıkan kulak projektörlerin ışığında parlıyordu ve Kate yumuşak ahşabın insan derisine nasıl benzediğini bir kez daha düşündü. Yağmurun sesi daha da şiddetlendi ve bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı; bulutlar kalınlaşarak ormanlık alanı hafif bir sisle kapladı. Ağaçların kokusu

Toprağın ve bitkilerin üzerindeki yağmur, sabahın serinliğini kesiyor.

Adli tıp görevlileri daha derine inmeye başladılar ve Kate onların gece taradıkları GPR görüntülerini kullandıklarını fark etti.

"Bir şey bulduk," diye bir ses geldi, aniden sessizliği bozarak. Tristan ve Kate deliğe yaklaştılar. Yaklaşık bir buçuk metre derinliğindeydi ve çevredeki ağaçların kökleri kenarlardan içeri giriyordu. İki adli tıp görevlisi parlak projektörlerin altında çukurda çalışıyordu ve beyaz tulumları turbalı çamurla kaplanmıştı.

Kate onların küreklerini kaba fırçalarla değirtirip toprağı kazıyarak daha dikkatli çalışmaya bağlamalarını izledi. Nedir bu? Bize ne olduğunu söyle! diye bağırdı kafasının içinde bir ses.

Birkaç dakika sonra, bir adli tıp görevlisi çukurdan büyük, çamurlu bir kütle çıkardı. Paketi yavaşça yere bırakırken, altına yeni bir branda yerleştirildi. Taze toprak yığınları döküldü ve fırçalarıyla belli belirsiz bir deseni ortaya çıkarmak için çalışmaya başladılar. Kate ağır bir elyaf örtünün hatlarını görebiliyordu.

Korku midesine inmeye başladı ve battaniyeyi yavaşça açmaya başladıklarında ekibin üzerine korkunç bir sessizlik yayıldı. İçinde kararmış küçük bir bohça vardı. Bir ışık yaklaştırıldı ve bir kol şekli, göz çukurları, burnu, çenesi ve dişleri olan küçük, çökük bir yüz gördüler.

"Hayır, hayır, lütfen hayır," dediğini duydu Kate Tristan'ın yanında.

Uzandı ve onun elini tuttu.

"Bu küçük bir çocuk," dedi adli tıp memurlarından biri, brandanın üzerinde topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak. Küçük, çürümüş ceset battaniyenin kıvrımları arasında oldukça sağlam bir şekilde yatıyordu ve çocuğun kafatasının kubbesine yapışmış saç tutamları hâlâ duruyordu.

"Ya Charlie'yse?" diye sordu Tristan sessizce onun yanında.

Cesedin bulunması her şeyi değiştirdi. Bir cinayet soruşturması başlatıldı ve Dedektif Başmüfettiş Harris, Kate ve Tristan'dan resmi bir ifade vermelerini istedi.

'Peki. Polis destek araçlarından birinde onunla konuşurlarken, 'şunu kafamda netleştireyim,' dedi. "Bir antolojide kısa bir öyküye rastladınız ve bu da sizi bir ceset aramaya mı itti?

"Evet, Charlie Julings'in kayboluşuyla ilgili bağlantıyı keşfettiğimiz zamandı. Kaybolduğunda polis bu çiftliği aradı ve önceki kiracıların garip davrandığını söyledi. Daha sonra Anna Treadwell adında bir sosyal hizmet görevlisinin Charlie'nin kaybolmasından önceki haftalarda onun iyiliği için endişelendiğini keşfettik. Anna Treadwell, daha sonra öldürüldü. Anna ile Anna'nın da üyesi olduğu bir yazı grubunu yöneten Maureen Cook adlı yerel bir kadın arasında bir bağlantı bulduk. Yazı grubu bir antoloji yayınladı ve Maureen Cook'un yazdığı kısa öykülerden biri, bir kadının çocuğunu, kabuğundan kulak şeklinde bir ağaç gövdesi çıkan bir ormandaki bir kayanın altına gömmesiyle ilgiliydi,' dedi Kate.

Harris başını kaşıdı ve not almakta olan Duncan'a baktı.

"Peki bu Maureen Cook, o şimdi ne yapıyor?" diye sordu.

"Emekli olduğunu düşünüyoruz.

"Peki Danvers Çiftliği ile bağlantısı nedir?

"Bilmiyoruz," dedi Tristan.

Harris, "Sizi bu kısa öyküye yönlendiren neydi?" diye sordu.

"Yazarlar grubu tarafından yayınlanan antolojiye baktım ve öldürülen sosyal hizmet uzmanı Anna Treadwell'in bir şeyler yazıp yazmadığını bulmaya çalıştım. Yazmamıştı.

"O zaman neden Maureen Cook'un yazdığı hikâyeyi seçtiniz?" dedi şaşkınlığını ve kızgınlığını gizleyemeyerek.

"Cesedin gömülü olduğu yerin karşısındaki ağacın kenarında büyüyen kulaktı. Maureen Cook'un kısa öyküsünde ağaçtaki kulağın aynısı tarif ediliyor. İşte buraya böyle geldik," dedi Kate. Minibüsün kapısı çalındı ve bir polis memuru kafasını uzattı.

'Şef, Başkomiser telefonda. Tam bir güncelleme istiyor,' dedi.

Harris'in yüzünün rengi soldu. Kate ve Tristan'ın imzalı ifadelerine baktı.

'İkinizden de DNA örneği almam gerekecek, böylece sizi olay yerinden eleyebiliriz' dedi. 'Ve uzak bir yere gitmeyin. Sizinle tekrar konuşmam gerekecek.

Kate ve Tristan, altından geçmeleri için polis şeridini kaldıran üniformalı bir polis memurunun eşliğinde çiftliğin ön kapısından çıktılar. Saat sabah 8'i biraz geçiyordu.

Ön taraftaki alan polis arabaları ve polis müdahale minibüsleriyle doluydu ve yol her iki yönde de kapatılmıştı.

Tristan'ın arabasına doğru yürüdüler, polis kordonunun hemen ötesinde, yerel bir haber aracının yanaştığı yere park etmişlerdi. Olamaz, diye düşündü Kate.

'Hadi buradan gidelim,' dedi kapüşonunu yukarı çekerek. Tristan da aynısını yaptı.

"Araba kullanabilir misin?" diye sordu Tristan. "Topuz yüzünden gözlerim hâlâ biraz bulanık.

Anahtarları Kate'e uzattı ve o da arabanın kilidini açtı. Haber minibüsünün kapıları açıldı ve Kate'in yerel haber muhabirlerinden biri olarak tanıdığı bir kadın aceleyle yanlarına geldi.

Kate sürücü kapısını açarken, "Çiftlikten yeni mi geldin?" diye sordu. Kate başını salladı. Haber muhabiri onun arkasından baktı ve Tristan'ın şişmiş yüzünü gördü. "Cinayet soruşturmasına nasıl dahil oldunuz?

"Değiliz," dedi Kate.

Haber muhabiri onun kim olduğunu bilmiyordu, ki bu iyi bir şeydi.

"Bir çocuk cesedi bulunduğuna dair söylentiler duyuyoruz. Ve bu ceset, on bir yıl önce Devil's'da kaybolan üç yaşındaki Charlie Julings'e ait olabilir-'

Kate kapısını kapatarak onun önünü kesti. Merkezi kilidi açıp motoru çalıştırdı, sonra arabayı vitese taktı ve yolda hızla geri geri giderek neredeyse onları bir hendeğe sürükleyecek olan üç noktalı bir dönüş yaptı. Araba uzaklaştıkça ve TV haber minibüsü dikiz aynasında kaybolmaya başladıkça rahatladı.

Tristan'a döndü. O sessizdi ve önüne bakıyordu. "İyi misin?

Başını iki yana salladı,

Battaniyenin içindeki küçük ceset. Sence Charlie Julings mi? Kız mı erkek mi olduğunu bile göremedim. O haber muhabiri nereden biliyor? Kelimenin tam anlamıyla olanları gördük,' dedi.

'Bir sızıntı olmalı. Haber için çalışan bir polis memuru. Orada onca insanla birlikte bir kaos var.'

"Radyodan duymuş olabilirler mi?"

'Polis telsizini dinlemek neredeyse imkânsız. Artık dijital ve şifreli ama bu gazeteciler...' Kate el altından iş çeviren ve sinsi basın mensuplarıyla yaşadığı deneyimler hakkında atıp tutmaya başlamak istemiyordu. Tristan'ın ciddi biçimde sarsıldığını görebiliyordu.

'Ama kısa öykü. Hikaye nasıldı?' Tristan Kate'e bakarak şöyle dedi.

"Bilmiyorum. Bunu çözmemiz gerekiyor ama önce Jean'le temasa geçmeliyiz. Eğer yerel haberler şimdiden sorular sormaya başladıysa ve Charlie'nin kayboluşunu radarlarına almışlarsa, televizyonu açtığında bunu öğrenmesini istemiyorum.

'Ve Joel,' dedi Tristan. 'Dün gece tatilden döndü ve onunla soruşturma hakkında konuşma fırsatımız bile olmadı.

Işıkları ve sirenleriyle diğer yönde hızla ilerleyen üç polis arabasından oluşan bir konvoyun yanından geçtiler.

Tristan'ın dairesine yaklaşmışlardı. Oraya vardıklarında Tristan'ın kayınbiraderi Gary ve Sarah oturma odasında oturmuş, ellerinde çay bardaklarıyla sabah haberlerini izliyorlardı. Leo, Gary'nin kucağında uyukluyordu. Kate'i Tristan'ın yanında görünce şaşırılmış görünüyorlardı.

'Tris. İşe gittiğini sanıyordum,' dedi Sarah. Sonra onun yüzünü gördü, çayını sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. 'Şu haline bak! Ne oldu? Ona baktı.

"Şoklandım," dedi.

"Maced?" dedi Kate'e dönerek. "Biber gazı mı demek istiyorsun?"

'İkimize de biber gazı sıkıldı. Ben çoğunu kaçırdım,' dedi Kate. Gary hâlâ yatak kıyafetlerini giyyordu, üzerinde sadece bir külot ve bir tişört vardı ve bunu fark edip bacaklarının üzerine bir battaniye çekti. "Merhaba Gary.

'Merhaba, kalkmadığım için kusura bakmayın,' dedi.

"Mace? Tristan?" dedi Sarah, adamın televizyon kumandasına uzanıp ITV sabah haberlerini açmasını izleyerek. Kollarını kavuşturdu. "Bir şeyi mi protesto ediyordun?"

Tristan Kate'e, "Beş dakika içinde yerel bir haber bülteni yayınlanacak," dedi.

'Tris, sırlıslık olmuştun! Ve pis!" dedi Sarah. "Neler oluyor?"

"Üstümü değıştirmem gerek," dedi. Tristan üst katta kayboldu ve Kate, Sarah ve Gary'yle garip bir Gekilde ayakta durmak zorunda kaldı. Kate gözünü televizyondan ayırmadı ve bir çay poşeti reklamı gördü. Yaşadıkları dehşet gecesinden sonra evdeki normalliğin içinde olmak şok ediciydi.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Gary, kalkmak üzereyken. 'Hayır, Gary. Kate masaya oturabilir,' dedi Sarah, köşedeki yemek sandalyelerinden birini gösteriyor.

"Evet, ben buraya tünirim," dedi Kate, bir tanesinin kenarına oturarak. Sarah Leo'yu Gary'den aldı ve Leo uykulu bir şekilde ona sarıldı. Onu omzunda salladı ve Kate'e baktı, bir açıklama bekliyordu ama Kate az önce gördükleri şey hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Ee... Ajansta işler nasıl?" diye sordu Gary, garipliği hissederek. Kucağını örten battaniyeyi düzeltti.

"Güzel, teşekkür ederim," dedi Kate. Sessizlik içinde tuvalet temizleyicisi reklamını izlediler. Döşeme tahtaları gıcırdıyordu ve Kate, Tristan'ın sadece üstünü değıştirdiğini, duş almadığını umuyordu.

Reklam bitti ve aniden ITV yerel haber başlıkları çalmaya başladı. Danvers Çiftliği'nin dışındaki yol ekranda belirdi.

"Bu sabah gelen son dakika haberine göre, polis Dartmoor'un kenarındaki tarım arazisinde küçük bir çocuğun cesedini buldu.

"Tristan!" diye bağırdı Kate, ayağa fırladı, kapıya doğru ilerledi ve merdivenlerden yukarı bağırdı. 'Bu ilk madde

Haberler!'

Tristan koşarak merdivenlerden inip oturma odasına girdiğinde bir takırtı duyuldu, üzerinde bir tişört vardı. Leo uyandı ve kan donduran bir çığlık attı.

Kate ve Tristan televizyon ekranına yaklaştılar. Haber sunucusu, yarım saat önce Danvers Çiftliği'nin önündeki yolda gördükleri muhabire canlı yayında bağlandı. Kadın, iki üniformalı polis memurunun bulunduğu, rüzgârda dalgalanan bir polis kordonunun önünde duruyordu. Tristan sesi açtı.

Muhabir kameraya, "Küçük bir çocuğun cesedinin battaniyeye sarılmış ve arazideki ormanlık alanda sığ bir mezara gömülmüş olarak bulunduğu dair teyit edilmemiş haberler geliyor" dedi. Ekran, küçük bir sedyenin siyah bir minibüse taşındığı çiftlik evinin geniş açılı görüntüsüne kesildi. 'Görünüşe göre polis, bölgede başka bir dava üzerinde çalışan özel bir dedektifin ihbarı üzerine harekete geçti. Yakında daha fazla bilgi vereceğiz.

Sarah ve Gary Leo'yu sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama özel dedektifle ilgili kısmı duyduklarında durdular.

"Tristan, senin bununla bir ilgin var mı?" diye sordu Sarah, çığlık atan Leo'yu Gary'ye uzatarak. Leo hemen ağlamayı kesti.

"Bu konuda konuşamam," dedi. Sarah yaklaştı ve elini onun çenesinin altına koydu. 'Ve sana biber gazı mı sıkıldı? İzinsiz mi girdin?

"Sarah. Biz iyiyiz,' dedi Kate.

Sarah kollarını kavuşturarak, "Sakıncası yoksa kardeşimle konuşuyorum," dedi. Tekrar televizyona baktı, şu anda Exeter'deki bir otoparkta su şebekesinin kazılmasıyla ilgili bir haber vardı. "Hâlâ bir açıklama bekliyorum, Tristan.

Ona döndü.

Sarah. Burada her zaman kalabilirsin ama lütfen Kate ile bu şekilde konuşma. Bunu tartışamayız. Bunu tartışamayız.

Yapacak önemli işlerim var. Ve son baktığımda burası benim dairem.

Sarah ağzını açıp kapadı ve sonra mutfağa gitti.

Tristan, "Üzgünüm Gary, iyi bir zaman değil," dedi.

Gary başını salladı, alçakgönüllülüğünü örtmek için battaniyeyi topladı ve Leo'yu mutfağa taşıyıp kapıyı kapattı. Tristan Kate'e döndü.

"Bunca zaman sonra Jean ve Joel'in bir polis irtibat görevlisi var mı bilmiyorum ama bunu televizyon haberlerinden duymamaları gerekir.

Anlaştık. Haberi bizim vermemiz gerekebilir. Hadi temizlenelim ve onlarla buluşmayı ayarlayalım," dedi Kate.

OceanofPDF.com

Joel Mansfield, Dartmoor'un güney tarafında Belstone adlı bir köyün kenarında bir pub işletiyordu. Burası, koyunların sıcak güneş altında otladığı açık bozkırlara doğru uzanan dar bir yolun tepesine tünemiş dev bir granit binaydı. Kate ve Tristan oraya vardıklarında barın dışındaki masalar çoktan şemsiyelerin altında içki içen insanlarla dolmuştu. İçeri girdiklerinde bar sakin ve sessizdi. Hava kflyd, bira ve yıllar önce iilmiş sigaraların hayaletleri kokuyordu.

Barın arkasında birkaç genç kadın çalışıyordu ve büyük boy tişrtlerinin kolları kıvrılmıştı. Duvarı bir televizyon vardı ama kapalıydı. Kate, Joel'i gazete fotoğraflarından tanıdı ama şimdi daha kiloluydu, bronzlaşmıştı ve koyu renk saçlarının tepesi seyrelemişti. Bir bira fıısını değiştirmenin ortasındaıdı. Fııyı şangırtıyla yerine yerleştirdi, sonra onları görünce nefesini tuttu.

Kate merhaba demeye gitti ama adam onun sözünü kesti.

'Arka taraftaki avlu sessiz ve gölge. Orada konuşalım. Bir içki ister misin?" dedi. İki de kahve istedi - bütün gece uyanık kalmışlardı - ama Kate hâlâ adrenaline çalışıyormuş gibi hissediyordu. Joel genç kızlardan birine onlara kahve getirmesini söyledi ve sonra bardaki kapağı açtı. Kate ve Tristan onu takip ederek

Karşıdaki kilisenin mezarlığına bakan küçük bir bahçeydi. Gölgede serin bir hava vardı ve eski bir piknik masasına oturdular.

Joel bir sigara yaktı.

"Sence bunun Charlie olma ihtimali nedir?" dedi, sesi bir oktav düşüp boğuklaşarak. Kate onun yüzünde oğlunu kaybetmenin verdiği keder ve acının nasıl yayıldığını gördü.

'Bilmiyoruz. Polisin DNA testi yapması gerekecek,' dedi Kate.

"Ona benzemiyor muydu? Toprağa gömüldüğü onca zaman yüzünden mi?"

Kate buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Başını salladı.

"Polis temasa geçti mi?" diye sordu.

"Hayır. Sadece senden duydum.' Külü yere savurdu. "Biliyor musun, özel bir dedektif tutmak istiyordum. Bunu düşündüm ama siz dünya kadar para alıyorsunuz," dedi arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Jean sana nasıl para ödeyebilir?" Onun adını andığında sesi düşmanca bir hal aldı.

"Tasarruf, sanırım," dedi Kate.

Uzun meşe ağaçlarının dalları altında korunaklı avluda serin bir esinti vardı. Uzun otlar karşıdaki mezarlığın taşları arasında oynayıyordu. Genç kızlardan biri bir tepsi içinde üç küçük kahve fincanı getirdi. Joel arkasına yaslandı ve yüzünü ovuşturdu. Kız gerginliği gördü ve fincanları önlerine koyduktan sonra aceleyle uzaklaştı.

'Tasarruf... Soru neyden tasarruf...' diye mırıldandı. "Neden o çiftliği kazmaya karar verdin?"

Kate, kısa öykü Maureen Cook ve sosyal hizmet uzmanı Anna arasındaki bağlantıyı açıkladı.

"Anna Treadwell'le hiç temas kurdun mu?" diye sordu Kate. Joel başını salladı ve bir sigara daha yaktı.

"Hayır. Jean ve Becky'nin onun hakkında yakındıklarını hatırlıyorum. Ama yine de her hafta onlara karşı gelen farklı bir kadın oluyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dırdır etmeyi, dedikodu yapmayı ve insanları aşağılamayı severlerdi. Jean'in üst kattaki komşusu vardı. Becky'nin onu küçümseyen arkadaşları. Kız kardeşim, annem ve yolun aşağısındaki dükkanda çalışan kadın. Ve tabii ki Declan vardı. Tanrım, Declan her zaman gündemdeydi. Bu sefer ne yaptı?" dedi. 'Demek istediğim, birileri onları her zaman kızdırıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapmıyorlardı. Onları üzen kişiyle hiç konuşmadılar. Kendi aralarındaki bu olumsuz şirretlik yarışına kapılıp gidiyorlardı.

"Ama Anna Treadwell farklıydı. O bir sosyal hizmet görevlisiydi. Charlie'yi sizden almak için dava açacağından hiç endişe ettiniz mi?" diye sordu Kate.

Başını iki yana salladı.

"Sanırım onu kızdırdılar ve o da onları terletmekten biraz zevk aldı," dedi.

"Sen ve Jean görüşüyor musunuz?" diye sordu Tristan. Joel bitkin gözlerle sigarasının parlayan ucuna baktı.

"Değildik ama onu aradım. Buraya geliyor.' Joel saatine baktı. 'Birazdan burada olur. Jean'le ilgili bir şey var, birbirimizden ne kadar hoşlanmasak da onun Charlie'yi, Charlie'nin de onu sevdiğini biliyorum. Devil's Way'de kamp yapmaya gittiğimiz o hafta, onunla aynı çadırda uyuyacağı için çok heyecanlanmıştı. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Ve çocuklar insanlardan hoşlanıyormuş gibi yapamazlar, hele o kadar küçükken... Jean yatmadan önce tatlı yemesine izin verirdi. Bu Becky'yi çıldırttı. Becky dişlerindeki dolgular için hep Jean'i suçlardı. Jean'in hayatında o kadar çok şeyi berbat ettiğini düşünürdüm ki Charlie'ye bakmayı ciddiye alırdı.

Tristan, "Charlie kaybolduğunda neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Jean'i Charlie ile birlikte Devil's Way'de bıraktık. O gün son dakikada bir konserim vardı ve iyi para getiriyordu. Newton Abbot'un eteklerinde yirmi mil uzaktaydı. Denize bakan bir çiftlik arazisinde oldukça büyük bir festivaldi. Ben ve Becky biraz yemek yedik, diğer birkaç grubu izledik, sonra saat 3'te setimi yaptım ve yarım saat sonra sahneden indim. Sonrasında birkaç içki için kaldık, düşündüğümünden çok daha uzun süre. Ama orada bazı organizatörler vardı ve onlarla sosyalleşmek için kendimi baskı altında hissettim, bu da daha fazla işe yol açabilirdi... Saat altıda Devil's Way'e dönmek üzere yola çıktık, biraz yiyecek almak için durduk ve yedi buçuk gibi geri döndük.

"Jean'in cep telefonu var mıydı? Becky onunla iletişim halinde miydi?" diye sordu Kate. Başını salladı.

"Jean bizi daha sonra kalmamız için cesaretlendirdi. Charlie'yle birlikte yüzüp oynayarak çok iyi vakit geçirdiklerini söyledi. Geri döndüğümüzde ateş yaktık ve barbekü yaptık.

"Declan Connolly'nin o gece ziyarete geldiğini biliyor muydunuz?

Başını salladı.

"Ve Jean'in ondan kurtulmaya çalıştığını biliyorum. Keşke gelip bana söyleseydi. Botumu kışına sokar ve onu çok uzaklara tekmelerdim.

"Jean, Charlie'nin kaybolduğuna dair alarmı ne zaman verdi?

"Bunların hepsini zaten bilmiyor musun? Kate gülümsedi.

Özür dileriz. Sizi yakalamaya çalışmıyoruz. Sadece bazen insanlar başkalarının unuttuğu şeyleri anlatabilir.

"Becky saat on beşte onu kontrol etmeye gitti. Kayıp olduğunu o zaman gördü. Jean geri geldi ve aramaya başladık. İlk başta aşırı dramatik davrandıklarını düşünmüştüm ama zaman geçtikçe ve onu bulamadıkça

Bunun ciddi bir şey olduğunu anladım...' Derin bir nefes aldı. "Ciddi. Sonra sabahın dördünde polisi aradık. Bir kadın, beş ya da altı yaşlarında görünen iki genç kızla birlikte küçük bahçeye geldi. Pembe şort ve tişört giymişlerdi ve ellerinde Barbie markalı yüzme Havlular.

"Joel. Gidiyoruz,' dedi kadın tereddüt ederek.

"Gel," dedi. Kadın Kate ve Tristan'ın arasına baktı. İki kız kapıdan geri çekildiler. "Bu benim karım Kelly, bunlar da Justine ve Ruby," diye ekledi. Kollarını uzattı ve iki kız ona doğru gelip kucağına tırmandılar.

Kate ve Tristan kendilerini tanıttılar.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kelly. Joel'e döndü. "Lido'ya gitmemiz gerektiğinden emin misin?"

"Evet. Her şey normal olsun,' dedi Joel ve her kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Onlara sıkıca sarıldı, onlar da gülümsediler ama meraklı gözlerini Kate ve Tristan'dan ayırmadılar.

'Uslu dur. Sonra görüşürüz,' dedi Joel.

"Kızlar, siz arabaya binin," dedi Kelly, Ruby'ye arabanın anahtarlarını uzatarak. Koşarak uzaklaştılar ve Kelly onlar gözden kaybolana kadar bekledi.

"Çiftlikte neler oluyor?" diye sordu.

Bilmiyorum. Kate ve Tristan bana soruşturmaları hakkında bilgi veriyorlardı. Polisten hâlâ resmi bir açıklama duymadım. Saatine baktı. "Jean bir dakika içinde burada olacak," diye ekledi Kelly'ye. Kelly başıyla onayladı.

'Bunun için burada olmak istemiyorum. Bir şey duyar duymaz beni arayın,' dedi. Kate ve Tristan'a, 'Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum,' diye ekledi ve sonra ayrıldı.

"Kelly Jean'le tanıştı mı?" diye sordu Kate.

"Birkaç kez, ilk birlikte olduğumuzda, Becky'nin iyiliği için Jean ile iletişimde kalmaya çalıştım... Ama Jean onu bir tehdit olarak gördü. Charlie kaybolduktan yaklaşık dört yıl sonra Becky ile ayrıldık. Ben de Kelly ile birkaç kez bir araya geldim.

ondan sonraki aylar. Tahmin edebileceğiniz gibi çalkantılı bir dönemdi. Becky uyuşturucu ve içkinin dibine vurmuştu.

"Jean'in Charlie'nin öldüğünün ilan edilmesi için başvuruda bulunması konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Kate.

Joel tereddüt etti ve sonra elini ağzına götürdü. Hıçkırarak ağladı ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," dedi. El yordamıyla sigarasını buldu ve titreyen eliyle bir tane daha yaktı. 'Jean'in Charlie'den neden vazgeçtiğini hiç anlamadım. Durması için dilekçe vermeyi düşündüm ama sonra Becky cenaze töreni yapmak istedi ve bunun ona bir kapanış sağlayabileceğini düşündüm... Olmadı. Sanırım onu uçuruma sürükleyen de bu oldu. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama bir parçam onun olmasını istiyor. Bulduğun çocuk. Hala hayatta olduğu fikrinden vazgeçtim. O kadar genç çocukları kaçıran insanlar, onları bir sebepten dolayı kaçırıyor ve hayatta tutuyor olabilirler...' Sesi kesildi. "Eğer o küçük çocuk Charlie ise, onu rahat bırakabilirim. Elini yüzüne götürdü.

Kate cebinde bir paket mendil buldu ve ona uzattı. Barın arkasındaki genç kızlardan biri avlunun kapısında belirdi.

"Patron, Jean adında bir kadın sizi görmek istiyor.

"Ona bir saniye içinde orada olacağımı söyle," dedi. Joel gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Hadi, şu işi bitirelim.

OceanofPDF.com

Jean içeride Sadie Dexter'la birlikte boş barın kesinde oturmuş beklüyordu. Kolsuz, bol, iek desenli bir elbise giymişti. Sıska kolları solgun görünüyordu ve bileğinde altın bir saat asılıydı. Sadie asker desenli bir kaftan giymişti ve burnunun ucuna taktığı gözlüklerle telefonunun ekranına bakıyordu.

Joel, Kate ve Tristan'ın önünde bara girdi ve Jean oturduğu yerden başını kaldırıncı garip bir an yaşandı. Tereddüt etti. Kate onun Jean'e gitmesini söyleyebileceğini düşündü, sonra yanına gitti ve kucaklaştılar.

"Bu o, o olduğunu biliyorum," dedi Jean, sesi Joel'in gömleğine çarparak. Joel onun yanındaki koltuğa çöktü. Kate onların nasıl bir duygu seli içinde olduklarını anlayamıyordu.

Joel ve Jean sarılmaya devam ederken Sadie sandalyenin arkasından sıyrılıp Kate ve Tristan'ın yanına geldi ve kaftan kumaşından bir parçayı kışının çatlağından çıkardı.

"Belki de onlara bir dakika vermeliyiz," dedi kapıyı göstererek. Kate ve Tristan onu barın dışındaki güneş ışığına kadar takip ettiler.

"O nasıl?" diye sordu Tristan.

'Jean tam bir karmaşa içinde. Ona telefon ettiğini için teşekkür ederim,' dedi Sadie. 'Haberlerden öğrenebilirdi, ki bu çok kötü olurdu. O daha yeni

"The Lawns'tan taburcu oldu ve dairesine geri döndü, kendi başına takılıyor.

"Polis henüz onunla temasa geçmedi mi?" diye sordu Kate. "Hayır. Hiçbir şey olmadı. Bir aile irtibat görevlisi vardı.

Jean'le birlikte çalışıyordu, Pat adında bir kadın. Bu sabah onu aramaya çalıştım çünkü Jean'in adres defterinde hala onun numarası vardı ama o emekli oldu ve İspanya'da yaşamaya başladı. Charlie olduğunu mu düşündünüz? Cesedi bulduğunuzda?"

"Bunu söylemek imkânsızdı," dedi Kate. Sadie yüzünü buruğturdu, Kate bunun korku belirtisi olduğunu düşündü ama kocaman kalın camlı gözlükleriyle yüzünü buruğturmuğ gibi görünüyordu.

O çiftlikte mi buldun? Şeytan Yolu'na çok yakın. Biliyor musun, o zamanlar her şeyi haritada gösterdikleri bir haber gördüğümü hatırlıyorum ve o çiftliği düşündüm. O çiftlik. Kuş uçuşu çok yakındı. Charlie'yi kaçıran ve sonra öldüren biri olabilir miydi-' Kendini durdurdu, açıkça devam etmek istemiyordu. Telefonu çaldı. 'Oh, ben Steve, neler olduğunu kontrol ediyorum. İzninizle. Telefona cevap verdi ve köşeyi dönüp gitti.

Kate çamurla kaplanmığ küçük battaniyenin görüntüsünü aklından çıkarmakta zorlanıyordu. Barın kapısı aniden açıldı ve Jean yüzünde panik ifadesiyle dışarı fırladı.

"Sadie nerede?" diye sordu. Sadie'nin yolun aşağısında cep telefonu ile konuştuğunu gördü ve ona geri dönmesi için el salladı. Joel arkasındaki kapıdan çıktı, telefonu ile konuşuyordu. "Az önce polisten bir telefon aldım, Dedektif Başmüfettiş Harris..." diye ekledi Jean. Titriyordu. "Joel'le birlikte Exeter'deki polis karakoluna gelip DNA örneği vermemizi istiyor. Cesedin, öldüğünde üç yaşında olduğunu düşündükleri küçük bir çocuğa ait olduğunu söyledi. Charlie olup olmadığını anlamak için DNA'mızı test etmek istiyorlar.

Joel telefonu kapattı.

"Kelly'ye ulaşamıyorum," dedi. Aynı derecede solgun ve sarsılmış görünüyordu. Sadie telefon görüşmesinden dönmüş ve onlara katılmıştı.

'Sadie. Exeter'e gitmemiz gerekiyor,' dedi Jean. 'DNA'mızı almak istiyorlar. Bunu nasıl yapıyorlar ki?'

"Biraz kan alıyorlar," dedi Sadie, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman ve geniş.

"Aman Tanrım. Hasta olacağım," dedi Jean, arkadaşının kolunu tutarak. 'Ya o ise? Ne kadar çabuk anlayacaklar?'

Hepsi Kate'e baktı. O da küçük, solgun bohçayı düşündü. Eğer ceset Charlie'ye aitse, on bir yıldır toprak altında olmalıydı ve DNA'yı çıkarmak kan almaktan biraz daha uzun sürebilirdi. Kate onların solgun ve korkmuş yüzlerine baktı.

'Birkaç gün sürebilir,' dedi.

Oh, bu o. O olduğunu biliyorum... Sizce cesede bakmamızı isterler mi? Bakalım teşhis edebilecek miyiz? Bunu yapamam!' dedi Jean. Joel bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hayır. Polis senden bunu yapmanı istemeyecek," dedi Kate. "Şimdi sakın ol Jean," dedi Sadie onun elini tutarak.

'Her seferinde bir adım atacağız. Steve bizimle karakolda buluşacak.'

Jean, Kate ve Tristan'a, "Tamam, sizi arayıp neler olduğunu haber veririm," dedi. Hepsi aceleyle Sadie'nin eski mavi Montego'suna gittiler. Joel Jean'in yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve Sadie asfaltta lastik gıcirtısı çıkararak arabayı sürdüğünde Jean arka koltuğa zorlukla oturmuş ve kapıyı kapatmaya çalışıyordu.

Araba köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bir anlık bir heyecan yaşandı. Artık kontrol polisteydi.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Tristan. Kate güneşli bozkır manzarasına baktı. Ne yapmaları gerekiyordu?

"Maureen Cook ile tekrar irtibata geçmeyi deneyelim ve Abble Graphics'teki adamlarla konuşmamızı istiyorum. Onlar

Antolojiyi dizen ve basan kişi. Bizim odaklanmamız gereken hikaye ve Anna Treadwell'le olan bağlantıdır.

OceanofPDF.com

'Maureen Cook. Popüler olmayan bir isim,' dedi Abble Graphics'ten Alfie Abble.

Yaramaz kahverengi gözleri olan kel bir adamdı. Altmışlı yaşlarının başında görünüyordu ve üç parçalı yeşil süet şık bir takım elbise giymişti; üst cebinden bir saat zinciri ve mendil sarkıyordu. Abble Graphics, Cranborough köyünün ana caddesinin başındaki küçük bir dükkândaydı. Antika fotoğraf makineleri, sinema kameraları ve fotoğraf ekipmanları satıyorlardı ve aynı zamanda fotoğraf işliyorlardı, hala bunu yapan birkaç yerden biriydi. Kapının yanında kupalara, tişörtlere, takvimlere ve yastıklara basılmış fotoğraf örneklerinin sergilendiği bir vitrin vardı ama belli ki bu sonradan düşünülmüş bir şeydi.

"Maureen Cook neden popüler olmayan bir isim?" diye sordu Kate. Dar siyah bir tişört giymiş daha genç ve kaslı bir adam elinde büyük bir kamera tripoduyla arka odadan çıktı. Otuzlu yaşlarında görünüyordu, güçlü, karanlık yüz hatları vardı ve kafası tıraşlıydı. Kate ve Tristan'ı gördü ve gülümsedi.

"İyi günler, ben Ben," dedi. Tripodu yere bıraktı ve her ikisiyle de el sıkışmak için tezgâhın üzerine eğildi.

"Ben," dedi Alfie, gülümseyerek ona dönerek. "Bu hanım ve genç adam özel dedektifler.

"Bırakın iki dedektifi, daha önce bir özel dedektifle tanıştım mı bilmiyorum.

İsmi telaffuz ederek, "Maureen Cook'u sormaya geldiler," dedi. Ben bir kaşını kaldırdı.

'Dur tahmin edeyim. Birisi onu öldürmesi için bir tetikçi tuttu ve sen de listeyi daraltmakta zorlanıyorsun, öyle mi?" dedi. Sonra Kate ve Tristan'ın ciddi yüzlerini gördü. 'Oh. Bu bir şakaydı. O iyi mi?'

'Bildiğimiz kadarıyla bir gemi seyahatine çıktı. Sizinle daha özel bir yerde konuşmamız mümkün olabilir mi?" diye sordu Kate.

"Evet, atölyeye doğru gelin," dedi Alfie. Onu takip ederek ahşap panelli bir odaya girdiler. Bir kitaplığın yanında büyük bir yemek masası, beyaz bir masa örtüsü ve bir vazo dolusu frezya duruyordu. Ben büyük bir kanepeyi işaret etti ve Kate ile Tristan oturdular.

"Maureen bu sefer nereye gidiyor?" diye sordu Ben.

"Karayipler," dedi Kate. Alfie başını salladı ve gülümsedi.

"Acaba Maureen Kasırgası'nın onları vurmak üzere olduğunu biliyorlar mı?" dedi.

"Kulağa garip gelebilir ama size Cranborough Yazarlar Grubu hakkında soru sorabilir miyiz?

Kanepenin yanındaki koltukta oturan Alfie, "Aklımdan çıkarmaya çalıştım," dedi. Ben kollardan birinin üzerine tünedi.

'Ben de,' dedi Ben.

"Anladığımız kadarıyla üyeymişsiniz?

"Evet, var olduğu on sekiz ay boyunca. Aslında biz başlattık ve toplantılar için köy salonunu kullanmayı planladık. Salona ihtiyacı olan yavrukurt izcileri ile yaşanan bir çatışmanın ardından Maureen Cook devreye girdi ve salonu kendi oturma odasına taşıdı," diyor Alfie.

'Onun evine gittik. Bir toplantı için oldukça güzel bir yere benziyor,' dedi Kate, onları biraz kışkırtarak. Ben yüzünü buruşturdu.

Alfie, "Maureen bir grubu ya da topluluğu elli adımda fark edebilir," dedi. 'Konuyla hiç ilgilenmez. Sadece yetkili olmaktan zevk alır. Eminim birisi Şeytan'a Tapanlar diye bir topluluk kursa, Maureen orada olur, kendini sayman olarak sunar ve ikramları planlar.

"Başka hangi gruplara dahil oldu?" diye sordu Tristan.

Ben, "Bir önceki yıl bir kitap kulübüne katılmayı denedi ama sonra diğer üyeler onu kitapları okumamakla suçlayınca onlarla arası açıldı," dedi. Alfie bu anıya gülümsedi.

'Maureen'in sorunu hem aptal hem de kendinden çok emin olması. Oldukça genç bir gruptular ve ilk kitapları Ürdün: Sınır İtilenler'di. Maureen kitabı okumamıştı, ancak İslam Devleti'nin zulmünden kaçan Hristiyanlar hakkında konuşmaya başladı ve kitabın Katie Price'ın otobiyografilerinden biri olduğunu bilmiyordu.

Kate gülümsemekten kendini alamadı.

'Yazı grubuna geri dönelim. Kaç üyeniz vardı?" diye sordu.

"Sormamın sakıncası yoksa, ne tür bir dava üzerinde çalışıyorsunuz?" dedi Ben.

'Bunu da halledeceğiz. Söz veriyorum.'

"Grupta yedi kişiydik. Ben ve Alfie, Maureen, Anna, Helen ve Doris adında iki yerel kadın ve Mick adında dul bir adam.

'Peki nasıl çalışıyordu? Hepiniz bir şeyler yazıp okudunuz mu?" diye sordu Tristan.

Alfie, "Evet, evde yazdıklarımızı okur, sonra da olumlu eleştiriler yapardık," dedi. "Maureen paspasın üzerine oturmuş kedi şiirlerine katkıda bulunmayı severdi. Ve duygusal, çok melodramatik kısa öyküler.

"Ne şekilde?" diye sordu Tristan.

"Çoğu zaman bir kadının gemi yolculuğuna çıkması ve geminin kaptanına aşık olmasıyla ilgili. Maureen gemi seyahatini seviyor

gemi tatilleri. Gerçek hayatta hiç denizde gol attı mı bilmiyorum.

"Yazı grubu neden dağıldı?" diye sordu Kate.

'Bir yardım antolojisi yayınlama fikri ortaya çıktı. Ben ve ben, fotokopi makinesinde çekilmiş küçük resimler yerine "gerçek" bir kitap basarsak hayır işleri için daha fazla bağış toplayabileceğimizi düşündük.

"Ya da Maureen'in dediği gibi "fotostat fotokopi makinesi"," dedi Ben. 'Fotokopi makinesiyle çok gurur duyuyor. Eskiden köydeki pek çok insan fotokopi çektirmek için ona giderdi ve tabii ki onlardan ücret alırdı. Şimdi baskı işlemiyle birlikte fotokopi de sunuyoruz.

"Peki, antolojiyi basmayı teklif ettiniz mi?" dedi Kate.

Alfie, 'Evet, bir fikir ayrılığı yaşandı ve biz de oylama yapmaya karar verdik,' dedi. 'Maureen oylama yapılmasını severdi. İşler istediği gibi gitmediğinde sık sık oylama yapılmasını isterdi. Toplantılara gelen Anna, genellikle Maureen'in karar verici oyuydu, ancak o hafta orada değildi. Maureen oylamayı kaybetti ve bu da grubun bölünmesine yol açtı.

"Yani. Maureen oylamayı kaybetti ve yazı grubu dağıldı. Sonra ne oldu?" diye sordu Tristan.

Alfie ve Ben arasında bir bakış geçti.

"Maureen, oylamaya katılmadığı ve kazanmasına yardım etmediği için Anna'ya çok kızgındı. Ve o zaman, aslında...' Ben duraksadı.

"Anna kendi yatağında öldürüldü," dedi Alfie. Başını iki yana salladı. 'Neredeyse iki hafta boyunca orada yattı. Kaçırdığı ikinci toplantı her şeyin oylamayla başladığı toplantıydı, yani biz antolojiyi kimin basacağı konusunda tartışırken zavallı Anna ölü yatıyordu. Olayı ancak bir hafta sonra haberlerde duyduk.

"Gruba ne oldu?" diye sordu Kate.

"Şey. Bu Maureen'in ne kadar kötü bir inek olabileceğini gösteriyor. Hepimiz bir araya gelip

Kadınlar için bir hayır kurumu için antoloji. Bir kadın sığınma evini seçtik çünkü Anna şiddet mağduruydu. Ama Maureen hala sorun çıkarıyor ve basması için ısrar ediyordu.

"Bunu nasıl çözdünüz?" diye sordu Tristan.

"Birkaç ay sonra Anna'nın cenazesi vardı ve hepimiz katıldık. Hepimiz diyorum - sadece yazarlar grubundan bizler ve iş yerinden birkaç arkadaşı gelmişti," diyor Alfie.

"İşte bu noktada Maureen fikrini tamamen değiştirdi," diyor Ben. "Bize geldi ve antolojiye dahil etmek istediği bir öyküsü olduğunu söyledi. Tuna Nehri'nde bir gemi seyahati sırasında ona ilham gelmişti ve dükkanlarda satılabilecek "uygun" bir kitap olduğu sürece bunu antolojiye dahil etmemizden son derece mutlu olacağını söyledi. Ve bu bizim antolojimiz Yedi oldu.

"Peki dükkanlarda satılıyor muydu?" diye sordu Tristan.

"Kitabı 2008 baharında yayınladık, bunun için bir sürü kitap bastırdık ve bunları yerel bağımsız kitapçılara satmayı başardık... Ama umduğumuz başarıyı elde edemedik.

"Ama kitap Amazon'da e-kitap ve ciltsiz kitap olarak var?" dedi Kate.

'Birkaç yıl önce, kendi kendine yayınlamak daha kolay hale geldi ve kitabı yükledik. Hikayeleri okudunuz mu?'

"Evet," dedi Kate.

Alfie, "Ben uzaydan gelen adamla ilgili yedinci öyküye katkıda bulundu," dedi. "Benimki de toprağı denize düşen çiftçi hakkındaydı.

'Evet ve çok iyidiler,' dedi Tristan.

"Katılıyorum," dedi Kate, göz gezdirdiği diğer hikâyeler arasında onlarınkini hatırlamakta zorlanarak. "Peki ya Maureen'in hikâyesi...

Alfie arkasına yaslandı ve onlara baktı.

'Bunun araştırdığınız davayla ne ilgisi var? Anna'nın ölümüyle bir ilgisi var mı?'

"Evet," dedi Kate. "Maureen'in antolojideki öyküsü gruba genellikle katkıda bulunduğu türden öykülerden farklı mıydı?

"Evet, yanlışlıkla bebeğini öldürüp cesedini ormana gömen bir kadınla ilgili bu karanlık hikayeyi yazdığında hepimiz şok olmuştuk.

"Onun yazdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tristan. Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Bugünlerde söylendiği gibi kimsenin yaşadığı deneyimi küçümsemek istemiyorum," dedi Alfie, "ve bu Maureen'in başına gelmiş olsa bile, bunu onun yaptığı şekilde ifade edecek yazarlık yeteneğine sahip olduğundan şüpheliyim. Yani, hayır.

"Maureen'le bu konuda yüzleşen oldu mu?" diye sordu Tristan.

"Hayır. Herkes ondan çok korkuyor," dedi Ben. "Ve bu bir yardım antolojisiydi.

"Oh, hadi ama!" dedi Alfie.

"Maureen insanların gözünü korkutuyor.

'O seni korkutabilir ama beni değil. Zorbalara karşı her zaman dik dur. Bu benim sloganım.

"Eğer bu hikayeyi Maureen yazmadıysa, sence kim yazdı?" diye sordu Kate.

Alfie, "Eskiden bunu Anna'nın yazdığına ve Maureen'in kendisinin olduğunu iddia etmek için ona çarptığına dair Çaka yapardım," dedi. Kate ve Tristan'ın bakışlarını yakaladı ve endişeyle ekledi. "Ama tabii ki şaka yapıyorum.

OceanofPDF.com

Kate ve Tristan onun arabasına binmek üzereyken Kate'in telefonu çaldı.

"Ben Bernard Crenshaw," dedi Kate. Telefonun hoparlörünü açtı.

'Merhaba Kate. Sana geri dönmekte geciktiğim için özür dilerim,' dedi.

"Sorun değil," dedi Kate. Tristan bir kaşını kaldırdı.

'Dinle, bunu çabucak yapmalıyım. Exeter'deki bağlantım karakoldan geldi. Anna Treadwell cinayet mahalli kanıtlarına erişebilirsiniz. Exeter'in diğer tarafındaki bir binada, soğuk vaka depomuzda tutuluyor. Saat 3'te orada olabilir misiniz?

Kate saatini kontrol etti. Saat öğleden sonra ikiydi ve uykusuz geçen bir gecenin ardından artık kendilerini oldukça bitkin hissediyorlardı. Tristan'a baktı ve o da başıyla onayladı. Bir saatleri vardı ve bu çok fazla bir zaman değildi.

'Evet, orada olabiliriz,' dedi.

"Güzel. Size herhangi bir veriyi kopyalama fırsatı sunarlarsa, yanınıza yepyeni, kutusuz bir veri sürücüsü veya USB anahtarı alın. Bernard ona adresi ve iletişim bilgilerini verdikten sonra Kate telefonu kapattı.

"Sence bulduğumuz cesetten haberi var mıdır?" dedi Tristan.

Neden yapsın ki? Polis Anna Treadwell ile Danvers Çiftliği'nde gömülü ceset arasında bir bağlantı bulamadı. Eğer cesedin Charlie'ye ait olduğu kesinleşirse, bu her şeyi değiştirebilir.

"Oradaki adamlar hakkında ne düşündün, Maureen hakkında ne söylediler?"

"Bilmiyorum. Hâlâ çözmemiz gereken şey, Maureen'in bize nereyi kazacağımızı söyleyen kısa hikâyeyi nasıl bulduğu ya da yazdığı," dedi Kate. Tristan motoru çalıştırdı ve Exeter'e doğru yola çıktılar.

Adrese tam zamanında vardılar. Faili Meçhul Kanıtlar Birimi arka sokaklardan birinde, sade görünümlü bir binaydı. Kate ve Tristan küçük resepsiyonda yirmi dakika bekledikten sonra sivil giyimli bir polis memuru onları almaya geldi. Kimliğindeki isim Dedektif Müfettiş Paula Simpson'dı. Kate'den daha yağı görünüyordu ve bana bulaşmayın der gibi bir tavrı vardı. Kate ve Tristan kimliklerini gösterip birkaç form imzaladıktan sonra Paula onları ofislerin sıralandığı uzun bir koridora götürdü.

Kate için yeniden bir polis binasının içinde olmak tuhaf bir duyguydu. Tanıdık kokular vardı: kahve, yer cılası ve ter kokusu ve Kate koşuşturmayı ve stresi özlemişti. Kalabalık bir ofisin önünden geçerken bilgisayarlarının başında çalışan memurları görünce, polis memuru olarak sahip olduğu kayıtlara erişimi özlediğini fark etti.

Kate bu düşünceyi bir kenara itti ve memurun peşinden yangın çıkışından geçerek bodruma inen beton bir merdivene girdiler. Uzun bir koridorun sonundaki ızgaralı bir kapıya geldiler. Paula bir kimlik kartı okuttu ve vızıldayarak raflarla kaplı geniş bir depoya girdiler. Girişte bir masa vardı.

Ön tarafta polis üniforması giymiş zayıf, gri bir adama kimliklerini tekrar gösterip imza atmaları gerekiyordu. Paula onları tanıştırmadı.

Adamdan bir dosya aldı ve açtı, parmağını bir listede gezdirdi. Kolunun altına koydu ve havaalanı güvenliğinde gördüğünüz türden büyük bir plastik tepsi aldı.

Tamam. Beni takip edebilirsiniz. Sıra sıra dizilmiş metal raflar boyunca ilerlediler, hepsi de bıçak ve diğer keskin nesneler içeren plastik kanıt torbalarıyla doluydu. Önünden geçtikleri bir başka rafta, hepsi de kalın plastiğe sarılmış çok sayıda dizüstü bilgisayar ve giysi demeti vardı. Yanlarından geçerken Tristan'ın dikkatini kuru kana bulanmış üfleme camdan bir kâğıt ağırlığı çekti ve geniş gözlerle Kate'e baktı.

Paula rafların sonundaki bir sıraya ulaştı. Üç torbanın yan tarafındaki seri numaralarını kontrol etti ve plastik tepsiye yerleştirdi.

Onu mağazanın arka tarafındaki büyük metal masaya kadar takip ettiler ve o da tepsiyi masaya bıraktı.

"Eldivenler burada," dedi ve bir kutuyu işaret etti. 'Kanıtlarla uğraşırken bunları giyin. Otuz dakikanız var.

"Bizimle mi kalıyorsun?" diye sordu Tristan.

"Öyleyim," dedi. Geriye çekildi ve kollarını kavuşturdu.

"Haydi başlayalım o zaman," dedi Kate. Birer çift eldiven giydiler ve dikkatlerini tepsinin içindekilere verdiler. İçinde üç kalın plastik torba vardı. Birinin içinde kanlı bir çekiç vardı ve torbanın üzerine tarih ve yer yazılmıştı. Kate eline aldı ve çekicin ahşap sapında gümüş rengi parmak izi tozları gördü.

"Bundan parmak izi almayı başarıp başaramadığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sordu Kate, çekici çantanın içinde ters çevirerek.

Paula ona baktı ve sonra kolunun altından karton dosyayı çıkardı.

"Kontrol edebilirim," dedi. Duvardaki yakın bir bilgisayara gitti. Bu HOLMES bilgisayar sistemiydi, İngiliz polisinin merkezi veri tabanıydı, tüm suç kayıtlarını ve dava dosyalarını tutuyordu. Rafların ve barkodları tarayan bilgisayarın bulunduğu düzen Kate'e muzların kilo başına fiyatını kontrol edebileceğiniz terminalleri hatırlattı.

Paula numarayı tuşladı, bir süre bekledi ve ardından ekranda vaka detayları belirdi.

"Evet. Adli tıp çekiç sapından tam bir başparmak izi alabildi. Yine de tanımlanamadı. Sistemde o parmak iziyle eşleşen bir şey yok.

"Teşekkür ederim," dedi Kate. Anna'nın cesedinden pencereye ve yatak odasından dışarıya doğru uzanan kan sıçramaları ve kanlı ayak izlerini gösteren olay yeri fotoğraflarını düşündü. Ve ayak izlerinin işaretlendiği ve rotalarını göstermek için numaralandırıldığı resimlerin nasıl içeri giriş ve çıkış olarak işaretlendiğini.

Çekici tuttu ve Anna'nın katilinin ya da katillerinin nasıl hissettiğini hayal etti. Çekici yanlarında götürmüşler ama sonra polisin bulması için bahçeye atmışlardı. Ve bunu her kim yaptıysa eldiven takmamıştı. Neden? Planlı mıydı yoksa bir tutku cinayeti miydi?

Tristan'ın eline aldığı ikinci çantada Kate'in Anna'nın yatak odasındaki olay yeri fotoğraflarından tanıdığı günlük vardı. Kalındı, içine bir sürü ek evrak doldurulmuştu ve siyah plastik kapağın kenarlarını ısırarak soluk bir elastik bantla ciltlenmişti. Ön yüzünde 2007 yılı altın harflerle kabartılmıştı.

Kate, Paula'ya bakarak, "Fotokopi makinesinde çoğaltabilir miyiz?" diye sordu.

"Çok komik. Saatini kontrol etti. 'Hareket etmelisin. Beş dakikayı çoktan tükettin,' dedi.

Tristan'ın gözleri irileşmişti ve Kate onun paniklemeye başladığını görebiliyordu. Günlüğün içinde çok fazla kâğıt varmış gibi görünüyordu. Kate ayrıca daha küçük bir plastik torba gördü

Tepsinin dibinde mavi bir NOKIA cep telefonu vardı, internet ya da e-posta erişimi olmayan eski telefonlardan biriydi.

"Bu telefondaki verilerin bir kopyasını alabilir miyiz? Kate sordu.

"USB anahtarı getirdin mi?" dedi Paula.

"Evet," dedi Kate, yolda bir gazete bayiinden aldıkları yeni USB anahtarını göstererek. İstendiği gibi ambalajında saklamıştı.

"Telefonu bana verirseniz, masa görevlisine telefonun içindekileri USB'nize kopyalayabilirim," dedi. Lateks eldivenlerini çıkardı ve içinde telefon ile USB anahtarının bulunduğu çantayı aldı.

"Hadi, fazla vaktimiz yok," dedi Tristan. Telefonunu çıkardı ve kamera uygulamasını açtı. Kate günlüğü kanıt torbasından yavaşça çıkarırken elleri titriyordu.

Kate sayfaları yırtmamaya çalışarak elastik bandı dikkatle çıkardı. Plastik tepsiyi bir kenara çekti ve günlüğü metal yüzeyin üzerine koydu. Sayfaların kenarlarında soluk kan lekeleri vardı ve bir tanesi de kapağın üzerindeydi.

Saate bakıp on sekiz dakikaları olduğunu gören Kate günlüğü ilk sayfasına kadar açtı. Mavi mürekkeple, eğik bir elle yazılmıştı:

Bulunursa, lütfen bu günlüğü Anna Treadwell'e, 4 Kirby Cane Walk, Okehampton'a iade edin. Onun düzgün, sıradan yazılarını görmek tuhaftı ve sayfanın kenarında bir kan lekesi vardı. Kate onun bir masaya oturup bunları yazdığını hayal etti. Hiç kanının sıçrayacağını hayal etmiş miydi?

Tristan ilk sayfanın fotoğrafını çekti ve Kate sayfayı çevirdi. Ocak ayının ilk haftası, 4 Ocak'ta "Müdür Toplantısı 10.30" ve 6 Ocak'ta "Vaka Yüğü Toplantısı 15.45" şeklinde birkaç karalama dışında boştu. Tristan kamerasını çevirdi ve bir fotoğraf çekti.

Çift sayfanın yatay çekimi. Kate sayfaları çevirmeye devam etti. Hayal kırıklığı yaratan bir şeydi, bitmek bilmeyen toplantılar.

Kate sayfalara bakmak için duraklamayı bıraktı ve Tristan'ın fotoğrafları çekebilmesi için onları çevirmeye başladı. ğubat, Mart ve Nisan ayları boyunca ilgi çekici hiçbir Ğey yoktu. Mayıs ayında Maureen'in evindeki yazı grubu toplantısıyla ilgili bazı ayrıntılar vardı. Maureen'in adresi yazılmıştı ama Anna öldürölene kadar olan sayfalar boştu. Ölümünden iki hafta önce, bir güvenlik şirketinin evinin alarm ve ışıklarını kurmaya geleceğine dair bir not vardı.

Kate saatine baktı ve yedi dakikaları kaldığını gördü. Günlükteki diğer kâğıtlar yangın güvenliğı ve yardım amaçlı bir eğlence koğusu hakkındaki iÇ çıktılarıydı.

Sonra Kate ön bürodaki adamın elinde Ğeffaf bir plastik torba tutarak raf koridorunda hızla ilerlediğini gördü.

"Paula, şu dava dosyasından bir tane daha var. Çantayı ona uzattı. Kadın, içinde mavi bir okul alıştırma kitabı bulunan ince bir paketle geldi. Ön taraftaki küçük çizgili pencere boştu ve yazı yoktu.

"Ek süre alabilir miyiz?" diye sordu Kate plastik torbayı alırken.

"Korkarım hayır," dedi Paula.

Tristan, 'Çabuk, aç şunu, mümkün olduğunca çok fotoğraf çekeceğim,' dedi.

Kate çantadan çıkardı ve ilk sayfayı açtı. Bunun düzgün bir elle siyah mürekkeple yazılmış kiğisel bir günlük olduğunu yüreğı hoplayarak gördü. Ėçindekileri okumaya zaman yoktu ve Tristan'la birlikte çift sayfaların manzara fotoğraflarını çekerek hızla gözden geçirdiler. Altmış sayfalık çizgili bir defterdi ve Tristan son fotoğrafı çekerken zamanları tükenmişti.

Tristan onları ofise geri götürürken hava değişmiş ve ufukta bir fırtına belirmeye başlamıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kahveye ihtiyacım var," dedi gülümseyerek. Kate'in elinde Tristan'ın telefonu vardı ve Tristan'ın çektiği günlük sayfalarının fotoğraflarını yakınlaştıırıp uzaklaştıırarak okumaya çalışıyordu ama yazılar küçük ve düzgündü.

"Günlük birkaç ay boyunca atlıyor gibi görünüyor," dedi Kate parçacıkları okuyarak. "Bunların çıktısını almamız gerekiyor çünkü gözlerim yakınlaştıırma ve küçük ekranla başa çıkamıyor.

"Orada yazı grubu ya da Maureen Cook hakkında bir şey var mı?" diye sordu Tristan.

"Hayır.

Ofisin önüne park ettiklerinde, rüzgâr ağaçların arasından kükreyerek kum tepelerindeki kumları yüzlerine savurdu. Sahilde ayrılmak için aceleyle toparlanmakta olan sadece birkaç kişi kalmıştı.

Tam ofise girdiklerinde gök yarıldı ve yağmur yağmaya başladı. İşe koyulduklarında çatıda tıkırtılar duyuluyordu; Kate, Tristan'ın telefonu ile çektiği görüntülerin çıktısını aldı ve Tristan da Anna'nın telefonundaki verileri USB anahtarından indirmeye koyuldu.

İlk görüntü seti günlükten ve günlüğün içine doldurulmuş diğer kâğıtlardan geldi.

"NOKIA verileriyle aran nasıl?" diye sordu.

"Her kısa mesaj zinciri farklı bir dosya olarak kaydediliyor ve birkaç düşük çözünürlüklü resim var," dedi Tristan, parmağını dizüstü bilgisayarın trackpad'i üzerinde şimşek hızıyla hareket ettirerek.

Kate günlüğün ve mavi alıştırma defteri kayıtlarının bulunduğu sıcak sayfaları yazıcı tepsisinden çıkarıp masaya getirdi. Tristan NOKIA'dan verileri yazdırmaya başladı.

Kate'in kanıt deposunda gördüğü gibi, Anna'nın günlüğünün sayfaları çoğunlukla çalışma toplantıları hakkında pratik bilgiler içeriyordu. Günlüğün içine tıkkıştırılmış birkaç çalışma belgesi de vardı ve bunlar ek evrak işlerinin büyük kısmını oluşturuyordu; bir sosyal hizmet ziyareti sırasında ne yapılacağına dair basılı yönergeler. Üç çocuklu bir babanın ruh sağlığı hizmetlerine sevk edilmesini sağlayan bir formun kopyaları vardı, ancak isim yazılmamıştı. Bu, Anna'nın sosyal hizmetiyle ilgili tek kâğıt parçasıydı.

Kate, "Sanırım resmi raporlar yazmış ve pek çok şeyi iş yerindeki bilgisayar dosyalarında ve e-postalarında tutmuştur," dedi.

Tristan da ona katılmış ve basılı kâğıdın yarısını alarak onunla birlikte her şeyi gözden geçirmeye başlamıştı.

Sonra Kate, üzerinde Exeter Belediyesi tarafından düzenlenen bir yardım koşusuyla ilgili poster resmi bulunan bir kâğıt buldu. Koşu 14 Ağustos 2007 tarihinde yapılacaktı. Aşağıdaki çıktı, aceleyle alınmış notlarla üzeri karalanmış olan posterin arka yüzüydü. Fotokopi versiyonun alt kısmında siyah bir leke vardı. Orijinali kana bulanmış ve eğlence koşusuyla ilgili alttaki ayrıntılar kesilmişti. Kate yazıya baktı ve donakaldı. En üstte şöyle yazıyordu:

DANVERS ÇİFTLİĞİ, Güney Zeal.

Altında, dağınık bir elle yazılmış madde madde bir liste vardı.

- bipolar bozukluk tanısı

- Çocuk her zaman mutlu/çalışkan görünüyordu. (Rutin takibin bir parçası olarak 14.6'da ziyaret edildi. Kimse yoktu ve rutin takip için beni aramalarını isteyen bir not bıraktılar, ancak telefonuma herhangi bir arama yapılmadı, bu da endişeye neden oldu).

- Tekrar ziyaret ettim. 23.6 Zili çaldım, cevap veren olmadı, sonra annemi evin yan penceresinden saklanırken gördüm. İsteksizce kapıya geldi. Kocasının 1.6'daki endişeleri nedeniyle anne ve çocuğu bir takip randevusu için görmem gerektiğini söyledim. Beni içeri aldı ama yatakta kötü durumda olan ve yarı uyuyan çocuğu görmeme izin vermedi.

- Onu görmek istedi. Çocuğun kafası tıraş edilmişti. Görünüşünde ciddi bir değişiklik var. Kilo kaybı mı?

- Katı bir Hristiyan ailedirler, ancak kocanın iddia edilen ilişkisinden bu yana davranışları değişmiştir. Koca Pagan etkisi konusunda endişelerini dile getirmiştir.

Anna bunların çoğunun altını siyahla çizmişti ve yazı sayfanın aşağısına doğru ilerledikçe daha çılgınca görünüyordu. Ve sonra, kağıdın en altında şöyle yazıyordu:

Baba iyi mi? Kötü beslenmeye bağlı şeker

hastalığından bahsetti Annenin şeker hastalığı

var m1?

David'in p

Kâğıdın kenarındaki kan lekesi, yazdıklarının geri kalanını kesti.

"Altta ne yazıyor?" dedi Kate. Ofiste hava artık kararmıştı, dışarıda gökyüzü kapkaraydı ve yağmur camlara vuruyordu. IĞığı yakmak için ayağa kalktığında denizi zar zor görebiliyordu, kumsal gri bir bulanıklık içindeydi. Kan lekesinin altında ne yazdığını görmek için kâğıt parçasını ışığa tuttu ve sonra bunun bir fotokopi olduğunu gördü.

"Bu da ne? Annesi şeker hastası mı? Bu hiç mantıklı değil. "Annesi şeker hastası mı?" değil. David'in p'si var mı? "p" ne anlama gelebilir?"

"Aman Tanrım," dedi Tristan, mavi alıştırma kitabından fotoğrafını çektikleri sayfaları okurken. "Bak.

Kate, Maureen'in antolojide yayınlanan kısa öyküsünün metninin düzgün siyah mürekkeple yazıldığını görebiliyordu:

Küçük oğlum evde korkmuştu. Bunu biliyordum. Onun Yatak arka odada, uyuduğumuz yerden istediğimden daha uzakta, ancak bizimkinin yanındaki odada küf çok kötü. Ve yaz aylarında, duvarlar yoğunlaşma ve siyahı fırçalamayı denediğim an Küflenip gidince geri geliyor. Sporlar arkamı döndüğüm zamanı bekliyor ve sıva ile duvar kağıdında çiçek açıyor. Ben de küçük ciğerlerini kurtarmak için onu diğer odaya koydum.

"Kesinlikle emin olmamız gerekiyor," dedi Kate. Çantasına gitti ve Kindle'ını buldu. Kısa öyküyü açtı ve ikisini yan yana koydu.

Kısa öyküdeki metin, mavi alıştırma kitabında yazılanlarla kelimesi kelimesine aynıydı.

"Bakın. Mavi alıştırma kitabındaki el yazısı Anna'nın çalışma günlüğündeki el yazısından farklı,' dedi Tristan.

Kate, kan lekesinin yazının bir kısmını kapattığı Anna'nın çalışma günlüğündeki kâğıt parçasına tekrar baktı. Evet. El yazısı biraz farklıydı.

Anna'nın el yazısının ikinci satırına baktı:

Baba iyi mi? Kötü beslenmeye bağlı şeker

hastalığından bahsetti Annenin şeker hastalığı

var mı?

David'in p

'Mavi alıştırma kitabını bir an için bir kenara bırakalım. Ya bunun ilk satırıyla ikinci satırı birbiriyle ilişkili değilse?" dedi Kate. 'Ve eğer Anna annenin "şeker hastalığı" hakkında yazmıyorsa, ya bu kelimenin geri kalanı "günlük" ise? "Annenin günlüğü".

"Annenin günlüğü... Annenin günlüğü ne?" diye sordu Tristan.

Kate geriye dönüp her şeye baktı.

"Ya Anna kişisel bir günlük gibi olan mavi alıştırma kitabında yazılanları okusaydı ve kadının çocuğu gömdüğü kısmı görseydi. Anna kağıda şöyle yazabilirdi: "Annenin günlüğü gerçek mi? Yani, mavi alıştırma kitabında yazdıkları gerçek mi?" diye sorabilirdi.

'Ama annesi kim? Eskiden Danvers Çiftliği'nde yaşayan kadın mı?" dedi Tristan. Kate ona baktı.

"Libby Hartley, Danvers Çiftliği'nin önceki kiracısıydı. Kocası Steve'den David adında bir oğlu var. Yani üçüncü satırdaki "David'in p'si var mı?"

Libby'nin oğlu David'e gönderme yapıyor olabilir... Hayır... Öyküdeki kocanın adı Dan, Steve değil.

'Bunu kim yazdıysa, kasıtlı olarak değiştirmiş olabilir. Hikayede görünen tek isim bu. Çocuğun ve annenin adı yok.

"Hayır, değiller," dedi Kate kelimeleri tekrar tarayarak.

"'P' ne anlama geliyor olabilir?" diye sordu Tristan.

Kelimelere baktı

el yazısıyla yazılmış sayfaları bir süre daha karıştırdı ve omurgasından aşağı bir ürperti indiğini hissetti.

"Bilmiyorum ama bu bilgiyi polisle paylaşmamız gerekiyor.

OceanofPDF.com

Maureen Cook geceyi en sevdiği yatak ve kahvaltıda geçirdikten sonra belli bir yaştaki hanımlar için şık bir butikte kıyafet alışverişi yaparak keyifli bir gün geçirmişti. Yakalarında mavi biye ve çapa işlemeli beyaz ceketle giymek için şık bir mavi pileli etek bulmuştu. Gemiye binmek için mükemmel bir kıyafetti. Denizci ve çok hoş.

O akşam saat beşte, yolcular Southampton'da Duchess of the Ocean'a bineceklerdi. Maureen bir taksiyle bolca zaman ayırarak gemiye vardı. Gemi devasa görünüyordu ve arabadan indiğinde rıhtımda durup her şeyi içine çekti. Turistler kalkış terminaline girmek için sıraya girmişlerdi ve bir martı sürüsü kamyonları boşaltan adamların bağırışları arasında yüksek sesle ötüyordu. Bir korna sesi ayaklarının altındaki zemini sarsıyor, Maureen dizel dumanına karışan deniz kokusunu alabiliyordu ve bu koku her zaman özgürlük gibi geliyordu.

Arkasındaki duvarda beyaz harflerle yazılmış büyük mavi tabelaya bakmak için döndü:

HOŞGELDİNİZ
SOUTHAMPTON LİMANI
DÜNYAYA AÇILAN KAPI

"Kapıyı kapatır mısın!" diye bağırdı arkasından bir ses. Döndü ve taksi şoförünün kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Bugünkü mutlu ruh halini bozamazdı ve ona teşekkür edip yolcu kapısını kapattı ve terminale doğru yürüdü. Maureen gemiye bavulsuz adım atmayı severdi. Bavulları birkaç saat öncesinden gönderilmişti; bu sayede, üzerinde ceketinin yakasındakiyle neredeyse aynı olan bir çapa monogramı bulunan yeni beyaz bez çantasını taşıyarak yönetim iskelesinde yürüyebiliyordu.

Maureen biletini ve pasaportunu çıkardı, yolcuları karşılayan genç kadına gülümsedi ve yaşlı bir çiftin arkasında sıraya girdi. Terminal çok sıkışık değildi ve ayaktakımından kaçıp özel Diamond Club üyeleri için ayrılmış öncelikli şeritten geçerek birkaç dakika içinde açık rıhtıma geri döndüğü için gurur ve memnuniyet duyuyordu.

Maureen bir an durup yolcu gemisinin, üzerinde zarif bir yazıyla DUCHESS OF THE OCEAN yazan devasa kavisli pruvasına baktı. İki büyük halat tekneyi devasa iskeleye bağlı tutarken geriliyordu. Maureen, parlak güneş ışığına karşı gözlerini korumak için biletini ve pasaportunu kullanarak, iskele tarafındaki küçük balkonlu, en-suite kamarasının penceresini bulmaya çalıştı. Gemiye bindiğinde birçok cesur gezginin ayak izlerini takip ettiğini hayal etmeyi her zaman sevmiştir. Bu sefer, gemi şirketine bir e-posta göndererek Okyanus Düşesi'nin Titanik'in ilk yolculuğunda yaşadığı yere yaşayıp yaşmayacağını sormuştu ama onlardan bir yanıt alamamıştı.

Maureen geniş yolcu salonundaki yolcu sırasına katıldı. altın örgü ile süslenmiş kırmızı kadife bir halıya sahip olan yönetici iskelesi. Kalabalık yavaşladı ve Maureen insanların pasaportlarını ve biletlerini yeniden kontrol ettiklerini fark etti. İki yakışıklı denizcinin yanlarında

İri yarı bir adam ve daha genç bir kadın binenleri izliyordu.

Maureen geminin girişine ulaştı ve pasaportunu yakışıklı denizciye uzattı. Diğer yolcuların gümüş tepsilerdeki Asti Spumante kadehlerinin tadını çıkardığı karşılama alanının içini görebiliyordu.

Tekrar denizciye baktı ve onun hâlâ pasaportunu kontrol ettiğini gördü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Uzun yıllardır Diamond Club üyesiyim. Pasaportunu ve biletini iri yarı adama uzattı. Maureen adamın böylesine prestijli bir gemide yolcuları karşılamak için oldukça pejmürde giyindiğini düşündü.

"Bayan Maureen Cook?" dedi adam, pasaportundan başını kaldırıp kukuletalı gözlerle bakarak. Gömleğinin arkadan düzgün bir şekilde sokulmadığını ve kemerinin üzerinde düğümlendiğini fark etti.

"Evet?"

"Benimle gelmeniz gerekiyor," diyerek iskelenin yanındaki kapalı alanı işaret etti. Yanındaki sert kadın sade siyah bir pantolon giymişti ve halatın bir bölümünü açtı.

'Nedenini sorabilir miyim? Zaten güvenlikten ve metal dedektörlerinden geçtim,' dedi Maureen.

Kapalı alanı işaret etti. Arkasından binen yolcular iskelede geri geri gidiyorlardı. Ellerinde gümüş tepsiler içinde ikram edilen içecekleri taşıyan görevliler çok yakındaydı. Maureen arkasına baktı. Herkes onu izliyor gibiydi. Tekrar adama döndü.

"Empress Cruises için mi çalışıyorsun?" diye sordu, Titanik anını mahvettiği için sinirlenmişti. "Ben bir Elmas Kulübü üyesiyim.

Adam pantolonunun arka cebini karıştırdı ve bir kimlik kartı çıkardı.

"Ben Dedektif Başmüfettiş Gareth Morrison. Bir cinayet soruşturması ile ilgili olarak sizinle görüşmek istiyorum.

Sesi kalabalık iskelede aniden çok yüksek çıkmıştı. Maureen ona yaklaştı.

"Lütfen, sesinizi alçaltın.

'Bu, Güney Zeal'deki Danvers Çiftliği'nde bulunan bir cesetle ilgilidir. Soruşturmamıza yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabileceğinize inanıyoruz' dedi.

"Bir ceset mi? Bu konuda ne bilebilirim ki?"

"Bizimle konuşmak için gönüllü olarak gelmenizi istiyoruz.

"Bu çok saçma!" dedi Maureen sesini yükselterek. 'Tekrar söylüyorum, ben bir Diamond Club üyesiyim ve gemi kalkmak üzereyken yönetici iskelesinde pusuya düşürülmeyi beklemiyorum!

"Korkarım bu gece buradan ayrılamayacaksınız," dedi adam.

"Kenara çekil," dedi Maureen, bu adamın kendisini utandırmasına öfkelenerek. Adamın yanında duran kadın yaklaştı ve elini Maureen'in koluna koydu.

"Sakın bana dokunayım deme!" diye bağırdı Maureen, kolunu çekerek. Kadın dayanmaya devam etti ve bundan sonra olanlar hızlı ve dehşet vericiydi. Maureen kendini, elleri arkadan kelepçelenmiş bir halde yönetici iskelesinde yatarken buldu.

Kalabalık şimdi hareket ediyor ve gemiye buyur ediliyordu. Tüm yüzler ona dönmüş, Maureen'in yukarı çekilmesini ve yönetici iskelesinden aşağı, bekleyen bir polis arabasına doğru yürütülmesini merak ve küçümsemeyle izliyorlardı.

DCI Morrison elini Maureen'in başının üstüne koyup onu arabanın arka koltuğuna yerleştirirken, Maureen ışıkların devreye girdiğini ve Duchess of the Ocean'ın tertemiz beyaz gövdesinde parlak mavi renkte yanıp söndüğünü gördü.

Kate ve Tristan faili meçhul kanıt deposunda bulduklarını rapor etmişler ve Dedektif Başmüfettiş Harris'e Anna Treadwell'in 2007 tarihli iş günlüğünün taranmış halini ve mavi alıştırma kitabının yazılı sayfalarını göndermişlerdi. Kate polisten bu kadar çabuk cevap almayı beklemiyordu. Ertesi sabah erkenden, nihayet iyi bir uyku çektikten sonra Harris'ten bir mesaj aldı ve Tristan'la birlikte Exeter polis karakoluna gelmelerini istedi.

Oraya vardıklarında resepsiyonda kayıtları yapıldı ve Harris onları Gözaltı Odası'na götürdü. Kate, Tristan'ın gergin olduğunu görebiliyordu ve o da aynı şeyi hissetti, başlarının bir tür belada olduğundan endişelendi. Ancak Harris hemen onlardan gözlemci olarak katılmalarını istediğini açıkladı.

"Yaptığın keGifler ıGıgında senin de gelip bu sürecin bir parçası olmanı istedim," dedi. Kate onun ne kadar yorgun görüldüğünü düşündü. "Dün öğleden sonra Maureen Cook'u tutukladık.

"Onu tutukladılar mı?" diye tekrarladı Kate.

Ne için? Kısa bir öykü çaldığınız için mi? Yoksa el yazısıyla yazılmış kişisel günlük kayıtları mı demeliydim?" dedi Tristan. Harris'in elinde kanıt deposundan aldığı mavi alıştırma kitabı vardı.

elini uzattı. Southampton'da neler olduğunu anlattı.

'Bir polis memurunun yüzüne dirsek attı, bu yüzden onu saldırıdan tutukladılar. Gece boyunca burada bir hücrede kaldı. İkinizin de görüşmeyi gözlemlemenizi istedim' dedi.

"Görüşme odasında mı?" diye sordu Tristan. Harris gülümsedi.

"Hayır, video süiti aracılığıyla, hemen şurada," dedi. Kate ve Tristan'ı duvarlarında video ekranları ve bir sıra sandalye bulunan uzun bir odaya götürdü. Ekranların önündeki bankta üç polis memuru klavye başında çalışıyordu. İlk iki ekranda, üstü başı biraz dağınık Maureen Cook'un kirli beyaz ceketiyle bir masada oturduğu sorgu odasının görüntüsü vardı. Yanındaki ekranda ise elli yaşlarında, kül sarısı saçlı, şık bir kadının elinde bir evrak çantasıyla girdiği odanın karşıdan görünüşü yer alıyordu.

"Siz benim avukatım mısınız?" Maureen'in odadan ses yayını yapan bir hoparlörden söylediğini duydular.

'Evet, ben Beatrice Weaver. Yasal temsilciniz olarak atandım,' dedi kadın.

"Bizi duyabiliyorlar mı? Tristan fısıldadı.

"Hayır, ikiniz de buraya oturabilirsiniz," dedi bir polis memuru. Kapı arkalarından kapandı. Bir çift sandalyeyi işaret etti ve oturdular. Bir an sonra ekranda Harris başka bir polis memuruyla birlikte odaya girdi ve Maureen ile Beatrice'in karşısına oturdu.

'Günaydın,' dedi Harris.

"Öyle mi? Az önce bir geceyi polis hücresinde geçirdim! Bu çok çirkin! Maureen öne doğru eğildi ve parmağını masaya vurdu. 'Gözümü bile kırpmadım. İğrenç bir plastik şilte üzerinde yatmaya zorlandım, üstündeki duvarda her türlü kaba grafiti vardı. Battaniyem ya da yastığım yoktu ve hiç...' Bu noktada sesini alçalttı. "Tuvalet kağıdı da yoktu. Harris onu görmezden geldi, kameraya baktı ve adını söyledi.

Yanındaki polis memuru adını Dedektif Hailey Cusworth olarak verdi.

'Saat 28 Haziran 2018 günü sabah 9.30. Aramızda Beatrice Weaver da var," dedi Harris. Maureen onların klasörlerini ve kalemlerini çıkarmalarını izledi.

"Beni dinliyor musunuz? Lüks bir gemiye binerken tutuklandım. Ben Diamond Club üyesiyim. Biletim için büyük bir para ödedim ve gemi bensiz kalktı. Ve tek yaptığım bir dizi saçma soruya cevap vermeyi reddetmekti. Son kontrol ettiğimde bu yasadışı değildi," dedi Maureen.

"Bir polis memuruna saldırmaktan tutuklandınız," dedi Harris, kaleminin kapağını kaldırıp ona bakarak.

'Ellerini üzerime koyan memurunuzla direndim. Bu saldırı değildir. Suçlanmadığımı not ediyorum. Beni neyle suçlayacaksınız?" dedi. Kate onun kızıl saçları ve sahte bronzluğuyla ne kadar dengesiz görüldüğünü düşündü.

'İhtar aldınız. Bundan sonra olacaklar sorularıma şimdi ve burada vereceğiniz yanıtlara bağlı,' dedi Harris. Önündeki dosyayı açtı, Yedi antolojisinin basılı bir kopyasını çıkardı ve ilk sayfalarına kadar açtı. Maureen'in önüne koydu.

"Bu senin kısa hikayen mi?" diye sordu.

"Ne?

"Bu senin kısa hikâyen mi?" dedi yavaşça konuşarak.

"Buna cevap vermeli miyim, avukat hanım?" dedi Maureen.

"Kısa öykünüz bu antolojide mi yayımlandı?" diye sordu Beatrice.

"Evet, öyle," dedi Maureen, kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Evet, öyle," diye tekrarladı çocukça, kameralara bakarak.

"Peki bunu yazmanız için size ilham veren neydi?" diye sordu Harris. Maureen güldü.

'Bu, tüm yazarlara sorulan bir sorudur: fikirlerinizi nereden alıyorsunuz? Fikirlerin kökenini bulmak zordur.

ölçmek.'

'Demek bir yazarsınız? Yazma konusunda o kadar da yetenekli olmadığınız izlenimine kapılmıştık,' dedi Harris.

"Peki bunu sana kim söyledi?" diye cevap verdi, burun delikleri alevlenerek. Harris bir süre onu izledi. Öne doğru eğildi.

"Bu benim sorunum Maureen.

"Bayan Cook'u tercih ederim.

Harris başını salladı.

Bu benim sorunum Bayan Cook. Elimde çözülmemiş bir cinayet var. Genç bir çocuğun cesedi Güney Zeal'deki Danvers Çiftliği'nde sığ bir mezara gömülü olarak bulundu. Genç çocuğu bulan iki özel dedektif, sizin yazdığınız bu kısa öyküden yola çıkarak cesedin tam olarak gömüldüğü yere yönlendirildi.

Maureen'in turuncu yüzündeki renk biraz soldu. Harris, Hailey ve avukatı arasında gidip geldi.

"Nasıl? Bu bir hikaye. Kurgu,' dedi.

"Öyle mi?

Harris, basılı kısa öykünün metnini içeren mavi alıştırma kitabından el yazısıyla yazılmış sayfaları çıkardı ve Maureen'in önüne koydu.

"Bu ne?" dedi, ona bakarak.

Harris, "Bu sayfalar Anna Treadwell cinayet mahallinde, yatak odasında bulunan mavi bir alıştırma kitabından" dedi. "Yedi antolojisiindeki kısa öykünün aynısı olduğunu görebilirsiniz.

"Benimle konuşmak istediğin şey bu mu?" dedi, arkasına yaslanarak, sesi kısık bir şekilde.

"Hem de çok. Bizimle gayri resmi olarak konuşmanızdan memnuniyet duyardık, ancak Southampton Limanı'nda epeyce olay çıkardınız.

'Memurunuza saldırmadım-'

Harris elini kaldırdı.

Bayan Cook. Bu çok basit, ya bize burada neler olduğunu anlatmaya başlarsınız ya da sizi bir polis memuruna saldırmak ve bir cinayet soruşturmasını engellemekle suçlarım. Eğer konuşmamaya karar vererseniz, kefaletle serbest bırakılmayacağınızdan emin olacağım ve davanızın ne kadar uzun süreceğine bakılırsa, gemi seyahatinizi ve büyük olasılıkla Noel'i de kaçıracaksınız. Şimdi. Bize sadece bu kısa hikayeyi anlatırsanız bunun olmasına gerek yok.'

Maureen derin bir nefes aldı ve titreyen eliyle gözündeki bir damla yaşı sildi.

"Bu kısa öykünün küçük bir çocuğun öldürülmesiyle ne ilgisi var?" dedi.

"Öncelikle size bu mavi alıştırma kitabının içeriğini alıp almadığınızı ve bunları kendi kısa hikayeniz olarak kabul edip etmediğinizi sormam gerekiyor.

Maureen uzun bir süre sessiz kaldı.

"Genel ve varsayımsal olarak konuşursak," dedi, kameralardan birine bakarak, "Birleşik Krallık'ta intihal yasadışı mı?

Bir duraklama oldu.

"Ooh, işte bu iyi bir soru," dedi izleme odasında Kate'in yanında oturan polis memuru.

"Bu yasadışı mı?" diye sordu Tristan. Kate tekrar ekrana baktı.

Kate, "İntihal yalnızca telif hakkını ya da başka bir yasayı ihlal ediyorsa yasadışıdır," dedi ve onlar ekranı izlerken Harris aynı sözleri tekrarladı ve ekledi: "İhlal bile adil kullanım ya da adil işlem anlamına geliyorsa yasal olabilir.

Maureen başını salladı.

Beatrice, "Birleşik Krallık hukukunun "adalet" konusunda çok az kesinlik sağladığını da ekleyebilir miyim?" dedi.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Maureen karşısında oturan üçünün arasına baktı. Harris içini çekti ve başka bir klasör açtı. Bir fotoğraf çıkardı ve kameraya tuttu.

"Bu, dün Danvers Çiftliği'nde bulunan kurbanın morg fotoğrafı. Masanın üzerinden Maureen'e doğru kaydıldı. Maureen fotoğrafa karşı gözlerini kapattı.

Harris, "Bu cesedi siz mi gömdünüz?" diye ekledi.

Maureen'in gözleri telaşlı bir bakışla açıldı.

"Ne? 'Hayır! Tabii ki hayır.'

"O zaman gömüldüğü yeri detaylandıran bu kısa hikayedeki rolünüzü açıklayabilir misiniz?

Maureen, "Lütfen fotoğrafı kaldırın," dedi. Harris fotoğrafı kaldırdı ve kadın gözlerini açtı. "Bana bu hikâyenin gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz?

Harris, mavi alıştırma kitabını göstererek, "Bunun Anna Treadwell'in yazısı olduğuna inanmıyoruz," dedi.

"O zaman kimin? Maureen gerçekten şok olmuş ve dehşete düşmüş görünüyordu. "Öyküdeki ormanlık alanın gerçek bir yer olduğunu hiç düşünmemiştim... Anna Treadwell yazar grubumun bir parçasıydı ve bir gün geç geldi. Toplantı yaptık ve sonrasında herkes gitti. Yatmadan önce ortalığı toplarken oturduğu sandalyenin arkasında çantasını buldum. Bir çeşit el çantasıydı. El çantası değildi, taşıdığı başka bir çantaydı ve içinde evraklar vardı. Aileleri kötü olan çocuklarla ilgili dosyalar. Bir de şu mavi alıştırma kitabı vardı.

"Çantayı ne yaptın?" diye sordu Harris.

"İçindekilerin fotokopisini çektim. Hepsinin.

"Neden?

Maureen omuz silkti, şimdi ağlamaklıydı.

Bilmiyorum. O gecenin ilerleyen saatlerinde Anna'dan bir telefon aldım. Çantasını bırakıp bırakmadığını sordu, ben de bıraktığını söyledim. Saat çok geç olmuştu ve sabah ilk iş çantasını alıp alamayacağını sordu. Ben de hepsini kopyaladım. Ertesi gün almaya geldi.

"Fotokopileri ne yaptınız?" diye sordu Harris.

"Başta hiçbir şey yoktu. Hepsini sakladım ve okudum. Bazıları oldukça zihin açıcı şeylerdi. Zavallı çocuklar

kötü evlerde. Ve Anna'nın onları koruyucu aile yanına yerleştirmek için neler yaptığını.

Harris, "Çocuklardan ya da ebeveynlerden herhangi birinin adını hatırlayabiliyor musunuz?" diye sordu.

"İlk bakışta hayır. Ama alıştırma kitabını hatırlıyorum. Ve kısa öyküyü. Yazı beni büyülemişti. Ama... Anna'nın yaratıcı yazarlık dersimiz için yazdığı bir çalışma olduğunu sanmıştım! Maureen bunu fark edince elini ağzına götürdü. "Daha önce bizimle pek bir şey paylaşmamıştı. Özel hayatıyla ilgili hiçbir şey. Onu en son o zaman görmüştüm. Bir sonraki toplantıyı kaçırdı. Ve sonra ölü bulundu.

Maureen'in gözleri kocaman olmuştu.

"Antoloji Anna öldükten epey bir süre sonra ortaya çıktı. Birkaç ay boyunca cenaze töreni yapılmadı çünkü cesedini bırakamadılar. Komşusu bize onun gerçek bir yalnız olduğunu, ailesi ve gerçek arkadaşları olmadığını söyledi, ben de devreye girdim ve çiçeklerin ve tören düzeninin organize edilmesine yardımcı oldum. Zaman geçti ve sonra birkaç grup üyesi bir antoloji hazırlamak ve gelirini bir kadın sığınma evine bağışlamak istedi.

"Peki sonra ne yaptınız?" diye sordu Harris. Maureen sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ben, şey... Anna'nın yaratıcı yazısından alıntıyı ya da onun yaratıcı yazısı olduğunu düşündüğüm şeyi kısa öykü olarak sundum.

"Neden?

Maureen dudağını ısırды ve başını eğerek masaya konsantre oldu.

"Diğer üyelerden bazılarının benim yazma konusunda yeteneksiz olduğum hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Yukarı baktı. 'Onlara göstereceğimi düşündüm. Bu Anna'nın eseri idi ve o gitmişti. Aslında onu hiç çalmadım. İçindekilerin fotokopisini çektim ve ertesi gün orijinalini ona geri verdim... Kimseyi incitmek istememiştim. Uzun bir sessizlik daha oldu. Maureen öne doğru eğildi ve

büyük bir plastik kanıt torbasının içindeki mavi alıştırma kitabını buldum.

Zavallı Anna. Ona ne oldu? Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?'

Harris, "Hayır, yok," dedi.

"Bunu Anna yazmadıysa kim yazdı?

"O dönemde Danvers Çiftliği'nin kiracısı olan Libby Hartley tarafından yazılmış olabileceğini düşünüyoruz.

Maureen tüm bunları bir araya getirmiş gibiydi ve gözlerini kapattı.

"Yüce Tanrım," dedi sessizce.

OceanofPDF.com

Dedektif Başmüfettiş Harris görüşme odasından çıktı ve koridorda Kate ve Tristan'la buluştu.

"Maureen'e ne olacak?" diye sordu Tristan. Harris başını salladı ve gözlerini ovuşturdu.

'Ondan bir ifade almamız gerekiyor ve sanırım uyarılacak. Kısa hikayenin gerçek kaynağını bildiğini sanmıyorum.

"Mavi alıştırma defterine o yazıları kimin yazdığını düşündüğünüzü söylediğinizde yüzündeki şoku gördük.

"Libby ve Steve Hartley arasında neler oluyor?" diye sordu Kate, Maureen'le yaptığı görüşmenin gerginliğini hissederek.

"Birkaç saat önce onlarla konuşması için bir polis memuru gönderdim - şu anda Galler sınırındaki Shropshire'da bir çiftlikleri var.

Evet. Biliyoruz. Çiftliğin Facebook'ta bir sayfası var, oğulları David artık bir genç ve Daisy adında bir de kızları var. Her şey çok pastoral görünüyor,' dedi Kate.

Harris, "Pastoral ya da değil, onlarla konuşmam gerek," dedi. Mavi takım elbiseli genç bir adam koridordan koşarak geldi.

"Şef, Shropshire Polis Teşkilatı'ndan Polis Memuru Collins hatta. Steve ve Libby Hartley'nin çocuklarıyla birlikte yaşadıkları Hill Brook Çiftliği'ne gelmişler. Orada sadece bir komşu varmış ve o da ailenin tatile çıkmaya karar verdiğini söylüyor.

'Ama hala okul dönemi. Kahretsin,' dedi. Koridorda aceleyle ilerledi.

Kate, Tristan'a "Hadi," dedi ve onları bir ofise kadar takip ettiler. Duvarda Danvers Çiftliği'nin ve olay yerinin fotoğraflarının asılı olduğu yoğun bir olay odası hazırlanmıştı. Harris bir fotokopi makinesinin yanındaki masada duruyor ve telefonla hararetli bir şekilde konuşuyordu.

"Bu komşu ne zaman ayrıldıklarını biliyor mu?" dedi. Odadaki diğer memurlar da Kate ve Tristan'la birlikte onları izliyordu. "Komşuları hangi havaalanından ayrıldıklarını biliyor mu?" Harris dinledi ve sonra ağzıyla "siktir" dedi. "Tamam. Ve iki çocuk kesinlikle onlarla mı? David ve Daisy. Tamam. Teşekkürler.'

Harris, olay odasının köşesine asılmış dev bir Birleşik Krallık haritasının yanına gitti.

'Komşuları Steve ve Libby Hartley'in bu sabah erkenden ayrıldıklarını ve çocukları da yanlarına aldıklarını söylüyor. İspanya'ya gidiyorlarmış ama komşuları hangi havaalanına gittiklerini bilmiyor.

Kate haritaya bakarak, "Ya Birmingham ya da Bristol havaalanına gitmişlerdir," dedi.

'Katılıyorum,' dedi Harris. 'Eğer ülkeyi terk etmeyi planlıyorsa benim param Birmingham'a gidiyor. Daha fazla uluslararası uçuş var. Sivil Havacılık Kurumu'na bir uyarı gönderin. Herkes elini çabuk tutsun.

Birmingham Havaalanı'ndaki Terminal 2 insanlarla doluydu ve ter içindeydi. On yaşındaki Daisy Hartley ıslak ellerini kot şortunun arkasına silerek kalabalık tuvaletlerden çıktı. Kardeşi David'i aramak için kalabalık gidiş salonunu taradı. Gidiş salonundaki tüm koltuklar doluydu ve onu koltukta çömelmiş bir şekilde gördü.

bir köşede telefonuyla oynuyordu. İcini çekti ve ona doğru yürüdü.

"Annem ve babam beni tuvaletin dışında beklemeni söylediler," dedi. David beyzbol şapkasının altından ona baktı. Yüzündeki kalın tüyler son birkaç hafta içinde daha da koyulaşmıştı. Gözlerini devirdi.

'Dais Tuvaletlerin dışında bekleyemezsiniz. Orası insanlarla dolu ortak bir giriş,' dedi. Kaşlarını çatı ve dikkatini tekrar telefonuna verdi. David kısa süre önce on üç yaşına girmişti ve doğum günü hediyesi bir cep telefonuydu. Daisy kendisinden üç yaş küçüktü ve ona da kendi telefonuna sahip olmak için on üç yaşına kadar beklemesi gerektiği söylenmişti. Kollarını kavuşturdu ve etrafına bakındı. Duvarların ve piste bakan pencerelerin etrafındaki her koltuk ve yer parçası doluydu. Oturacak yer yoktu ve aileleri garip davranıyordu.

Annesi Libby'nin her zaman aldığı haplarla kontrol altında tuttuğu bir tuhaflik kapasitesi vardı, ama şimdi genellikle ayakları yere basan biri olan babası Steve de tuhaf davranıyordu. Aniden İspanya'ya tatile gitmeye karar vermişlerdi. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede. Okulda olması gerekiyordu ve bu akşam arkadaşlarıyla sinemaya gitmeyi planlamıştı. Babası onlara son dakikada gitmeye karar verdiklerini çünkü en iyi fırsatların orada olduğunu söylemişti... Ama genellikle bir pazarlık yaptığında çok heyecanlanırdı. Bunun yerine, ebeveynleri kaygılı ve korkmuş davranıyordu. Sanki bir şeyden kaçıyorlardı.

Daisy ayak altında olduğunu hissetti ve gidiş salonu gittikçe kalabalıklaşıyordu.

"David. Oturabilmem için yer değiştirebilir misin?" diye sordu. Adam icini çekti ve biraz yana kayarak ona küçük bir boşluk bıraktı ve kadın adamın omzuyla duvar arasına sıkıştı. Zemin serin gelmişti. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu David. Telefonunda araba sürmeyi içeren bir bilgisayar oyununun ortasındaydı.

bir Cadillac'la gettoda geçerken.

"İspanya'da nereye gideceğimizi biliyor musun?"

"Malaga," dedi, telefon ekranından gözlerini ayırmadan kalkış panosunu işaret ederek.

"Otelde mi yoksa pansiyonda mı kalıyoruz?" Omuz silkti.

"Annem ve babam garip davranıyorlar, değil mi?" diye ekledi, nerede olduklarını görmek için dükkanları taradı. Babalarının bir döviz bürosunda olduğunu, kalın bir deste banknot uzattığını ve perspeks camın arkasındaki kadının bunları bir para sayma makinesine yerleştirdiğini gördü.

'Kimin aksine tuhaf? Addams Ailesi mi?" dedi David sırtarak. "Libby bize şapka almak istediğini söyledi.

David anne ve babasına ilk isimleriyle hitap etmeye başlamıştı ve bu onları çıldırtıyordu. Daisy bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Bazen komik oluyordu ama gülüyordu, çünkü David'in ona iyi davranmasını istiyordu ve şakalarına gülmek ona yardımcı oluyordu. Daisy annesinin kalkış salonunda yürüdüğünü gördü. Başında yeşil bir New Yorker beyzbol şapkası vardı ve elinde büyük boy düz beyaz plastik bir çanta taşıyordu. David oyun oynarken başını kaldırdı ve onun bakışlarını takip etti.

'Tanrım, Libby neye benziyor? Geçen yılki hasır fötr şapkasının yeterince kötü olduğunu sanıyordum,' dedi.

Anneleri Libby, giydikleri söz konusu olduğunda biraz hippiydi. Yeşil beyzbol şapkası, batık A-line eteği ve büyük boy bol hırkasıyla tuhaf görünüyordu. Ayrıca ağarmış uzun saçlarını da şapkanın altına sıkıştırmıştı, bu da şapkanın şişkin ve kafasının şişmiş görünmesine neden oluyordu.

Libby onlara ulaştığında, "İşte ikiniz de buradasınız," dedi. Kalkış tabelasına bir göz attı. 'On beş dakika içinde uçağa biniyoruz. Güneşe karşı takmanız için size bu şapkaları aldım. Orası çok sıcak olacak. Plastik torbayı karıştırdı ve Daisy'ye pembe bir New Yorker şapkası uzattı. "Hadi, tak.

Daisy şapkaya baktı ve sonra onu kafasına geçirdi. Oturdıkları yerin yukarısındaki paslanmaz çelik ankesörlü telefonun yansımada kendini gördü. Şapkanın ön kısmı çok sert bir kubbeydi ve kafasına göre çok büyüktü.

İşte geldik. Bu iyi, Daisy. Seni güneşten koruyacak güzel bir tepesi var,' dedi Libby, şapkanın kenarını ayarlayarak. "David, internetle oynamayı bırakır mısın?

"Sadece iki dakika daha," dedi ekrana konsantre olarak.

'Hayır. Git. Çık. Telefonunu. Telefonunu,' diye tısladı. David ona baktı.

Libby. Sorunun ne senin? On beş dakikamız var. Tam uçağa binecekken birdenbire beyzbol şapkası denememi mi istiyorsun?"

Libby dudağını ısırıldı, çantadan siyah bir beyzbol şapkası çıkardı ve adamın kafasına geçirdi. Sonra mavi bir tane daha çıkardı.

David sakinliğini korudu, Daisy bunun annelerini daha da kızdıracağını biliyordu. Başındaki şapkayı çıkardı.

Libby. Hepimiz aynı markalı şapkaları takan bir grup aptal gibi görüneceğiz. Bu Steve için mi?" dedi mavi olanı göstererek. Babaları bir omzundaki sırt çantasının fermuarını çekerek yanlarına geldi. Çok solgun görünüyordu ve terliyordu. Daisy o sabah erkenden birinin tuvalete kustuğunu duymuştu ve kötü bir şey yiyip yemediğini merak etti.

Elini Daisy'nin omzuna koyarak, "Pekâlâ canım," dedi.

"Sana bu şapkayı aldım, Steve," dedi Libby. Steve şapkayı aldı ve taktı. Gizlice önce kalkış salonuna, sonra da elektronik panoya baktı.

"Oh, bu biziz. Kapı açık. On dört numaralı kapı,' dedi.

'Uçağa binmek için son dakikaya kadar beklemeliyiz,' dedi Libby. Daisy tekrar David'e baktı. Başında kasketi vardı ama arkaya doğru dönmüştü ve kollarını kavuşturmuş anne babasına bakıyordu.

"Son dakikaya kadar bekleyeceksek, hamburger alacak vaktim var mı?" dedi.

"Hayır," dedi Libby.

"Burger King hemen şurada," dedi ayağa kalkıp elli adım ötedeki fast food restoranını göstererek. 'Açlıktan ölüyorum ve uzun süre öğle yemeği yiyemeyeceğiz. Üç saatlik bir uçuş bu.

Daisy annesinin gözlerinin diğer yolcuları şüpheyile tarayarak etrafta dolaşmasını izledi. Annesinin haplarını almayı bırakıp bırakmadığını merak etti. Bu daha önce de birkaç kez olmuştu, birden bırakmış ve onlarsız da yapabileceğine karar vermişti. Özellikle iki Noel önce çok kötü olmuştu.

"Haydi, git ve bir hamburger al," dedi Steve. "Daisy, aç mısın?"

"Evet," dedi. O değildi. Ama David'le birlikte olmak istiyordu. Bazen ona kötü davranırsa bile, onunla kendini daha güvende hissediyordu.

'Tamam, ama dinleyin. Beş dakikanız var,' dedi anneleri, gözleri çıldırmış bir halde. "Beş dakika. Ve hemen buraya geri gelin. Bu uçağı kaçırmayacağız!"

"Tamam, Libs," dedi David sotto voce.

"Ve bana öyle demeyi kes!" diye bağırdı anneleri. "Bu senin adın, Libby.

David. Biraz dinlen. Sadece git,' dedi babaları. O kadar acılı ve gri görünüyordu ki David daha fazla itiraz etmedi.

"Haydi Dais," dedi David.

"Paran var mı?" diye sordu babaları. David soluk Star Wars cüzdanını çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Yaptığım çilek toplama işinden yorgun düştüm. Adam koridorda ilerledi ve Daisy de onu takip etti.

'O tam bir deli. Bektan bir deli,' dedi David duyamayacakları bir yere geldiklerinde. Burger King tezgâhının üzerindeki ekranlara geldiklerinde şapkasını çıkardı.

"Sence ilaçlarını almayı bırakmış mıdır?" dedi Daisy, korktuğu şeyi yüksek sesle dile getirerek. David kolunu onun omuzlarına doladı.

'Hayır. Sanırım hiperaktif bir sincap gibi lastminute.com'a giriyor, ucuz bir fırsat buldu ve tatile gitme konusunda çok heyecanlı. Yaşlı Libster'ın son dakikada olan şeylerle başa çıkamadığını biliyorsunuz. Plan yapmak için zamana ihtiyacı var...'

Daisy ona baktı. Yalan söylediğini biliyordu ama kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için gösterdiği çabayı takdir ediyordu. Adam gülümsedi. "Şimdi, ne istiyorsun? Sana bir çocuk yemeği ısmarlayacağım.

"Nugget'larla mı?

David, "Hanımefendi için bir porsiyon doymuş yağ ve altın külçe geliyor," dedi. Tezgâha gitti ve siparişini verdi. Daisy uzun sarı saçlı ve dar kot pantolonlu yaşlı bir kızın kardeşine hayranlıkla baktığını gördü ve onunla birlikte olmanın, onun kendisini koruyup kolladığının sıcaklığını hissetti.

Sonunda, yemeklerini alır almaz kapıya doğru koşmak zorunda kaldılar. Ebeveynleri aniden fikir değiştirip uçağa binmek isteyince, Daisy onlar koşarken patates kızartmalarını yemeden ve nugget'ları yemek kutusunda bırakmak zorunda kaldı.

Libby yürüyen bantta duran insanlara çok sinirlendi ve yüksek sesle bunun daha hızlı yürümek isteyen insanlar için ayrıldığını söyledi ve insanlar uçağa binerken kapıya ulaştılar.

Biniş kartlarını okutmak için bekleyen insanların oluşturduğu sıranın sonuna henüz gelmişlerdi ki, genç ve güler yüzlü bir kadın polis David'le ona yaklaştı.

Daisy içgüdüsel olarak kuyrukta önlerinde duran anne ve babasına baktı ama diğer taraftan iri yarı iki polis memurunun onlara yaklaştığını gördü.

"Siz Steven Hartley misiniz?" diye sordu içlerinden biri. Babalarının elinde pasaportunu tuttuğunu fark etti ve elini uzattı.

onu almak için.

"Peki sen Libby, Elizabeth Hartley misin?" diye sordu ikinci iri yarı polis memuru. Daisy annelerinin içgüdüsel olarak kendi pasaportu ile Daisy ve David'e ait pasaportların bulunduğu elini çektiğini gördü. Onları yakaladı.

Her iki ebeveyn de sessiz ve solgundu ve bu çok garip bir şeydi. Polis memurları pasaportlarını kontrol ederken aniden gevşemiş ve uysal göründüler, sanki oyun bitmiş gibiydi. Daisy'nin tarif edebileceği en iyi yol buydu. Ve o an her zaman aklında kalacaktı.

Güler yüzlü kadın polis memuru David ve Daisy'nin pasaportlarını meslektaşından aldı ve kontrol etti.

"Demek siz Daisy Elizabeth Hartley'siniz? Ve sen de David Hartley misin?" diye sordu pasaport fotoğraflarını kontrol ederek.

"Evet," dedi Daisy.

"Neler oluyor?" diye sordu David, polis memurları onlarla alçak sesle konuşurken ebeveynlerinin sıranın dışına ve bir tarafa götürülmesini izleyerek.

'Her şey yoluna girecek,' dedi kadın. 'Benim adım Tupele. Ben bir polis memuruyum,' dedi ve bir kimlik kartı çıkarıp onlara gösterdi. 'Ve bilmenizi isterim ki siz ve kız kardeşiniz yanlış bir şey yapmadınız-'

Aniden annelerinden bir çığlık yükseldi ve Daisy dehşet içinde Libby'nin kaçışını izledi, uzun batık eteğini topladı ve çıkış salonuna doğru geri kaçmaya çalıştı. David, Daisy ve babası bakarken, ileride bir çift polis memuru daha belirip Libby'yi yere yatırdığında her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

Olay odasındaki telefonda çıkan Dedektif Başmüfettiş Harris, "Libby ve Steve Hartley'i iki çocukla birlikte Birmingham Havaalanı'ndan aldılar," dedi. Saatini kontrol etti. "Az önce yola çıktılar.

Kate, "Yollar açık olduğunda Birmingham'dan Exeter'e gitmek yaklaşık üç saat sürüyor," dedi.

Harris, "Ve her taraflarını mavi ışıkla aydınlatacaklar," dedi. Kate kaynaklara, insan gücüne ve işleri halletme yeteneğine sahip olay odasına baktı. Yeniden polis memuru olmayı mı arzuluyordu? Boş bir masada oturan Tristan'a baktı. Harris meslektaşıyla konuşmaya gitti.

'Ne yapmalıyız? İzinsiz giriyormuşuz gibi hissediyorum,' dedi Tristan alçak bir sesle. Kate de aynı duyguya kapılmıştı. Maureen Cook'la yapılan görüşmeyi izlemeye davet edilmişlerdi ama şimdi ne olacaktı? Hâlâ orada olmalarının tek nedeni Harris'in onlardan gitmelerini isteyemeyecek kadar meşgul olmasıydı.

Elinde cep telefonuyla yanlarına geldi.

"Adli patolog Alan Hexham'ı tanıyor musun?" diye sordu.

Kate, "Evet, Ashdean Üniversitesi'nde kriminoloji profesörü olduğum dönemde benim için misafir öğretim görevlisiydi," dedi. Harris bir kaşını kaldırdı. Bu onu daha da etkilemiş görünüyordu.

'Kate'in araştırma asistanıydım,' dedi Tristan.

'Alan, Danvers Çiftliği'nde bulduğumuz ceset üzerinde yaptığı otopsinin sonuçlarını az önce bana ilette. Benimle birlikte katılmak isterseniz düşüncelerinizi paylaşırsanız memnun olurum,' dedi.

Kate ve Tristan, Harris'le birlikte Exeter morguna saat on birden hemen önce vardılar. Kate, Tristan'ın sabahın ortasında ziyaret etmekten memnun olduğunu görebiliyordu. Alan'ın morguna yaptıkları diğer tüm ziyaretler kahvaltıdan sonra olmuştu ve Tristan hiçbir zaman yemeden duramamıştı.

Küçük ofiste imza attılar ve muayene odasına alındılar. Alan Hexham'ın asistanlarından biri olan Jemma, paslanmaz çelik morg masalarından birini temizliyordu. İşini ciddiye alıyordu. Son birkaç ziyarette hep neşeli olmuştu. Bu sabah gözleri şiş ve kırmızı görünüyordu.

"Günaydın," dedi Jemma. Kate onun ağladığını görebiliyordu ve hepsinin içeri girdiğini görünce yüzünü çevirdi. Yeni mezun olmuştu, Tristan'dan birkaç yağı büyüktü, uzun boylu ve yapılı bir genç kadındı -bir cenaze levazımatçısı için güçlü olmak çok önemliydi- ve hızla yükselerek Alan'ın sağ kolu olmuştu.

Harris, "Danvers Çiftliği'nde bulunan genç çocuğun cesediyle ilgili olarak buradayız," dedi. Kate bunu söylemenin ne kadar zor olduğunu fark etti ve bir çocuk için otopsiye katıldığı zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabiliyordu.

"Alan arkadaki ofisinde," dedi Harris'e, sesi duygusallıktan çatlıyordu. Buzdolabı kapılarından oluşan uzun bir sıranın yanından geçerek Alan'ın en sondaki küçük ofisine gittiler. Kapı aralıktı ve masasında oturmuş, etrafı evrak yığınlarıyla çevrili, köşeli bir lambanın ışığı altında bir dosyayı inceliyordu. Nazik bir yüzü ve at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış uzun kırlaşmış saçları olan iri yarı bir adamdı.

"Ah. Ken, merhaba," dedi Harris'e gözlüklerini çıkararak. Harris ayağa kalktı ve Kate ile Tristan'ı yanında görünce şaşırdığını belirtti. Harris onların varlığını açıkladı.

"Çocuğu bulan siz miydiniz?" dedi Alan. Kate bu bilginin henüz haberlere yansımamış olmasına şaşırdı ve sevindi.

"Bir dava üzerinde çalışıyorduk, kayıp bir çocuğu bulmaya çalışıyorduk," dedi Kate. 'Charlie Julings. On yıl önce ortadan kayboldu.

-'

Şeytanın Yolu. Evet, öyle. Az önce polis dosyalarını inceliyordum... Polis onun vadiye düştüğüne ve boğulduğuna inanıyordu. Ayrıca ailenin mahkemeye gıyabında bir ölüm belgesi için dilekçe verdiğini de görebiliyorum,' dedi Alan. Tereddüt etti ve bunu düşünüyor gibiydi. Gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırıp ve dosyayı karıştırırken daha yakından baktı. Ofisi penceresizdi ve açılı lamba duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu.

"Charlie'nin büyükannesi tarafından işe alındık. Mahkemeye dilekçe veren oydu ve şimdi pişmanlık duyuyor.

Bu bir an için havada asılı kaldı.

"Cesedi görmek ister misiniz?" dedi Alan. Harris, Kate ve Tristan'a baktı, derin bir nefes aldı ve başını salladı. Alan ofisinden çıkarken ona yol gösterdi.

Kate on sekiz aydır Exeter morguna gitmemişti ve morg aynı görünüyordu. Odanın yüksek bir tavanı vardı ve tavandan tabana beyaz fayanslar, altı paslanmaz çelik sırayla tezat oluşturunuyordu. Son ziyaretinden bu yana, duvardaki paslanmaz çelik buzdolaplarının üzerine büyükçe bir elektrikli sinekkapan yerleştirilmişti ve ışıltısı fayansların ve çeliğin üzerine yansıyarak onlara mor bir renk veriyordu.

Jemma bir çarşafın altındaki küçük bir şeklin yanında onları bekliyordu. Çarşafı yavaşça kaldırdı ve Kate küçük çocuğun cesedinin yetişkin boyunda bir morg masasının üzerinde yattığını görünce şok oldu. Yaklaştıkça, delikten çıkarıldığını gördüklerinden daha küçük görünüyordu. Ceset çoktan

Yıkanmış. Çok solgundu ve bir kilisenin yanından alınmış garip bir gargoylle benziyordu.

Tristan elini ağzına götürdü ve Harris'in bile yüzü kızardı. Küçük çocuğun dinleniyormuş gibi görünmesinde neredeyse ürkütücü bir şey vardı; tıpkı Viktorya döneminde çekilmiş, uykuya dalmış gibi görünen ölü çocuk fotoğrafları gibi.

"Bu nasıl olur da on bir yıldır toprak altında olan bir ceset olabilir?" diye sordu Kate, çürümenin yavaşlığı karşısında şok olmuştu.

"Biliyorum, Charlie Julings on bir yıl önce kaybolduysa cesedin ne kadar süredir toprakta olduğu konusunda şüphelerim vardı. Ancak, battaniye ve toprak türüne bakarak çok fazla çalışma yaptık ve onu bulduğunuz arazi hakkında adli tıptan bilgi aldık. Toprak, oksijen ve bakterilerin büyümesini ve ete saldırmasını engelleyen çok yüksek bir turba içeriğine sahip. Ayrıca kayaları çevreleyen alanın her yerinde bir sfagnum yosunu tabakası vardı. Bu yosun tabakasının altında kalan su ya da toprak atmosferden normal oksijen alamaz. Ayrıca sfagnum kalsiyum ve magnezyumu emerek alttaki toprağı ve suyu hafif asidik hale getirir. Buna bir de turbalı toprak eklenince, bu küçük çocuk toprakta yavaş yavaş mumyalaşmaya başladı," diyor Alan.

"Yani sence on bir yıldır orada olabilir mi?" diye sordu Kate.

"Çürüme hızının gecikmesi nedeniyle ölüm zamanını ve tarihini tam olarak belirleyemiyorum.

Harris, "Artık üstünü örtebilirsin, zavallı küçük şey," dedi. Jemma çarşafı kaldırdı ve minik bedenin üzerine çekti. Kate onun görüntüsünün polis memurunu etkilediğini anlayabiliyordu.

"Otopsi yapabildik. Akciğerlerde su yoktu. Sağ bacak dışında vücutta çok az travma izi vardı. Kemik kırılmıştı.

Kaval kemiği boyunca temiz bir kırılma. Nasıl öldüğünü söyleyemem.

Harris başını salladı.

"Kimliğini Charlie Julings'in ailesiyle karşılaştırmak için kullanabileceğimiz herhangi bir DNA elde edebildiniz mi?" diye sordu.

'Evet, kemik iliği çıkarabildik ve temiz bir DNA örneği alabildik. Dün gece geç saatlerde laboratuara gönderildi ve bugün geç saatlerde bir sonuç alabileceğiz,' dedi Alan.

OceanofPDF.com

Libby ve Steve Hartley Birmingham Havaalanı'ndan bir polis ekip arabasıyla götürüldü.

Otoyol yanlarından geçip giderken Steve sessizdi. Libby'ye kelepçe takılmıştı ama neden tutuklandıklarını protesto ettikten sonra polis onun kelepçesiz olarak arabaya binmesine izin verdi. Arka koltukta etraflarında hâlâ çelik bir kafes vardı. Izgara ve perspeks cam onları öndeki iki polis memurundan ayırıyordu ve ne konuştuklarını duyamıyorlardı.

"Bizi ayrı ayrı sorgulayacaklar," dedi Steve sessizliği bozarak. "Ne söyleyeceksiniz?"

Libby ona döndü. Yüzünde köşeye sıkışmış bir hayvan gibi solgun bir ifade ve iri gözler vardı. Adam onun yanağını çiğnediğini görebiliyordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemeyeceğiz... Ve bir polis arabasındayız. Biz onları duyamayız ama onlar muhtemelen bizi duyabilir," dedi. Daha önce de akıl sağlığının en kötü olduğu zamanlarda onun böyle konuştuğunu duymuştu. Duvarlarda dinleme cihazları olduğunu ve polis tarafından izlendiklerini düşündüğünde.

Steve gözlerini kapadı ve başını arkaya eğdi. Hasta olabileceğini düşündü. Nefes alıp verdi. Polis arabasının arkası korkunç derecede klostrofobikti, ter ve korku kokuyordu.

Libby'nin tırnaklarının koluna battığını hissedince sıçradı. Gözlerini açtı. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

Ciddiyim. Hiçbir şey söylemeyin. Sessiz kalma hakkına sahipsin,' dedi.

"Ya onlar-" diye söze başladı. Libby parmaklarını onun dudaklarına koydu.

'Siz bir şey söylemezseniz, biz bir şey söylemezsek hiçbir şey yapamazlar. Tamam mı?'

Yolcu koltuğundaki kadın polis arkasını döndü ve cama vurdu. Libby ondan uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı.

Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz? diye düşündü Steve. Arkasına döndü ve arka camı örten ızgaradan dışarı baktı. David ve Daisy'nin içinde bulunduğu araba hâlâ arkalarındaydı. Steve plakasız bir arabada seyahat ettiklerini ve görebildiği kadarıyla camlarında tel örgü olmadığını görmekten memnun oldu.

Bizim hakkımızda, bütün bunlar hakkında ne düşünüyor olmalılar? diye düşündü Steve. Bundan nasıl kurtulacağız? Onlarla birlikte olabilmeyi diliyor ve korkmamalarını umuyordu.

Libby, Steve, Daisy ve David'in bulunduğu iki araçlık konvoy üç saat kadar sonra Exeter polis karakoluna vardığında, araçlar binanın önünden geçerek arka girişe doğru ilerledi.

Polis memuru, Tupele ve şoför Daisy ve David'in arabasını terk ederek yükleme bölümündeki açık kapıda bekleyen uzun boylu, kır saçlı bir adamla konuşmaya gittiler. Daisy iki polis memurunun daha öndeki ekip arabasına gidip arka kapıyı açmasını izledi. Anne ve babaları polis merkezinin arka girişine götürüldü. Libby duygularına hâkim görünüyordu ama Daisy izlerken annesi arabada onlara dönüp bakmadı ve bu Daisy'yi korkuttu.

Neden bakmadı? Burada olduğumuzu biliyor mu? Ona söylemediler mi? Neden söylemediler?

Buna karşılık babaları kırık dökük görünüyordu. Polis memuru koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. Arkasına baktı ve Daisy'yle göz göze geldiğinde gülümsemeye çalıştı ama yüzü gözyaşlarıyla buruştu. Arkasını döndü ve sonra ikisi de gittiler.

Daisy tekrar David'e baktı. Koltuğa yığılmıştı ve çok sessizdi.

"Bize neler oluyor?" diye sordu Daisy. Kapı kolunu denedi ve kapı açıldığında şaşırdı. "Kilitli değil.

"Neden kilitli olsun ki?" dedi David. Penceresini kapattı ve içeri esinti girdi. Daisy bahçedeki betona baktı ve birden dış dünyadan korkmaya başladı. Bu arabanın güvenli kozasında kalmak istiyordu. Kapıyı kapattı ve ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak arkasına yaslandı.

"Sence ne yapmışlardır?" diye sordu Daisy. İkisinden birinin bu soruyu ilk kez yüksek sesle sorduğunu fark etti. Anneleri bilinmeyen biriydi. Daisy babasının bunu annesine kızdığında söylediğini duymuştu. Ya da annesinin takıntılarından birinin pençesinde olduğu zamanlarda. "David mi? Daisy tekrarladı.

Başını iki yana salladı.

Bilmiyorum. Ama bahse girerim, her ne ise, annem yapmıştır. Dün gece haberler hakkında konuştuklarını duydum,' dedi.

"Haberlerde ne vardı?

"Bilmiyorum. Annem babama "Gördün mü?" diye soruyordu. Alnı kırıştı ve Daisy onun tekrar annelerine 'anne' demeye başladığını fark etti.

'Haberlerde hepimizi İspanya'ya götürmek istemesine neden olacak ne vardı? Bu yıl tatil yapmak istemediğini sanıyordum... Korkuyorum.

David uzandı ve kız kardeşinin elini tuttu.

'Ben de korkuyorum ama yanlış bir şey yapmadık,' dedi. Tupele arabaya geri döndüğünde Daisy midesinin bulandığını hissetti. Gülümsüyordu ve elinde iki Mars çikolatası vardı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" dedi parlak bir sesle, açık pencereden içeri bakarak.

'Kolluk kuvvetleri çikolata taşıyor,' dedi David. Tupele kapıyı açtı.

"David ve Daisy, annenizi ve babanızı beklerken benimle gelmek ister misiniz?" dedi. Ses tonu ve gülümsemesi biraz manikti, sanki gerçekte ne düşündüğünü görmelerini istemiyordu.

"Annem ve babam ne kadar kalacak?" diye sordu Daisy.

"Biraz uzun sürebilir. Bu yüzden beklemeniz için güzel ve rahat bir ofisimiz var ve içinde televizyon da var!

Arabadan çıktıklarında Daisy korkudan boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Hep bir polis karakolunda televizyon izlemek istemişimdir," diye mırıldandı David. Gülümseyen kadın polis ya onu duymadı ya da duymamış gibi yaptı ve onları karakola götürdü.

OceanofPDF.com

Kate ve Tristan o öğleden sonra Exeter polis merkezine dönerek Libby Hartley ve Steve Hartley ile yapılan görüşmeleri video gözlem odasından izlediler.

İlk olarak Libby ile görüşüldü. Yasal bir temsilciyi reddetti ve ellerini düzgünce katlayarak masaya oturdu. Başında hâlâ Birmingham Havaalanı'nda taktığı pembe New Yorker beyzbol şapkası vardı. Kırışan uzun saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu.

"Lütfen şapkanızı çıkarır mısınız," dedi Harris. Danvers Çiftliği'ne ilk gelen diğer polis memuru Duncan'la birlikte onun karşısında oturuyordu.

"Neden Çapka takamıyorum?" diye sordu Libby. İyi konuşuyordu ama Kate nereli olduğunu anlayamadı. Aksanı nötrdü.

Harris duvardaki kameraları işaret ederek, "Yüzünü görmemiz gerekiyor," dedi. Libby onun bakışlarını takip etti ve yüzü göründü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve Kate videoda bile yüzündeki derinin kızarmış ve çatlamış olduğunu görebiliyordu.

"Yüzümü burada görebilirsin, sorun yok," dedi başını geriye doğru eğerek. Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Lütfen şapkanızı çıkarır mısınız?"

"Hayır.

Harris eğildi ve yavaşça çıkardı. Altındaki saçları parazitten sıçradı ve yoğun ışıklar altında başının etrafında bir hale oluşturdu. Kadın meydan okurcasına ona baktı.

"Tatile gitmek için neden ayrılıyordun?" diye sordu

Harris. "Biraz güneşe ihtiyacım vardı.

'Konuştuğumuz komşu, düzenlemeleri dün gece geç saatlerde yaptığınızı ve bunun çok son dakika olduğunu söyledi. Neden?

"Sana söylemiştim. Biraz güneşe ihtiyacımız vardı.'

Harris arkasına yaslandı ve uzun bir duraklama oldu.

"Güney Zeal'deki Danvers Çiftliği'nde ne zaman kiracı olduğunuzu bize teyit edebilir misiniz?

İç çekti ve dudaklarını büzdü.

"Tam tarihleri hatırlayamıyorum. Noel 2004'ten Temmuz 2007'nin başına kadar diyebilirim.

"Aralık 2004'te ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?

Hayır. Yapamam. Noel'den birkaç hafta önceydi. Çiftliği bilinçli olarak yılın bu döneminde aldık. Kendimizi alıştırmak için kışı geçirebilirdik,' dedi.

"Çiftliğin kira kontratından vazgeçtiğin tarih elimde," dedi Harris. Dosyasından bir kâğıt parçası buldu ve kadının önüne koydu. 'Bu Crown Estate tapu sicilinden. Otuz Haziran'da mülk için dört hafta önceden haber vermişsiniz.

"Evet.

"Neden hasada bu kadar yakın bir zamanda çiftlikteki kiracılığınızdan vazgeçmeyi tercih ettiniz?

Libby omuz silkti.

'25 Haziranth 2007 tarihinde ülkeyi terk ettiniz, ancak kira sözleşmenizi feshetmek için mülke geri dönmediniz. Neden?

'Zor bir dönemdi,' dedi.

"Çiftlik arazisindeki ormanlık alanda genç bir çocuğun cesedinin gömülü olduğunu biliyor muydunuz?

'Ne? Tabii ki hayır,' dedi. Kate onun yüzünü izliyordu ve Libby gözlerini masadan ayırmadı.

'Üç yaşındaki Charlie Julings'in 21 Haziran gecesi çiftliğinizin yakınlarında kaybolduğunu biliyor musunuz? Bu, çiftliğinizi terk etmeye karar vermenizden bir hafta öncesine denk geliyor. Ve 25 Haziran'da ülkeyi terk ettiniz. Charlie Julings kaybolduktan dört gün sonra.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, polis çiftliğe geldi ve bizimle konuştu. Küçük bir çocuğu oraya saklamış olma ihtimalimize karşı ek binaları kontrol ettiler. Tabii ki saklamamıştık. Gömülü bulduğunuz çocuktan haberim yoktu..."

"Haberlerde görmedin mi?

Arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Elbette," dedi Harris.

"Çocuğun cesedinin ne zaman gömüldüğünü gösteren adli kanıtınız var mı?

Duncan Harris'e baktı.

Harris, 'Bu bilgiyi verme yetkim yok,' dedi.

'Çünkü Danvers Çiftliği'nden on bir yıl önce ayrıldık ve orada başka bir aile yaşıyor. Neden şu anki kiracıları kameralı bir polis görüşme odasında sorgulamıyorsunuz?' diye bağırdı. Elini masaya vurdu.

"Sakinleşmen gerek.

'Hayır. Beni serbest bırakmanız gerekiyor çünkü elinizde hiçbir şey yok!

Ben hiçbir şey yapmadım!'

Harris sakinliğini korudu ve kayıtsızca onu izledi.

"Libby. Bu, evinizde yerel bir polis memuruyla yapacağınız rutin bir konuşma olabilirdi, ancak gece yarısı kaçmaya ve ülkeyi terk etmeye karar verdiğinizde bu hakkınızdan vazgeçtiniz'.

"Gece yarısı kaçamağı!" diye tükürdü. "Sabah yola çıktık.

"Ve yine, polis memurlarımdan biri havaalanında sizinle konuşmaya çalıştı.

'Yalancı! Pasaportumu almaya çalıştılar. Gözaltına alındım.' 'Sadece kaçmaya çalıştıktan sonra. Sen bir "Zeki bir kadınsınız ama tuhaf davranışlarınız suçluluğunuzu gösteriyor.

"Ve sen de tam bir amcık gibi görünüyorsun," dedi Libby. Kötü bir sessizlik oldu. Libby elini masaya vurarak Duncan'ın sıçramasına neden oldu ve sonra ağlamaya başladı. Sümüklü ve salyalı, sınır tanımayan gözyaşları. 'Bipolar bozukluk teşhisim olduğunu bilmiyor musun? Benim bir engelim var ve siz bana böyle davranıyorsunuz! Danvers Çiftliği'nden ayrıldık çünkü kocam buralı bir kızla yatıyordu! Beni duyuyor musunuz? Orası, evimiz, çiftliğimiz, onun ihanetiyle lekелendi! Bu sizin için, benim ayrılmak istemem için yeterli bir sebep değil mi?'

Harris masanın ortasındaki kutudan bir mendil çıkardı ve ona uzattı. Duncan'a odadan çıkmaları gerektiğini işaret etti.

'Bu röportaja saat 14.45'te ara veriyorum,' dedi.

Bir dakika sonra gözlem odasına girdi.

"Avukat olmadan bu görüşmeye devam etmekten memnun değilim," dedi. "Sanırım beş dakika ara vermemiz gerekiyor.

Kate ve Tristan onu video gözlem odasından çıkıp bir otomata gittiği koridora kadar takip ettiler.

"David ve Daisy nerede?" diye sordu Tristan.

'Toplantı odalarımızdan birinde televizyon izliyor. Yapılacak en iyi şeyi bulmaya çalışıyoruz. Şu aşamada Libby ve Steve'i suçlamak için yeterli delilimiz var mı bilmiyoruz ama öyle görünüyor. Sosyal hizmetleri aramak ve çocukları kısa süreli bakıma almalarını sağlamak için saat 16:00'ya kadar süre verdik," dedi Harris. Kahve makinesine birkaç bozuk para attı. Plastik bir fincan aşağı düştü ve dumanı tüten kahveyle dolmaya başladı. Harris fincanı aldı, sonra Kate de kendine bir tane aldı. Tristan biraz para attı ve makinenin düğmesine bastı.

bir kutu kola için kod. Bir gümbürtüyle aşağıdaki makineye düştü. Harris kahvesine üflledi ve bir yudum aldı.

'Beni asıl düşündüren, o genç çocuğun cesedinin ne zaman toprağa verildiğini kanıtlayamamamız' dedi.

"Peki ya günlük? Günlük Libby'ye ait olabilir," diye sordu Kate.

Harris, "Mahkemede günlükün ona ait olduğunu nasıl kanıtlayacağız?" diye sordu. Kate başını salladı.

"Evet, mavi alıştırma kitabı Charlie'nin kayboluşuyla tamamen ilgisiz bir cinayetin işlendiği yerde bulundu," dedi Kate. 'Ve Anna Treadwell yaratıcı yazarlık dersine katılıyordu. Önce mavi defterin Anna'nın evinde bulunmasına rağmen ona ait olmadığını, sonra da Libby Hartley'e ait olduğunu kanıtlamanız gerekir. Ve kısa hikayedeki kocanın adı Dan. Libby Hartley'nin kocasının adı Steve. Bu arada Maureen Cook, mavi alıştırma kitabındaki "kısa öyküyü" kopyaladı ve kendi adına yayınladı.

Harris içini çekti ve yüzünü ovuşturdu.

'Tanrım, bu ne karmaşa...' Koridorda üniformalı bir polis memuru belirdi. Endişeli görünüyordu. 'Ah, Tupele. Bunlar Kate Marshall ve Tristan Harper. Cesedi Danvers Çiftliği'nde bulmuşlar. Bu Dedektif Müfettiş Tupele Grant.'

Tupele gülümsedi, merhaba dedi ve sonra dikkatini Harris'e geri çevirdi.

"Patron, çocuğun cesedinden DNA sonuçları geldi. Jean Julings ve Joel Mansfield tarafından sağlanan DNA örnekleriyle karşılaştırdık. Ne onun anne DNA profiliyle ne de Joel'in baba DNA'sıyla uyuyor. Danvers Çiftliği'nde bulduğumuz çocuğun cesedi Charlie Julings'e ait değil.

OceanofPDF.com

"Jean'e kim söyleyecek?" diye sordu Tristan, yüzü şoktan solmuştu. "Gerçekten Charlie olduğunu sanmıştım.

Hâlâ koridorda, otomatların yanında duruyorlardı ve Kate de en az Tristan kadar şoktaydı.

Kate elindeki kahve fincanına baktı. Makineden çıkardığında fincan ıslanmıştı ve cebinde bulduğu eski bir benzin istasyonu peçetesini fincanın etrafına sarmıştı. Peçeteyi plastik fincandan sıyırdı ve tam çöp kutusuna atmak üzereydi ki, koyu renkli sıvının alttaki benzin istasyonunun adını ve logosunu nasıl lekelediğini ve baskıyı gizlediğini gördü.

"Dur bakalım, bu-" dedi düşünerek. "Ne olabilir?" diye sordu Tristan.

'Burada kalıp Steve ve Libby ile tekrar konuşurlarsa onlarla yapılan görüşmeleri izleyebilir misin? Geçen gün ziyaret ettiğimiz polis kanıt deposuna girip giremeyeceğimi sormam gerekiyor. Anna Treadwell'in yatak odasındaki olay yeri malzemelerini görmem gerek. Tekrar bak.'

Libby, Exeter polis karakolunun derinliklerindeki hapisane hücreesindeki sert plastik yatakta yatıyordu. Oda garip bir şekilde

ona sakinleştirici geldi. Sadece alçak bir bank, paslanmaz çelikten bir klozet ve fırçalanmış duvarlar. Duvarlar grafitilerden temizlenmişti ama tam olarak değil. Çizik izlerinin ve küfürlerin silik hayaletleri vardı. Bu odada aklı başındaymış gibi davranmasına gerek yoktu. Çoğu zaman süpermarkete ya da bir restorana gittiğinde ya da arabasıyla bir yere gittiğinde, davranışlarını izleyen gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Bu hücrede, sadece olabilirdi.

Polisin elinde hiçbir şey yoktu. Bulamadılar. Libby ayağa kalktı ve kapının üzerindeki kapağa gitti. Küçük bir delik vardı ve dışarıda turuncu ışıkla aydınlatılmış nemli beton koridorun bir dairesini görebiliyordu.

"Steve. Steve, orada mısın?" dedi. Uzun bir aradan sonra onun sesini duydu.

"Evet?"

Sesi zayıf ve cılızdı. "Seninle konuştular mı?" "Hayır.

'Ellerinde hiçbir şey yok. Hiçbir şey söyleme-' Libby dışarıdaki koridorda ayak sesleri duydu ve hücresinin sürgüsü açıldığında bir adım geri çekildi. Ciddi siyah saçları olan ufak tefek, yaşlı bir kadın gözaltı avuşuyla birlikte kapıda duruyordu.

Merhaba, Bayan Hartley. Avukatınız olarak atandım. İçeri girebilir miyim?"

"Avukata ihtiyacım yok," dedi Libby.

Korkarım bu konuda ısrar ediliyor. Yasal danışmanlık almanız şiddetle tavsiye edilir. Akıl sağlığınızla ilgili geçmişiniz nedeniyle tehlikeli bir durumdasınız. Size ben atandım, ancak elbette başka birini seçebilirsiniz.

"Bana karşı hiçbir şey yapamazlar.

"yle olabilir. Avukat gözaltı avuşuna baktı. "Biraz içeri gelebilir miyim, Bayan Hartley? Libby başını salladı ve kadın hücrenin içine girdi. Nezarethane avuşu kapıyı kapattı ve sürgüleri yerine taktı. Bankın zerine tünedi.

"Adın ne?" diye sordu Libby.

"Donna Webber," dedi ve Libby'ye kartını uzattı.

"Çocuklarım nerede?"

'Şimdilik burada, karakolda, kantinde bulunuyorlar. Bu nedenle yasal temsilci tutmanızı tavsiye ediyorum. Geçmişinizdeki akıl sağlığı sorunları ve polis soruşturması göz önüne alındığında... Eğer çocuklar bugün ilerleyen saatlerde bakıma alınırsa, ki öyle olacak gibi görünüyor, bu sadece kısa bir süre için olacaktır,' diye ekledi ve Libby'nin itiraz etmesini engellemek için elini kaldırdı. 'Yetkililerin velayeti size iade etmeden önce bir akıl sağlığı değerlendirmesi talep etmelerine ihtiyacınız yok ya da bunu istemiyorsunuz. Çocuklar sisteme girdikten sonra sosyal hizmetler, onlara bir neden göstermeniz halinde acil durum velayet sözleşmesini uzatmaya çalışacaktır.

Libby ona baktı.

"Yani masum olmama rağmen çocuklarımı kaybedebilir miyim?" dedi. Bu düşünce kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu. Libby bir adım geri çekildi ve arkasındaki kireçli duvarı hissetti.

"Bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini vurgulamalıyım," dedi Donna. 'Gelecekteki tüm görüşmeler boyunca sizinle birlikte olacağım. Ve tabii ki kocanız da onların birincil bakıcısı.

Koridorda daha fazla ayak sesi duyuldu ve Libby dışarıdan gelen sesleri duydu.

"Kim o?" dedi Libby.

"Bilmiyorum. Kocanızın polisin tavsiyesi üzerine kendi avukatını tuttuğunu biliyorum. Belirttiğim nedenlerden dolayı,' dedi Donna. Libby, Donna'nın ayak bileklerini kavuşturmuş bir şekilde dik oturduğunu fark etti.

'Beni suçlayabilirler mi? Beni burada tutabilirler mi?" diye sordu Libby.

"Sizi suçlamadan önce yirmi dört saat burada tutabilirler. Eğer ciddi bir suç işlediğinizden şüphelenirlerse bu süreyi otuz altı saate kadar uzatabilirler. Ama dosyanızla geçirdiğim kısa sürede, sizi suçlayabileceklerini sanmıyorum.

Bunu yapmak için yeterince güçlü kanıtlar var. Ancak her halükarda, kocanızı alıkoymak için ellerinde yeterli kanıt olduğunu düşünmüyorum ve eğer sorgu odasında polisle daha fazla işbirliği yapmaya istekliyseniz, Steve'i serbest bırakmalarını isteyebilirim, böylece bu gece kendisi ve çocukları için kalacak bir yer bulabilir.

Libby bunu duyduğunda bir rahatlama seli hissetti.

'Tamam. Evet. Bunu yapabilirim,' dedi Libby. Çocukların velayetini kaybetme düşüncesi hiç aklına gelmeyen bir şeydi. Hiçbir zaman radarına girmemişti. Donna çantasını yerden aldı.

Bir şey daha var. Bildiğiniz gibi, siz tutuklandığınızda nezarethanedeki polis DNA örneği aldı. Ayrıca kocanızdan da DNA örneği aldılar. Polis sizden ya da Steve'den David ve Daisy'den DNA örneği almak için izin istiyor, öyle mi?

"Bunu neden yapmaları gerekiyor?"

Donna, 'Evinizi aramaları gerektiğini ve DNA'yı ortadan kaldırmaları gerektiğini söylüyorlar,' dedi.

"Hayır," dedi Libby, paniklemeye başlamıştı. Hissettiği dehşet çok büyüktü. "Kesinlikle olmaz."

Donna küçümseyerek gülümsedi.

Bayan Hartley. Bu bir suçla ilgili DNA örneği değil. Bu tamamen normal. İki de on sekiz yaşından küçük, bu yüzden sizin izninize ihtiyaçları var. DNA örneği, onları herhangi bir soruşturmanın dışında tutmak için sadece yirmi sekiz gün saklanacak. Pamuk gibi bir şey ve yanaklarının iç kısmına sürüyorlar. Acısız ve bir anda bitiyor.'

"Hayır!"

Donna kaşlarını çatı.

"Bayan Hartley. Hangi gerekçeyle?"

'Çünkü çocuklarımla tüm bunlarla hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç! Neden onların da bu işin içine çekilmesi ve bu invaziv prosedürlere tabi tutulması gerekiyor? Hayır, bu kadar yeter. Çık hücremden. Çık dışarı!'

Donna evrak çantasını aldı.

'Bayan Hartley, bu size yardımcı olmuyor-' 'Çık dışarı!

Donna kapıya gitti ve çaldı.

'Lütfen bunu tekrar düşünün. Uzun vadede davanıza yardımcı olacaktır.

Kapı açıldı ve Donna dışarı çıktı. Sürgülerin sesi yankılandı.

Libby bir dakika boyunca sessizce durdu, kanının beynine hücum ettiğini hissediyordu.

'Libby,' dedi Steve'in koridorda yankılanan bedensiz sesi. 'Üzgünüm... Çocuklardan DNA örneği almaları için onlara izin verdim. Bu iş bitmeli.

Libby zeminin altına düştüğünü hissetti ve kusmadan önce paslanmaz çelik klozete henüz ulaşmıştı.

OceanofPDF.com

Dört saat sonra Kate ve Tristan Exeter polis karakolunun bekleme salonundaydılar. Kate'in kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki dışarıdaki insanların duyabileceğinden emindi. Tristan bir ona bir de kapıya baktı.

Bir süre sonra Jean, Joel'la birlikte karakola geldi. Her ikisi de Kate'in onları selamlarken hissettiği kadar korkmuş görünüyorlardı.

'Merhaba Kate. Merhaba Tristan, canım,' dedi Jean. Solgundu ama birkaç hafta öncesine göre daha dinç ve sağlıklı görünüyordu ve artık onu desteklemek için sadece tahta bir bastonu vardı. Joel gözlerini kocaman açmış, gergin bir şekilde ayağını yere vuruyordu.

"İkinizin de burada olacağını bilmiyordum," dedi Joel. "Polisin bizimle konuşmak istediğini sanıyordum?"

"Sana burada olacaklarını söylemiştim," dedi Jean.

"İmza atmanız gerekiyor, sonra da başmüfettişin ofisine gideceğiz," dedi Kate.

"Lütfen bana anlatır mısınız?" dedi Jean, Kate'in elini tutarak ve tüm bunların acısıyla gözlerini kapatarak.

"Hayır, bunu resepsiyon alanında ayakta yapamayız," dedi Kate. Jean ve Joel imza atıp geçiş kartlarını aldıktan sonra Harris onları istasyonun girişinde karşıladı.

"Polis misiniz?" diye sordu Jean, onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve elini sıkmak için tutmadan önce tereddüt etti.

Evet, ben Dedektif Başmüfettiş Ken Harris. Odada olacağım, ancak Kate ve Tristan'ı Charlie'nin kayboluşunu araştırmaları için tuttuğunuzu göz önünde bulundurarak, onlar size neler olduğunu anlatırken ben arka planda kalacağım. Lütfen buyurun.'

Kate, koridorda yürürken Jean'in Joel'e baktığını gördü ve sonra büyük, havadar bir ofise geldiler. Çki kanepeler ve birkaç sandalye vardı.

"Lütfen oturun. Çay ya da kahve ister misiniz?" diye sordu Harris.

"Hayır, lütfen anlat bize. Ne biliyorsan anlat. Uyuyamadım,' dedi Jean. Kendini kanepelere bıraktı. Joel onun yanına oturdu. Artık bir çarşaf kadar beyazdı. Tristan ve Kate karşlarına oturdular ve kapıyı kapattıktan sonra en son oturan Harris oldu.

Tristan Kate'e baktı ve o da başını salladı.

"Tamam, bildiğiniz gibi, bizden soruşturma yapmamızı istediniz-

Jean elini kaldırarak, "Sadece evet ya da hayır diye cevap ver, o küçük çocuğun cesedi Charlie mi?" dedi.

"Hayır. Danvers Çiftliği'nde bulduğumuz genç çocuğun cesedi Charlie'ye ait değil," dedi Kate. "Bulduğumuz ceset David Hartley'e ait.

Uzun bir sessizlik oldu.

"David Hartley mi?" diye sordu Joel, sandalyesinde öne doğru oturarak. "Ama polisin Libby ve Steve Hartley'i çocukları David ve Daisy ile birlikte tutukladığını sanıyordum?

'Onlar yaptı. Ama hikâyenin tamamı bu değil,' dedi Kate. Derin bir nefes aldı. 'Birkaç saat önce polis David Hartley ve Daisy Hartley'den DNA örnekleri aldı. Onların örnekleri senin ve Joel'in bize verdiği örneklerle karşılaştırıldı-'

"Hayır, hayır, hayır, yapamazsın. Sakın buna cüret etme!" dedi Jean, sözünü keserek ve elini titreyen dudağına götürerek. Kate başını salladı.

"Şu anda on üç yaşında olan David Hartley aslında David Hartley değil. DNA'sı sen Jean ve sen Joel ile eşleşiyor. Ve David'in aslında Charlie olduğundan eminiz.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Jean sadece onlara baktı ve Joel ikisinin arasına baktı.

"Bir dakika," dedi. "Bu da ne... Charlie'nin ölmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Joel.

Bu doğru. Libby ve Steve'in son on bir yıldır oğulları olarak yetiştirdikleri çocuk. David, aslında Charlie.'

"Hayır! Emin misin?" dedi Joel. Jean'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

Kate, 'İkinizden de DNA örnekleri aldık ve David Hartley olduğunu düşündüğümüz çocuğun DNA'sı anne DNA'nız Jean ve baba DNA'nız Joel ile eşleşiyor' dedi. "Joel. Becky ile başka çocuğunuz var mıydı?

"Hayır! Tabii ki hayır.

"Becky'nin başka çocuğu var mıydı?"

"Hayır," dedi Jean sessizce.

"O zaman şu çocuk, David Hartley, Charlie," dedi Kate.

Jean'ın beti benzi attı ve sonra sopasına yaslanarak ayağa kalktı.

Nerede o? Onu görebilir miyim? Yaşıyor. Charlie yaşıyor mu?'

Joel onunla birlikte ayağa kalktı.

"Lütfen, Jean, Joel, oturur musunuz," dedi Kate.

"Açıklamamız gereken şeyler var.

"Ama onu görebiliyorum? O burada mı?" diye tekrarladı Jean. "Evet.

"Aman Tanrım. Joel'e dönerek ona doğru eğildi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Joel kolunu onun omuzlarına doladı.

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sordu Joel, sesi boğuklaşarak.

"Kate ve Tristan'ın soruşturmalarıydı," dedi Harris. Jean ve Joel'e yerlerine oturmalarını işaret etti ve sonra gidip masasına oturdu.

Kate, "Her şey Anna Treadwell'in olay yerinden alınan kanıtlara bağlıydı," dedi. 'Anna, şimdi ölmüş olan David Hartley'nin refahı konusunda endişeliydi. Sosyal hizmet görevlilerinin ziyaretlerinden birinde, Libby Hartley tarafından mavi bir deftere yazılmış bir günlük buldu ve günlüğü okuyup aldı. Girişlerin doğası rahatsız edici ama kafa karıştırıcı olmalı. Ayrıca Anna'nın resmi iş günlüğünde karalanmış bir not bulduk...' Kate uzandı ve Harris ona kanıt deposundan ince bir plastiğe sarılı orijinal kağıt parçasını uzattı.

"Bu bir eğlence koşusunun afişi," dedi kan lekeli afişi kaldırarak. "Anna'nın iş günlüğünde bulundu. Anna'nın arka yüzüne aceleyle yazdığı notları görebilirsiniz, ancak bazıları kanı tarafından gizlenmiş. Bu, olay yerinde kan sıçramış halde bulundu.

Kate gazeteden okudu: "Bipolar bozukluk teşhisi". Anna, Libby'yi gördüğü Danvers Çiftliği'ne yaptığı ziyaretler hakkında notlar yazdı. Libby Hartley'e bipolar bozukluk teşhisi konulduğunu biliyoruz. Anna daha sonra "çocuk her zaman mutlu/çabalıyor görünüyordu" diye yazıyor. Bu onun David, yani orijinal David Hartley hakkında yazdıkları. "Haziran ayının on dördünde rutin bir kontrolün parçası olarak ziyaret ettim. Kimse yoktu ve beni aramasını rica eden bir not bıraktım." Daha aşağıda Anna şöyle yazıyor: "Haziran'ın yirmi üçünde tekrar ziyaret ettim. Zili çaldım, cevap veren olmadı, sonra annemi, yani Libby'yi evin yan penceresinden saklanırken gördüm. İsteksizce kapıya geldi. Bir kontrol randevusu için onları görmem gerektiğini söyledim. Beni içeri aldı ama yatakta kötü durumda ve yarı uykuda olduğunu söylediği çocuğu görmeme izin vermedi. Onu görmeyi talep ettim. Çocuğun kafası tıraş edilmişti. Görünüşünde ciddi bir değişiklik vardı. Kilo kaybı, soru işareti."

Kate onlara baktı.

"Tanrım," dedi Joel. 'Haziran'ın yirmi üçünde ziyaret etti. Charlie kaybolduktan birkaç gün sonraydı. Kate başıyla onayladı.

"Evet. Anna sayfanın altına da bir şeyler yazmış, ama burada olay yerinden sıçrayan kan lekeleri yüzünden nerelerin görünmez olduğunu görebilirsiniz.

Kate, üzerinde kan lekeleri bulunan siyah, çılgınca yazılmış yazıyı havaya kaldırdı.

Baba iyi mi? Kötü beslenmeye bağlı şeker

hastalığından bahsetti Annenin şeker hastalığı

var mı?

David'in p

"Ben ve Tristan bu kanıtı ilk gördüğümüzde fotoğrafını çektik ve daha sonra evde çıktısını aldık. Kan lekesinin gizlediği metnin bu orijinal kopya üzerinde bulunabileceğini fark etmemiştim. Dedektif Başmüfettiş Harris'in adli tıp ekibi bir luminol lambası kullanarak kan lekesinin altındaki mürekkebi aydınlatmayı başardı ve buldukları şey buydu.

Harris masasından bir kâğıt aldı. Kate'e uzattı. Luminol lambası mürekkebin altındaki yazının geri kalanını beyaza boyamıştı.

"Kayıp metnin burada vurgulandığını görebilirsiniz," dedi Kate.

Babam iyi mi? Kötü beslenmeye bağlı diyabetten bahsetti

Annenin günlüğü gerçek mi? Bir çocuğu gömmekten bahsediyor ama bu onun mani/bipolar hali mi?

David'in pasaportu var mı? Çocuğun pasaportu varsa, bir bebeği başka bir bebek gibi göstermek kolaydır

"Tanrım," dedi Joel, kâğıdı alıp mürekkebe bakarak. 'Neden yapmadı herhangi biriyapmak ve bağlantı için Anna Treadwell mi? Ve Anna neden endişelerini daha önce dile getirmedi?' Tristan, "Bağlantı tesadüfen, kısa öyküyle kuruldu," dedi. 'Ve Anna polisle birlikte Danvers Çiftliği'ne dönmeden önce sosyal hizmetlerdeki ofisinde işleri yoluna koymak zorunda kalmış olmalı. Şüphelerinin kontrol edilmesi gerekiyordu. Dışarı. Ama önce o olabilir yap Bu, o oldu öldürüldü.'

Havada asılı kaldı.

'Ne zaman öldürüldü? Kimse bir şeyden şüphelenmedi mi?" diye sordu Jean.

Harris, "Anna'nın 25 Haziran'ın erken saatlerinde öldürüldüğüne inanıyoruz," dedi. "Ancak cesedi, komşusunun cesedini bulduğu 8 Temmuz'a kadar iki hafta boyunca bulunamamış. Ondan birkaç gün sonrasına kadar da haberlere çıkmadı.

"Bu arada Libby ve Steve Hartley 25 Haziran'da ülkeden ayrıldılar ve üç haftalığına İspanya'ya gittiler," dedi Kate. "Şimdi ölmüş olan David Hartley'nin pasaportunu almışlar ve bunu Charlie için kullanmışlar. Anna'nın kanla gizlenmiş notlarında nereye yazdığını görebilirsiniz: "David'in pasaportu var mı? Eğer çocuğun pasaportu varsa, bir bebeği diğerinin yerine koymak çok kolay."

Tristan, "Yeğenim geçenlerde kız kardeşim ve eniştemin tatili için pasaport çıkartmak zorunda kaldı," dedi. 'Bir bebeğin vesikalık resmini çektirmek zorunda olmanız çok gülünç. Hepsi aynı görünüyor ve sürekli değişiyorlar.

"Tanrım," dedi Joel. 'Yani, Charlie'yi David olarak alıp ülkeden ayrıldılar ve... sonra ne oldu?

Kate, "Üç hafta sonra geri döndüler ve Shropshire'da yeni bir çiftlikte yaşamaya başladılar ve Charlie'yi David olarak yetiştirdiler," dedi. "Ve sonra Daisy adında bir kızları oldu.

Jean boşluğa bakıyordu; sersemlemiş görünüyordu.

Peki ya biz? Biz Charlie'nin ailesiyiz. David'e bizi hatırlayıp hatırlamadığını sordun mu? Ya yanılıyorsan?"

Kate elini Jean'in koluna koydu.

"Hayır, hatırlamıyoruz. Kulağa sert gelebilir ama üç yaşından ne hatırlıyorsun?"

Jean ağzını tekrar açıp kapattı.

'Charlie benim küçük oğlumdu. Nasıl olur da hatırlamaz?" diye sordu.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Joel. 'Charlie'nin kaybolduğu gece Libby Hartley onu kaçırdıysa, nasıl ele geçirdi?"

"Evet, bu da Anna'nın kâğıdında yazıyordu," dedi Kate. "Katı bir Hristiyan aile ama kocanın iddia edilen ilişkisinden bu yana davranışları değişmiş. Kocasının pagan etkisi konusunda endişelerini dile getirmiş." Araştırmalarımız sırasında Devil's Way'de çok zaman geçirdik ve Charlie'ye ne olmuş olabileceğine dair bir zaman çizelgesi üzerinde çalıştık. Charlie'nin çadırdan çıktığını, dışarıdaki uzun otların arasında ve ağaç ile Devil's Tor arasında kaybolduğunu ve nehir boyunca yürüdüğünü, küçük bir ahşap yaya köprüsünden geçerek diğer tarafta küçük bir derenin sonunda bulunan Pixie Tree adlı bir yere doğru gittiğini düşünüyoruz. Burası insanların adak adadığı, şans ya da af dilediği pagan bir yer. Libby'nin o gece Peri Ağacı'na gittiğine inanıyoruz. Ertesi gün Danvers Çiftliği'ni ziyaret eden polis memurlarından biri Libby ve Steve'in arabasının darmadağın ve çamur içinde olduğunu söyledi. Sanki bozkırda sürülmüş gibiydi. Libby'nin o gece gelip ağaca gittiği sırada Charlie'nin tökezleyerek gölete geldiğini, kaybolduğunu ve ruhsal durumu nedeniyle David'in cesedini yeni gömdüğü için onu aldığını düşünüyoruz.

Odada uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Ama bu bir tahmin, değil mi?" dedi Joel.

Hayır. David Charlie'dir. Bunu artık DNA sayesinde biliyoruz. Charlie'nin kaybolabileceği sadece kısa bir zaman aralığı vardı. Uzun otlar yönünü şaşırtmış. Nehrin üzerinde bir köprü vardı ama şu anda orada değil. Kayboldu, karşıya geçti ve şans, kader ya da kötü şans eseri, Libby Hartley oradayken Peri Ağacı'na vardı. Çocuğunu yatakta üzerine yuvarlayarak kazara öldürmüştü. Akıl hastasıydı ve David'i gömmesine neden olan bipolar hastalığının pençesindeydi. Tüm bunlar ona oluyor. Aklını kaybediyor. Ve sonra Charlie'nin suyun kenarında belirdiğini görüyor, tam da David'i geri getirmek ya da af dilemek istediği sırada.

Jean başını salladı.

'Ya yanılıyorsan? Ya da DNA testi yanlışsa? Bunun bir hata olduğunu anladığınızda elinizden alınacağına inanamıyorum.

"Steve Hartley'den bir itiraf aldık," dedi Harris. "David Hartley'nin Charlie olduğunu doğruladı.

"Ve o da buna razı mı oldu?" dedi Joel, ilk kez bir öfke parıltısı göstererek.

Harris, "Paniklediğini ifade ediyor," dedi.

'Hayatımda çok panik yaşadım. Ben çocuk kaçırmam,' dedi Jean.

"David'in öldüğünü ya da Libby'nin cesedi gömdüğünü bilmiyordu. Charlie'yi kaçırdığını ancak ertesi gün polis çiftliğin kapısını çaldığında öğrendi. Dışarıda çalıştığını söylemişti. Birdenbire bu kâbusun içine girmiş ve paniğe kapılmış ve ülkeyi terk edip Charlie'yi almaya karar vermişler. Havaalanında sorgulanacaklarını düşündüğünü ama Charlie'nin David'in bebek pasaportuyla geçtiğini görünce geri dönüş olmadığını hissettiğini söyledi.

"Bana ya da Jean'e yaklaşımasa iyi olur," dedi Joel.

"Peki ya Libby?" diye sordu Jean.

"Yere yığıldı. Hastanede tedavi görüyor."

Jean bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı.

"Anna Treadwell'i Libby ve Steve Hartley'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu Joel.

'Anna Treadwell'i öldürmek için kullanılan çekiçte bir başparmak izi bulundu. Parmak izi Libby Hartley'nin bugün aldığımız parmak iziyle eşleşiyor,' dedi Harris. "Libby'nin tek başına hareket edip etmediğini hala bilmiyoruz.

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Şimdi ne olacak? Charlie'yi görebilir miyiz? Onu görmek istiyorum!" dedi Jean.

'Eşi benzeri görülmemiş bir durumla karşı karşıyayız,' dedi Harris. 'David ve Daisy, ebeveynlerinin her ikisi de hapiste olduğu için sosyal hizmetler tarafından gözaltına alınmak zorunda kalacaklar. Ancak David, Charlie, sizin çocuğunuz ve torununuz. Dolayısıyla, doğal olarak, onun velayeti otomatik olarak sizde olmalı.

"Peki ya Daisy?" diye sordu

Joel. "O da diğer mesele.

'Hayır! Charlie bizimle geliyor. Onsuz buradan ayrılmayacağım!" dedi Jean. "Ve bu küçük kızı, onu bırakamayız. Bastonunu itti ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Nerede o? Torunumu görmek istiyorum.

'Jean, lütfen. Bunu en iyi nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyor,' dedi Kate.

"Hayır!" diye bağırdı Jean. 'Hayır! O bizim! Bizim! Yumruğuyla göğsüne vurdu. 'İkinizden de onu bulmanızı istedim ve lanet olsun, onu buldunuz! Charlie'yle aynı binada olduğumuzu bilerek burada bir dakika daha oturmayacağım! Beni duyuyor musunuz?'

Joel ayağa kalktı ve Jean'in yanında durdu.

'Bizi onu görmeye götür,' dedi. "Şimdi. Beni oğlumu görmeye götürün.'

Kate ve Tristan, David, Jean ve Joel'in bir araya gelişini ofis kapısının güvenlik camından izlerken garip bir andı. Jean David'e baktı ve onun şöyle dediğini duydular,

Charlie. Gerçekten sen misin?' Ellerini uzattı ve kollarının üzerine koyarak onu inceledi. David ona deliymiş gibi baktı ve başını salladı. Jean daha sonra gözlerinde yaşlarla Joel'e döndü. 'Bu o, Joel. Bu bizim Charlie'miz.

Jean Charlie'yi kucakladı ve Charlie geri çekildi. Daisy şaşkın bir şekilde bir kenarda duruyordu. Joel, Jean ve Charlie'nin üzerinde yükseliyordu ve yaklaşıp kollarını ikisine de doladı ve yüzünü Charlie'nin saçlarına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Hepsinin kafası çok karışık," dedi Tristan. Kate, Jean'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını izledi ve yüzünü Charlie'nin boynuna bastırıp onu kendine çekti.

"Oğlum, oğlum," diyordu şimdi. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağlayan Jean ve Joel'in arasına sıkıştığında kolları iki yanında sallanıyordu. Charlie kendini kurtardı ve elini tutan Daisy'ye doğru bir adım attı.

"Şimdi ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Tristan.

'Bunu çözmeleri gerekiyor. Çözmek zorundalar,' dedi Kate. 'Gel

"Onları rahat bırakalım.

Kapıdan uzaklaştılar ve Jean, Joel, Charlie ve Daisy'yi odanın iki tarafında garip ve korkulu bir çekişme içinde bıraktılar.

OceanofPDF.com

EPILOG

ALTI HAFTA SONRA 10 Ağustos 2018

Güzel bir sabahtı ve Kate ile Tristan Charlie Julings'in kaçırılması davasıyla ilgili son haberleri izliyorlardı - artık bilinen adıyla. Tristan'ın dizüstü bilgisayarının önünde oturmuş, Libby ve Steve Hartley'nin ayrı ayrı kelepçelenerek Exeter Crown Mahkemesi'ne götürölmelerini izliyorlardı. Kamera görüntüsü daha sonra dışarıda bir grup seyircinin önünde duran bir grup gazeteciye geçti.

"Bu sabah, Libby ve Steven Hartley Exeter Kraliyet Mahkemesine getirildi ve Haziran 2007'de sosyal hizmet görevlisi Anna Treadwell'i öldürmekle resmen suçlandılar" dedi haber sunucusu. Ekranda Anna'nın sosyal hizmetler kartından alınmış fotoğrafı ve çıkmaz sokaktaki aşırı büyümüş evinin bir başka fotoğrafı belirdi. Haber spikeri devam etti: '-ve on bir yıl önce 21 Haziran 2007'de kaybolan Charlie Julings'in kaçırılması. Libby Hartley'e biyolojik oğulları David Hartley'in ölümü nedeniyle ayrı bir kasıtsız adam öldürme suçlaması yöneltildi. Steven Hartley mahkemede tüm suçları kabul etti

sayıyor. Libby Hartley, adam öldürme, cinayet ve kaçırma olayları sırasında teşhis edilmemiş bir bipolar bozukluğu olması nedeniyle sorumluluğunun azaldığını ileri sürmüştür.

Kamera açısı daha sonra Libby'nin mahkemeden çıkarılıp üzeri yarı battaniye ile örtülmüş bir polis minibüsüne götürülüşüne çevrildi. Yanında iki polis memuru vardı ve halk tarafından alkışlanıyor ve fotoğrafı çekiliyordu.

'Charlie Julings, son on bir yılını doğal ebeveynlerinin Libby ve Steve Hartley, kendisinin de David Hartley olduğuna inanarak geçirdi. O zamandan beri biyolojik ailesiyle yeniden bir araya geldi.

Haber bülteni bir sonraki habere geçti ve Kate ile Tristan sandalyelerine geri oturdular.

"Tanrım, sence Steve ve Libby aşağı inerler mi?" diye sordu Tristan.

"Bilmiyorum. David ve Daisy için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani Charlie ve Daisy için. Uzun yıllar boyunca bir aile olarak mutlu ve normal bir şekilde yaşadılar.

Kate'in telefonu bir mesajla bipledi ve Jean'in sahilde olduklarını söylediğini gördü. Altı hafta önce Exeter polis karakolunda yeniden bir araya geldiklerinden beri Kate ve Tristan ilk kez Jean ve Joel ile Charlie'yi göreceklerdi.

Kate ve Tristan ofisten çıktılar ve kum tepelerinden sahile doğru yürüdüler. Yüzen ve güneşlenen insanlarla doluydu ama Jean, Joel ve Charlie kalabalığın arasından sıyrıldılar. Hepsi garip bir şekilde duruyordu. Birlikte ama ayrı. Sinirlerin gerilmesi ve Charlie'nin ayrılmak istemesi ihtimaline karşı herkesin içinde buluşmak Jean'in fikriydi.

Jean bir sigara içiyor ve bastonuna yaslanıyordu. Joel onun yanındaydı, elinde ince bir kazak vardı ve Charlie birkaç adım ötede spor ayakkabılarının burnuyla kumu tekmeliyordu. Şort ve tişört giymişti ve iki ay öncesine göre daha uzun görünüyordu.

"Merhaba aşklarım," dedi Jean, ikisine de sarılmak için uzanarak. Joel yanlarına geldi ve onlarla tokalaştı. Charlie

İçini çekti, başını salladı ve ellerini sıkmak için öne doğru eğildi. 'Sadece gelip merhaba demek ve ikinizi de görmek istedik, değil mi Joel?' dedi Jean, gergin görünüyordu.

Joel, "Evet, Charlie'nin, pardon David'in geri dönmesine alışmak çok zor oldu," dedi. Elini uzattı ve Charlie'nin omzuna dokundu. Charlie dudaklarını birbirine bastırdı ve başını sallayarak omzunu başka yöne çevirdi. Uzaklaşmak ister gibi görünüyordu ama kendini durdurdu.

Ona David dememizi istiyor, değil mi canım? Ama bu çok zor. Gerçekten zor, Charlie,' dedi Jean. 'Sen benim küçük Charlie'msin. Hep öyle kalacaksın. Joel'in yaptığı gibi uzanıp onun omzuna dokunmak ister gibi göründü ama kendini durdurdu. Başını salladı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Nasılsın David?" diye sordu Kate.

"Bilmiyorum," dedi. 'Charlie ismini sevmiyorum gerçi. Biraz çingene ismi gibi.

"Charlie! Bu çok kırıcı,' dedi Jean. "Böyle konuşma lütfen," diye ekledi sesini yumuşatarak. Garip bir sessizlik oldu.

"Daisy nasıl?" diye sordu Kate.

O iyi. Bugün bir okul arkadaşıyla dışarı çıktı. Joel ona bir telefon aldı, yani onun gözünde iyi bir yeri var. Joel bir şey söyleyecek oldu ama Jean onun sözünü kesti.

'Daisy Shropshire'daki eski arkadaşlarını özliyor - onlarla iletişim kurabilmek için telefon aldı. Şimdi ikisi de bizimle kalıyor. Eylül ayında eski okuluna geri dönmek istiyor. Ne olacağından emin değiliz. Her neyse. Char-David, Kate ve Tristan'a ne söyleyeceksin?

"Gerçek kimliğimi ortaya çıkardığınız için teşekkür ederim..." dedi, sesi alaycıydı. Jean onu tekrar azarlamak için ağzını açtı ve kendini durdurdu. Kate onun nasıl hissettiğini hayal bile edemezdi.

"İyi olmana çok sevindik," dedi Kate.

Charlie sırtarak, "Ben Harry Potter gibiyim, yaşayan çocuk," dedi.

Joel sessizce, "Sen yaşamış olabilirsin ama başka bir genç çocuk öldü," dedi. Charlie kızardı ve ayaklarıyla tekmeleyerek kuma baktı.

"Kötü bir niyeti yoktu," dedi Jean.

"Yapmadığını biliyorum," dedi Joel. Gergin bir sessizlik oldu.

Charlie, Tristan'ın yeni mavi Adidas'ını göstererek, "Güzel ayakkabılar," dedi.

'Teşekkürler,' dedi Tristan gülümseyerek.

"Şimdi izin alabilir miyim? Gidip taşları sıyrabilir miyim?" diye sordu Charlie.

'Tamam. Evet. Çok uzağa gitme...' dedi Joel. Sesi kesildi ve Charlie ellerini ceplerine sokarak kumsalda kaya havuzlarına doğru yürümeye başladı.

"Yüce Tanrım. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim,' dedi Jean, bir mendil çıkarıp yüzüne bastırarak. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. 'Sanki benden, bizden nefret ediyor. Ona iki isim takıyoruz. Bazen o olduğunu bile düşünmüyorum.

Joel başıyla onayladı. Kate ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

"Hâlâ Libby ve Steve'in anne babası olduğunu düşünüyor. Daisy de onun kız kardeşi. Ve hayatının büyük bölümünde de öyle oldular,' dedi Joel. 'Yine de onların hala kardeş olarak birlikte olmalarını sağlıyoruz. Çok yakınlar, bu yüzden Daisy'nin kalıcı olarak bizimle kalmasını istiyoruz,' dedi. Charlie'nin suyun kenarında diz çöküp bir taş almasını ve dalgalara doğru sıyrmasını izlediler.

Jean sigarasından bir nefes daha çekerek, "Küçüklüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyor," dedi. 'Tekrar sigara içmeye başladım. Her ihtimale karşı DNA testlerini tekrar yaptırıldı. O bizim çocuğumuz. O Charlie,' dedi ısrarla.

"Biliyoruz," dedi Kate.

'Velayet konusunda neler oluyor? Velayetle ilgili sorunlar olduğunu okumuştum?" diye sordu Tristan. Joel başıyla onayladı.

"Mahkemeler hiçbir işe yaramadı. Libby ve Steve Hartley avukatları aracılığıyla Charlie'nin yasal velayetinin bizde olmadığını söyleyerek bir tedbir kararı çıkartmaya çalıştılar! İkimiz de mahkemeye gidip onlara Charlie'nin kaçırıldığını, dolayısıyla teknik olarak velayetin her zaman bizde olduğunu açıklamak zorunda kaldık,' dedi.

"Ama Charlie için hiç pasaportumuz olmadı," dedi Jean. 'Kaybolduğunda sadece üç yaşındaydı ama David Hartley adına bir pasaportu, tıbbi kayıtları ve dış kayıtları var. Ve pasaport pasaporttur. Kesin. Bu yüzden her türlü soruna neden oldu.

"Charlie nerede yaşıyor?" diye sordu Kate.

"Bizimle tabii ki. Joel'le, barın üstünde, ki bu çok hoş. Daisy de orada ve Joel'in kızlarıyla iyi anlaşıyor. Ben de onlarla kalıyorum, şimdilik... Hepimiz oradayız, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Crown Estate, Charlie ve Daisy'nin son on bir yılını geçirdiği çiftliği geri alacak. Yeterince büyüdüğünde yasal olarak David ismini kullanmak isteyeceğinden korkuyorum. Jean ağlamaya başladı. "Keşke Becky..." Sesi kesildi. "Keşke Becky burada olsaydı. Bir de ölen o zavallı küçük çocuk, gerçek David var. Ve şu sosyal hizmet görevlisi, Anna.

"İnancını korumalısın," dedi Kate. Joel ve Jean başlarıyla onayladılar ve hepsi Charlie'ye baktılar. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve şimdi denizde kürek çekiyordu.

Tristan, 'Charlie'yi David olmaya nasıl ikna ettiklerini hâlâ anlamıyorum,' dedi. 'Küçük olabilirdi ama bu yabancılardan onu aniden yanlarına alıp onlarla birlikte yaşamaya zorlamalarına üzülmedi mi? Ve onlara anne ve baba demesine?

Joel, "Duyduğumuza göre, onunla birlikte ülkeyi terk ettikleri ilk birkaç hafta boyunca ona öksürük karışımı vermişler," dedi. 'İspanya'da tatile çıktıklarında, bizi hafızasından silmek için çalışmışlar gibi görünüyordu. Sadece üç yaşında olduğu için uzun sürmedi. Kim hayatının o döneminden çok şey hatırlar ki?

"Okula neredeyse iki yıl sonra başladı ve o zamana kadar..." Jean sigarasından bir nefes daha çekti. "Hala

konusması çok zordu. Bizi unutmuştı ya da en azından yeni gerçeği kabullenmişti. Hep birlikte danışmanlık alıyoruz. Pek iyi gitmiyor.'

"Öyle olacak Jean," dedi Joel, kolunu ona dolayarak. Bir süre sessiz kaldılar ve Charlie'nin şortunun paçalarını yukarı çekip dalgaların içinde biraz daha derinlere inmesini izlediler.

'Her neyse. Sadece gelip ikinizi de görmek ve teşekkür etmek istedik,' dedi Jean, Kate'in elini tutarak. 'Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğimi hissediyorum. Ve sadece "teşekkür ederim" demek asla yeterli gelmiyor. Siz olmasaydınız ne olduğunu asla bilemezdik ve onu asla geri alamazdık.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Joel. Şimdi gözlerinde yaşlar vardı. Charlie sudan çıkmış ve ayakkabılarını taşıyarak kumların arasından onlara doğru ilerliyordu. Jean ve Joel aceleyle gözlerini sildiler. Charlie onlara ulaştığında sessiz kaldılar.

'Bir dondurma alabilir miyim? Lütfen?" dedi sonunda. "Yukarıda bir yer gördüm.

"Elbette yapabilirsin canım," dedi Jean. "Ve bir pul.

"Ve bir pul, harika, bu neredeyse kaçırılmaya değer!" dedi Charlie. Hepsine sırtıttı. "Bu bir şakaydı.

Joel sırtıttı ve Jean ona zayıf bir gülümseme verdi.

Kate ve Tristan, Jean, Joel ve Charlie'nin kumlu uçurumun kenarından dondurmacıya doğru yürüyüşlerini izlediler.

'Yaşayan çocuk,' dedi Tristan gülerek. 'Kesinlikle ilginç bir espri anlayışı var. Sence iyi olacaklar mı?

"Umarım öyledir," dedi Kate. "Umarım öyledir.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.